

Giới thiệu Nguyên Long

Thể loại: Huyền Huyền, Xuyên Không

Giới thiệu:

Một thế giới khác hẳn địa cầu. Thế giới của nguyên hồn, nơi linh hồn tu luyện và vươn lên đỉnh cao.

Một thế giới thần kì và đầy yếu tố huyền huyền.

Nơi đây có các tôn môn lừng lẫy kiêu ngạo, những gia tộc ẩn cư lâu đời. Nơi đây, chỉ tôn sùng kẻ mạnh, chỉ cần người có thực lực, người có quyền lên tiếng.

Cao thủ như mây, nắm đầm ai to hơn thì có tiếng nói có trọng lượng hơn.

Vương Thắng, một linh đặc chủng tài ba, một xạ thủ siêu cấp. trong một lần thi hành nhiệm vụ đã vô tình xuyên qua đến thế giới này.

Nhận được nguyên hồn cá chép không trợn vện cùng một cô vợ hồ. Đối với thế giới này, con cá chép nhỏ đó không hề được coi trọng.

Liệu Vương Thắng có thể bỏ ngoài tai những lời xỉ nhục để vững bước hiên ngang không? Đứng trên đỉnh cao, tuyên bố với những kẻ cười nhạo, cho bọn chúng biết, thế nào là cá chép hóa rồng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Mở đầu

Dịch: Sói già đơn độc

Nguồn: Bạch Ngọc Sach

"Hang sói, Hang sói, Độc Lang đã nhảy dù! Nhắc lại, Độc Lang đã nhảy dù!"

"Hang sói đã nhận được!"

"Hang sói, hang sói, mau thả kho trang bị, nhắc lại mau thả kho trang bị!"

"Hang sói đã nhận được!"

...

"Đi tìm ta, giết chết ta! Đi tìm ta, giết chết ta!"

Giọng nói quen thuộc lại xuất hiện trong đầu. Ánh mắt của Độc Lang dường như lại nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp động lòng người.

...

"Hang sói, tín hiệu của Độc Lang đột nhiên biến mất! Nhắc lại, Tín hiệu của Độc Lang đột nhiên biến mất!"

"Hang sói, tín hiệu của kho trang bị đã biến mất! Nhắc lại, tín hiệu của kho trang bị đã biến mất!"

※※※

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 1-2: Thế giới kì lạ

Dịch: Sói già đơn độc

Vương Thắng là một lính đặc chủng xuất sắc. Tất cả Kẻ địch khi nghe thấy danh hiệu Độc Lang của hắn đều sợ hãi. Một tay bắn tỉa đỉnh cao, chiến sĩ mạnh nhất, đánh đâu thắng đó.

Vương Thắng không bao giờ nghĩ đến, mình đang diễn tập nhảy dù vào buổi tối, nhảy mất đã biến thành ban ngày. Còn chính bản thân mình từ một tên ế lâu năm không ma nào dòm ngó bỗng nhiên lại thành chồng sắp cưới của người ta. Mà cô vợ hờ này lại được gia đình đào tạo thành người thừa kế. Cùng với rất nhiều danh hiệu sau này của hắn. Tất nhiên những việc này Vương Thắng còn chưa biết.

Vương Thắng bây giờ mới thấm, cái dù trên lưng không cánh mà bay, cơ thể đã mất kiểm soát bắt đầu rơi tự do. Nhưng sau một chút sợ hãi, Vương Thắng tỉnh táo bắt đầu hành động.

Tổ chức tâm lý của một xạ thủ hàng đầu cùng những kinh nghiệm trong huấn luyện nhiều năm đã tặng cho Vương Thắng một cái đầu lạnh để tỉnh táo trong mọi hoàn cảnh. Hắn coi Nguy hiểm bây giờ cũng chỉ là thử thách thôi. Với một lính đặc chủng, không có gì gọi là không thể. Ngay lập tức hắn quan sát phân tích tình hình xung quanh.

Hiện tại đang ở độ cao khoảng 160 mét, gấp hai lần khoảng cách từ cầu Golden Gate - thánh địa tự sát nổi tiếng trên thế giới - đến mặt nước. Nhưng còn may, phía dưới có một cái hồ nhỏ, chỉ cần thay đổi một chút phương hướng sẽ rơi vào trong hồ.

Ánh mắt đảo qua liền thấy kho trang bị, cái dù cũng biến mất đang hướng về sau ngọn núi lao xuống với tốc độ rất nhanh. Vương Thắng cũng chỉ biết nhớ kỹ địa điểm, đợi hạ cánh an toàn mới đi tìm. Dù sao trang bị có nhiều thì cũng phải còn mạng mới dùng được. Thay đổi tư thế, đang rông tay chân ra để tăng diện tích đón gió, Vương Thắng hướng về mặt hồ lao xuống.

Bên dưới hồ có một đám người đang tụ tập. Nói chính xác thì có hai phe đang đánh nhau. Nói đánh vậy thôi chứ một bên đã hoàn toàn chiến thắng. Bên còn lại đã bị bắt, hoàn toàn theo lệnh đối phương.

"Đới Hoan, nơi này là cấm địa của nhà họ Tống, Nguyên Hồn ở nơi này cũng là do lão tổ tông nhà họ Tống đổ bao nhiêu mồ hôi nước mắt nuôi dưỡng, người dám không coi ai ra gì tới đây cướp đi sao?" Cầm đầu của phe thua không ngờ lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Lúc này đang chửi một thanh niên có le. Cầm đầu phe thắng.

"Tống Yên, cô thật sự ngu ngốc. Ngay cả cô ta còn dám bắt, xông vào cấm địa đã là cái gì? Chàng trai tên Đới Hoan quần áo bóng mượt nhìn thoáng qua liền biết thân phận không đơn giản. Mặc kệ xung quanh vẫn từ từ bước lại gần Tống Yên. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang không ngừng chửi vào mặt mình, hắn cười nói: "Ta thích cô lâu rồi, đợi cô biến thành người phụ nữ của ta, tất cả đồ nhà cô không phải do ta dùng hay sao? còn phân biệt nhà họ Tống hay họ Đới gì nữa. Ngoan, nói cho ta trong hơn một trăm cái Nguyên Hồn đang bơi trong hồ, cái nào mới do lão tổ tông nhà họ Tống cẩn thận nuôi dưỡng.

Lúc này Đới Hoan đã tức đến xì khói đầu. Hắn tốn bao nhiêu công sức mới cạy được thông tin tuyệt mật từ miệng một tên phản bội của nhà họ Tống. Cứ nghĩ vụ này được cả người cả vật, làm sao cũng không nghĩ lại vớ phải cái vụ oái ăm này.

Tống Yên chắc chắn là người đàn bà của mình, việc này không cần bàn cãi. Hàng đã về đến tay, muốn lấy lúc nào chẳng được. Chuyện quan trọng bây giờ là cái Nguyên Hồn của nhà họ Tống được nuôi dưỡng trong nhiều năm. Lúc này nhìn xuống cái hồ, toàn bộ là hàng phế thải, làm gì có cái nào mình cần cơ chứ.

Phải công nhận nhà họ Tống giấu hàng kỹ thật. Mình đã sai người gom tất cả Nguyên Hồn tập trung trong phạm vi mười trượng. Một trăm cái phế hồn chỉ có một cái là thật. Nếu không phải thành viên chủ chốt của nhà họ Tống thì không thể nào tìm được.

"Trong lòng ta đã có người thương, người đừng đến ta, không sợ anh ấy cùng thế lực sau lưng sẽ tìm người tính sổ ư?" Tống Yên biết mình đã không còn cơ hội trốn thoát. Nhưng trong thâm tâm nàng không muốn từ bỏ, vẫn mong có phép màu nào tặng cho nàng chút hi vọng dù rất xa vời.

"Cô thật sự nghĩ nhà họ Tống không có tai mắt của ta hay sao? Hay là cô nghĩ tôi may mắn mới tìm đến vùng cấm địa không ai biết này à? Nhà họ Tống có bảy vị trưởng lão thì ít nhất hai người đã về phe chúng ta. Chỉ có một con ngốc như cô mới không biết chuyện gì thôi". Chuyện đã đến nước này đã không dễ giải quyết nên Đới Hoan chẳng cần phải giữ bí mật nữa: "Cô nói đã có người yêu? Vậy cô kêu thằng đó ra đây cho tôi nhìn mặt. Đừng nói với tôi người yêu cô bay từ trên trời xuống nhé"

Đới Hoan vừa nói xong thì nghe trên trời có tiếng hét rất lớn: "Cẩn thận!" Sau đó, một bóng người thật sự từ trên trời rớt xuống, không biết vô tình hay cố ý rơi thẳng vào trong khu vực Nguyên Hồn đang bị khống chế.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngất người, Tống Yên phản ứng đầu tiên, lập tức cười to hướng về Đới Hoan chế nhạo: "Nhìn đi, người yêu ta từ trên trời rơi xuống đấy!"

Vương Thắng không biết chuyện đang diễn ra bên dưới, hắn chỉ chọn vùng nước sâu nhất để lao xuống. Âm một tiếng liền rơi thẳng vào trong nước. Lực xung kích tác động khiến chân Vương Thắng run bần bật, cả người đập thẳng vào mặt nước, rơi sâu vào trong nước.

Khi cơ thể Vương Thắng rơi vào nước với tốc độ lớn đã vô ý đập vào một con cá chép nhỏ. Con cá tội nghiệp ngay lập tức biến thành một làn khói đỏ chui thẳng vào người Vương Thắng, ngay cả hắn cũng không biết điều gì đang xảy ra.

Nhiều năm rèn luyện giúp cơ thể Vương Thắng vô cùng mạnh mẽ, nếu không đã ngắt rồi. Khu vực nước này có rất nhiều cá chép đỏ, con nào cũng to hơn con bị Vương Thắng đập phải. Áp lực va chạm với mặt nước quá mạnh khiến máu từ mũi miệng bắt đầu chảy ra khiến nước hồ bị nhuộm đỏ một mảng.

Máu tươi vừa xuất hiện khiến đám cá đang bơi lội nhẹ nhàng giống như tìm thấy thức ăn ngon nổi điên. Hướng về phía máu tươi mà xâu xé, miệng không ngừng đớp máu. Điều này khiến Vương Thắng bắt đầu lo sợ, vội vàng bơi về phía bờ hồ. Tới nơi thấy một đám trùng mắt nhìn mình, không ai lại gần kéo mình lên cả.

Này cổ máu tươi vừa xuất hiện, cái kia một đám chính đang chậm chậm tới lui tuần tra cá chép, đột nhiên thật giống phát hiện cái gì mỹ thực giống như vậy, điên cuồng hướng về phía máu tươi bơi tới, miệng lớn cướp thực lên trong nước máu tươi.

Ngay lúc đang loay hoay, một cánh tay thon dài mịn màng giờ ra trước mặt, hắn không để ý gì nắm lấy cánh tay đó mượn lực leo lên. Vừa đặt móng xuống mới nhìn thấy chủ nhân của cánh tay là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ánh mắt chân thành nhìn thoáng qua liền biết con nhà giàu có. Ngắm nhìn cô gái một chút rồi đánh giá xung quanh.

Với một lính bán tĩa chuyên nghiệp, việc quan trọng nhất phải nắm bắt tình hình. Những người này rất kỳ lạ. Quần áo cùng kiểu tóc đều cổ xưa, trên người mang theo vũ khí. Lấy ánh mắt của Vương Thắng, liếc mắt đã nhận ra họ đều là những kẻ giết người thực thụ, không phải đạo cụ đóng phim hay cosplay gì hết.

Trận chiến này đã quá rõ ràng, một bên bị bắt giam, bên còn lại hùng hổ ngang tàng. Quay lại nhìn cái hồ, Vương Thắng không khỏi sửng người. Đám cá khi này đã ăn sạch sẽ máu của mình, bây giờ chuyển qua ăn thịt lẫn nhau. Bọn chúng không phải là cá chép à? Sao lại nổi điên như vậy? Lại còn ăn thịt lẫn nhau?

Đám người Đới Hoan thì vô cùng vui mừng khi nhìn thấy đám Nguyên Hồn trong hồ cắn xé lẫn nhau. Lúc này hắn đã hiểu tất cả. Mấy lão tổ của nhà họ Tống che dấu thật kỹ. Bọn họ không dùng phép thuật hay trận pháp che dấu. Mỗi cái Nguyên hồn không trọn vẹn trong hồ thật ra chính là một phần của Nguyên Hồn bọn chúng đang tìm kiếm. Nhưng phải dùng máu tươi kích thích chúng mới có thể cắn xé lẫn nhau, con còn sống cuối cùng chính là Nguyên Hồn mạnh nhất.

Nghĩ kỹ xem, Nguyên Hồn có thể cắn xé lẫn nhau để trường thành có ý nghĩa như thế nào? Đới Hoan lúc này thiếu điều muốn nhảy loạn cả lên. Trong mắt hắn bây giờ chỉ còn đám cá chép đang cắn xé lẫn nhau. Còn cái tên vừa rơi xuống hồ là ai? Người yêu của Tống Yên? Ta cần quái gì phải quan tâm nữa.

Tống Yên cũng kinh ngạc đến ngây người. Nguyên Hồn trong vùng cấm địa vốn là một cái bẫy. Bản thân là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Tống nên nàng biết rõ. Làm sao lại có chuyện Nguyên Hồn nuốt chửng nhau để trường thành?

Khác với Đới Hoan chỉ quan tâm đám Nguyên Hồn đang cắn nhau, Tống Yên lại thấy hứng thú với anh người yêu từ trên trời rơi xuống hơn. Cái hồ này diện tích cũng mấy dặm, xung quanh hồ trống không, đến một cái cây to cũng không có. Vương Thắng rơi từ đâu xuống đây?

Vương Thắng không nhúc nhích để giảm bớt sự đau nhức từ vụ va chạm với hồ nước, tiện thể quan sát hoàn cảnh cùng tất cả mọi người xung quanh. Tất nhiên, quan sát đám cá chép đang cắn nhau thuộc hàng đầu.

Sau khi số lượng voi được hơn một nửa, hình dáng của đám cá chép còn lại đã hoàn toàn thay đổi. Chúng biến thành một con cá với thân thể quái vật, hình dáng dữ tợn. Bọn chúng vô cùng điên cuồng, sau khi ăn một con lập tức quay về phía con khác tấn công, không hề có một chút dừng lại. Chỉ một lúc sau, trong hồ chỉ còn lại một con sống sót cuối cùng. Trên cơ thể mọc đầy gai nhọn, không khác nào một con quái vật biển xấu xí tàn ác.

Ăn hết tất cả đồng loại, trên người con quái vật phát ra một luồng khí tức phi phạm khiến Đới Hoan vừa mừng vừa sợ. Để cho con quái vật vui vẻ bơi lội một vòng quanh hồ mới ra lệnh bắt nốt Nguyên Hồn.

Nghe được mấy từ này, trong lòng Vương Thắng rung động, trên Trái Đất không có khái niệm này. Nhưng Vương Thắng chỉ ngồi nhìn chứ không làm gì cả. Bên cạnh Đới Hoan có một trung niên tay cầm một lệnh bài bằng gỗ cùng một vài đồ vật có trận pháp bắt lấy quái vật. Quá trình này rất kỳ diệu, con quái vật loe nfb biến thành một làn khói màu đỏ chui vào lệnh bài. Một hình vẽ quái vật ngay lập tức xuất hiện trên lệnh bài, xung quanh vẽ thêm một vòng trong màu đen.

"Máu đen, quả nhiên là Nguyên Hồn chín sao (mình thì thích dịch Cửu tinh Nguyên Hồn hơn)." Đới Hoan cầm lệnh bài một lúc rất lâu, vuốt ve yêu thích không buông tay sau đó mới đem lệnh bài đặt vào một cái rương đặc biệt: "Bây thiết vệ, lập tức trở về Đới gia."

Ôm cái rương chính là người trung niên, hắn cùng bảy thị vệ cùng nhau đáp ứng, nhảy lên cao phóng đi. Nhìn tốc độ của tám người, trong lòng Vương Thắng giật mình kinh sợ, phải không chế sức mạnh thế nào mới đạt được tốc độ như vậy?

Nguyên Hồn bao nhiêu năm mơ ước mới đạt được. Tâm trạng Đới Hoan vô cùng tốt, quay người lại nhìn Tống Yên với nụ cười tươi (mịa, nụ cười bi ối, vô liêm xỉ, dâm tặc thì có). Nhìn thấy khuôn mặt mỹ nữ tái nhợt thì càng đắc ý, nhắm mắt lại ra lệnh: "Giữ lại Tống Yên, những người khác giết chết không tha!"

Vừa nghe mệnh lệnh, Vương Thắng hành động cực nhanh. Cánh tay loáng một cái, khẩu glock 17 trên đùi đã nằm gọn trong tay, một phát súng không báo trước hướng về phía Đới Hoan.

Rầm, giữa trán Đới Hoan lập tức xuất hiện một lỗ máu. Khuôn mặt còn sợ hãi hơn cả Tống Yên, đứng ngây người ra một lúc rồi ngã ngửa về phía sau.

"Đúng là tuổi trẻ chưa trải sự đời!" Nhìn Đới Hoan ngã xuống, Vương Thắng mới bĩu môi một cái nói: "Hừ, chỉ là một con gà không hơn không kém".

PS: Glock 17 là một loại súng ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Vũ khí kì lạ

Dịch: Sói già đơn độc

0,5 giây là thời gian từ khi rút súng tới khi hạ gục mục tiêu mà Vương Thắng ghi lại. Nhưng ngay lúc này khi bắn Đới Hoan, Vương Thắng cảm thấy mình tiến bộ hơn mọi ngày, tốc độ nhanh hơn, có lẽ đạt được khoảng 0,4 giây thì phải.

Vương Thắng vốn không thích giết người. Trong khi làm nhiệm vụ, hắn thường xuyên phải nguy trang để thâm nhập và tiếp cận mục tiêu. Luôn phải giữ sự bình tĩnh, bỏ qua những lời xi nhục để hoàn thành kế hoạch. Nhưng cần nhớ, nếu chỉ là xúc phạm nhỏ không gây tổn hại quá lớn thì cho dù bị xi nhục hay người khác đòi xử lý ngay chỗ đông người, hắn vẫn bày ra một bộ mặt đáng thương mà cầu xin tha thứ. Nhưng khi vừa nghe đến Đới Hoan mệnh lệnh tiêu diệt tất cả mọi người, Vương Thắng không nhịn được liền ra tay.

Tiếng súng nổ ra như báo hiệu sự hành động của đám hộ vệ. Ngay khi Đới Hoan ra lệnh, ít nhất có năm thanh kiếm tấn công đến cổ họng của mục tiêu. Bên phía của Tống Yên lúc này, ngoại trừ nàng cũng chỉ còn lại một lão già có vẻ đã hơn năm mươi tuổi.

Nhưng lão già này động tác cũng rất nhanh, trong nháy mắt đã tháo hết tất cả gông cùm xiềng xích trên người một cách nhẹ nhàng. Ngay khi nhìn thấy trường kiếm của đám hộ vệ sắp đâm vào cổ họng của mình, một tay của hắn đã bắt lấy chuôi kiếm, tay còn lại tung ra một đấm đánh nát cổ họng của đối phương.

Không chỉ có lão già động tác mau lẹ, Tống Yên bình thường nhìn có vẻ yếu đuối cũng đáng sợ không kém. Cô gái nhẹ nhàng thốt tha, khi ra tay lại hung ác mạnh mẽ, hoàn toàn giống như một người khác. Cùng là một chiêu cướp kiếm của tên hộ vệ, nhưng động tác lại vô cùng đẹp mắt, với một tốc độ khó tin, trực tiếp đảo ngược lưỡi kiếm, đưa qua cổ của tên hộ vệ, đường kiếm vô cùng liền mạch.

Vương Thắng giết Đới Hoan, lão già giết hộ vệ, Tống Yên giết hộ vệ, tất cả việc này đều diễn ra trong khoảng thời gian vài giây ngay sau khi Đới Hoan ra lệnh mà thôi.

Khi nghe tiếng súng vang lên, đừng nói đám hộ vệ. Cho dù là đám người Tống Yên khi nhìn thấy Đới Hoan ngã xuống với lỗ máu khủng khiếp trên trán, toàn bộ đều sợ đến ngây người. Không ai có thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy Đới Hoan cứ như vậy mà chết, quay lại nhìn khuôn mặt bình tĩnh cùng tiếng xì khinh thường của Vương Thắng, tất cả chỉ cảm thấy một màn trước mắt này là giả, chuyện này sao có thể?

Đới Hoan là ai? Thiếu chủ của nhà họ Đới tại Hà Tây, con trai trưởng của gia chủ, chỉ cần không có chuyện, liền sẽ trở thành chủ nhân đời tiếp theo. Hắn đám không để ý đến ai, bắt cóc Tống Yên, con gái duy nhất của nhà họ Tống, người đủ tiêu chuẩn để làm gia chủ của Tống gia. Các vị trưởng lão của Tống gia biết rõ tất cả những chuyện này, nhưng mắt nhắm mắt mở mặc kệ hắn tùy ý bắt đi Tống Yên, nghênh ngang tiến vào cấm địa của Tống gia, vậy là đủ hiểu thế lực hắn lớn cỡ nào.

Từ trước tới nay chỉ nghe Đới Hoan giết người, chứ làm gì có ai dám giết Đới Hoan? Không phải không có, chỉ vì những kẻ đó còn không tới gần Đới Hoan qua trăm thước đều đã bị cao thủ của Đới gia xử lý. Vị thiếu chủ của Đới gia, cao cao tại thượng, vị công tử ăn chơi có tiếng khắp thiên hạ, làm sao có thể bị một tên người rừng không có danh tiếng giết chết? Lại còn dưới sự bảo hộ của rất nhiều hộ vệ?

Hình ảnh Vương Thắng trong mắt đám người nhà họ Đới cùng nhà họ Tống bây giờ chính là một tên người rừng không hơn không kém. Trên đầu đội cái nồi sắt, mắt mang kính bảo hộ, lại còn đeo thêm cái mặt nạ phòng độc, mặt thì bôi một đồng thuốc màu xanh xanh đỏ đỏ y như mấy thằng trẻ trâu hay xăm trổ, tóm lại là trang bị tặn răng. Đây! quần áo thì dờ dờ ương ương, mặt chỉ chít hình xăm, lại còn mang thêm mớ linh kính trên người, phong cách quý tộc này chỉ có đám người rừng mới tiếp thu nổi, làm gì có người bình thường nào thích cơ chứ?

Đới Hoan thiếu gia bị một tên người rừng giết chết, không riêng gì Tống Yên cùng lão già kia sợ ngây người, đám hộ vệ nhà họ Đới sắp phát điên luôn rồi. Bọn hắn phụ trách việc bảo vệ thiếu gia, thiếu gia chết còn bọn hắn không có việc gì, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hậu quả như thế nào.

Đám hộ vệ không nhiều lời, tất cả đồ vật ở trong tay ném loạn cả lên, toàn bộ vũ khí mục tiêu đều hướng về phía Vương Thắng. Ngoài ra, mục tiêu còn có cả Tống gia tiểu thư cùng lão già kia nữa. Hoan thiếu gia đã chết, đứa con gái họ Tống kia lại là người thiếu gia yêu thích, làm sao có thể sống được?

Chỉ tiếc, bọn hộ vệ phản ứng nhanh, nhưng Vương Thắng còn nhanh hơn. Nếu đã giết chết Đới Hoan, chẳng lẽ Vương Thắng sẽ còn giữ lại mạng sống

cho đám người này sao? Khẩu Glock 17 trong tay phát huy ra sức mạnh cùng độ chính xác cực cao. Pằng pằng pằng pằng, ngay khi tiếng súng vang lên, trừ những tên đang bao vây cô gái cùng lão già, tất cả hộ vệ nhà họ Đới đều ăn một phát súng rồi tính tiếp.

Hiện tại chỉ có mười ba tên hộ vệ của nhà họ Đới, sáu tên phóng về phía Vương Thắng thì năm tên không kịp phản ứng đã bị một súng bắn chết. Nhưng Vương Thắng cũng giật mình, tên còn lại thân pháp thật đáng sợ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vẫn có thể tránh thoát được một phát súng của Vương Thắng, dù không hoàn toàn né được, nhưng cũng tránh đi chỗ chết người. Còn may, Vương Thắng biết bây giờ không phải là lúc mềm yếu cho nên mục tiêu luôn là trái tim của kẻ địch, không bắn trúng tim, thì cũng bắn trúng ngực của tên hộ vệ khiến hắn bị thương nặng.

Vương Thắng tặng thêm một phát nữa, tên may mắn duy nhất này cũng không thoát cảnh đạn bắn trúng đầu, không chết cũng phải chết. Sau đó Vương Thắng mới nhìn bảy tên hộ vệ đang vây công hai người kia, vừa nhìn, Vương Thắng thấy hoảng sợ.

Bên cạnh Lão già vốn có bốn tên vây công, lúc này hai tên đã đầu một nơi thân một nẻo, chết không thể nào thảm hơn. Còn lại hai tên, một tên ngay trước mặt Vương Thắng bị chặt đứt một cánh tay, thanh kiếm trong tay của lão ấy chỉ vào ngực của tên còn lại.

Nhìn thấy một màn này, trong đầu Vương Thắng chợt lóe lên một ý nghĩ không thể tin. Nếu một kiếm này hướng về bên cạnh chệch lên một chút, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Ý niệm mới lóe lên, Vương Thắng liền thấy kiếm của lão già bị tên kia ngăn lại, bị hấn đẩy ra một bên. Nếu như làm theo những gì Vương Thắng mới nghĩ, đâm theo hướng đó, đối phương chắc chắn không có cơ hội ngăn cản.

Có chuyện gì thế này? Nếu nói về vũ khí hiện đại như súng, Vương Thắng chính là thầy của các chuyên gia., dù có dùng tay không hay dao quân dụng chiến đấu cũng thuộc loại cao thủ, nhưng chưa từng cảm thấy Kiếm Thuật của mình giỏi hơn người khác, chẳng lẽ hôm nay suy nghĩ nhiều nên vô tình nghĩ ra?

Đôi mắt đảo qua, Vương Thắng liền thấy động tác của cô gái cách đó không xa. Lần này chỉ trong nháy mắt, Vương Thắng đã đoán được phương hướng xuất kiếm, ngay cả bộ phận nào trên người cô gái phát lực (ta lại nghĩ lung tung rồi) đều phán đoán rõ ràng. Còn cách thay đổi, ngay khi nhìn nàng xuất kiếm đã thoáng hiện trong đầu.

Không riêng gì động tác công kích của cô gái, ngay cả động tác của tên hộ vệ, Vương Thắng chỉ liếc mắt liền rõ có chuyện gì, từ mục đích đến kết quả phân tích triệt để. Một giây sau, Vương Thắng thấy kết quả, cùng mình dự đoán giống nhau như đúc, không có nửa điểm khác biệt.

Vương Thắng chắc chắn đây không phải năng lực vốn có của mình mà sau khi mình đến thế giới này mới có, cũng chẳng biết làm thế nào nhận được.

"Chẳng lẽ đây chính là quà người tặng cho ta?" Vương Thắng âm thầm nghĩ tới chủ nhân của đôi mắt xinh đẹp, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Ta bây giờ đã đến thế giới của người, nhưng người ở đâu? Vì sao lại muốn ta giết người?"

Trong lúc Vương Thắng đang trầm tư suy nghĩ, Tổng Yên hướng về phía lão già kia lo lắng hô một tiếng: "Lão Ngư thúc, bọn hấn mang đi Nguyên Hồn!"

"Tiểu thư, người chào hỏi cô gia!" Lão già ngửi thấy mùi máu tanh và thuốc súng đã kịp phản ứng, hướng về phía Tổng Yên hô lớn một tiếng: "Ta lập tức đi nói với các trưởng lão!"

Vương Thắng vừa mới đem khẩu súng nhét vào bao súng ở trên đùi, đột nhiên nghe được một tiếng "cô gia", nhin không được giật mình, người lão đảo xém chút cảm mặt xuống. Cô gia là cái quỷ gì?

Khuôn mặt Tổng Yên khi giết chết ba tên hộ vệ của Đới gia cũng không đổi sắc, nhưng đột nhiên nghe được xưng hô thế này, khuôn mặt nhất thời biến thành đỏ bừng. Lão Ngư thúc chẳng lẽ không nhận ra mình cùng Đới Hoan giả vờ giả vịt, tất cả đều nói láo sao? Không biết tại sao lại bắt mình cùng tên người rừng này phải có quan hệ? Chẳng lẽ mình thật sự khó giả như vậy, phải dây dưa với một tên người rừng hay sao?

Đỏ mặt thì đỏ mặt, ngượng ngừng thì ngượng ngừng, nhưng Tổng Yên cũng hiểu được, lão Ngư thúc nói không sai. Vương Thắng từ trên trời rơi xuống, có thể giết Đới Hoan dễ như trở bàn tay, đây tuyệt đối là một đối tượng đáng để lôi kéo.

Tổng đại tiểu thư nhìn thoáng qua lão Ngư thúc, trong ánh mắt lão già lóe lên một tia sáng, hướng về phía Tổng Yên nặng nề gật đầu. Tổng Yên không chần chờ nữa, đến bên người Vương Thắng nói như chém đinh chặt sắt: "Chúng ta đi."

Vương Thắng đem nước bên trong đôi ủng đổ ra, một lần nữa đeo vào, cột dây giày. Lúc làm những việc này, trên mặt không có chút biến hóa nào, tốc độ ổn định, hô hấp đều đặn, giống như mấy kẻ vừa nãy không phải do hấn giết.

"Nếu như lúc cô vừa mới giết người thứ hai, kiếm thứ nhất hướng phía bên phải mấy phần, tốc độ hơi chậm một chút, cô có thể một chiêu giết hấn." Vương Thắng phui tay, đứng lên, quần áo ẩm ướt nên mặc hơi khó chịu. Đứng lên nhìn Tổng Yên, câu đầu tiên nói với nàng lại là sai lầm trong chiêu thức.

Tổng Yên nhất thời rơi vào trầm tư, kỳ thật trong lòng của nàng đã lần nữa nhắc lên sóng to gió lớn. Kiếm pháp nàng dùng để giết người là chân truyền nhà họ Tống, nàng quá vội mới không có sai sót, Vương Thắng có thể chỉ ra thiếu sót, chẳng lẽ Vương Thắng hiểu rất rõ kiếm pháp của nhà họ Tống hay sao?

Lão Ngư thúc vừa định đi, nghe được lời nói của Vương Thắng cũng lập tức sững sờ. Hắn nhìn thấy Tổng Yên từ bé lớn lên, khi nãy cũng đã để ý bên này đúng như là Vương Thắng nói tới. Chỉ có điều đây là kiếm pháp chân truyền của nhà họ Tống, như thế nào người ngoài lại biết được?

Vương Thắng cũng đã nhận ra mình đã đi tới một thế giới không thể tưởng tượng được. Một cô gái mạnh mẽ như Tống Yên, nhìn thấy những cao thủ kia lại sợ hãi không dám phản kháng. Lão già này càng không cần phải nói, một kiếm chém đầu thì Vương Thắng cũng thấy bình thường, nhưng hắn lại dùng một đám đám vào cổ họng đối thủ, người đã từng gặp qua kẻ nào trực tiếp nắm cột sống của người khác kéo ra đến một nửa chưa?

Tống Yên cùng lão Ngư thúc lúc này rất tò mò về lai lịch của Vương Thắng. Có thể đây là một cao thủ của một gia tộc bí ẩn chứ không phải một tên người rừng từ trên trời rơi xuống. Thế nhưng cách nói chuyện của Vương Thắng lại không hề giống một cao thủ chút nào.

Từ trên trời rơi xuống, vũ khí bí ẩn, một ánh mắt đã chủ rõ sơ hở của chiêu thức, quần áo kì quái, tất cả những điều này càng tăng thêm sự bí ẩn về thân phận của Vương Thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Truyện cười lớn

Dịch: Sói già đơn độc

Tống Yên cùng lão Ngư thúc chia hai hướng riêng để đi. Vương Thắng không lập tức đi theo Tống Yên mà lại đi tới gần xác chết của Đới Hoan, thò tay vào lục lọi trên cơ thể, ném tất cả những thứ mà mình cảm thấy có thể dùng được ra ngoài.

Nhìn cái cảnh sờ mó thì thế tìm kiếm chiến lợi phẩm này, Tống Yên cùng lão Ngư thúc thật sự được mở rộng tầm mắt. Lão Ngư thúc có vẻ không nuốt nổi cảnh đặc sắc này nên vội vàng trở về báo cáo các trưởng lão, để lại Tống Yên với khuôn mặt ngơ ngác. Ngắm nhìn Vương Thắng đem toàn bộ xác chết của đám hộ vệ lục lọi, ngay cả người hầu của Tống Yên - đúng thế, ngay cả nhà họ Tống hắn cũng không tha. (Khẩu vị quá mặn rồi hazzz)

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhanh lên, mau nói ngắn gọn cho ta biết." Một bên thu thập chiến lợi phẩm, một bên Vương Thắng hướng về phía Tống Yên hỏi. Nếu đã tới cái thế giới xa lạ này, phải biết đây là thế giới như thế nào và những chuyện đã xảy ra.

"Thiếu chủ của nhà họ Đới tên là Đới Hoan. Hắn muốn bắt cóc ta và cướp đi đồ vật của nhà ta. Sau đó người xuất hiện, giết chết Đới Hoan cùng tùy tùng của hắn, chuyện sau đó thì người đã biết." Tống Yên tuy rằng không ưa gì hành vi lục xác tìm đồ của Vương Thắng nhưng lại hết sức phối hợp, một câu đầu tiên đã giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện.

"Nhà họ Đới so với nhà cô thì ai lớn hơn?" Vương Thắng lẩm miệng hỏi một câu mà chỉ cần nhìn cũng biết. Chỉ là Vương Thắng luôn cảm thấy trong truyện này có vấn đề, đặc biệt lúc nhìn thấy lão Ngư thúc cho nên vẫn hỏi nghi ngờ trong lòng.

"Trước đây hai nhà chúng ta ngang nhau, chỉ vì gần đây nhà họ Tống chúng ta xảy ra một ít chuyện, cho nên..." Tống Yên không nhiều lời, một câu thuyết minh sơ qua vấn đề.

"Chuyện mấy con cá chép ăn thịt nhau là sao? Đó chính là Nguyên Hồn ư?" Vương Thắng vừa nói vừa mang tất cả những thứ lấy được trên xác của Đới Hoan gói thành một cái túi rồi buộc ở cánh tay. Cái áo choàng này nhìn sơ qua thôi đã biết rất đắt tiền. Mà ở bất kỳ chỗ nào, tiền cũng vô cùng quan trọng, đây là điều hiển nhiên.

Vương Thắng đã từng nghe khái niệm Nguyên Hồn từ miệng của cô gái trong giấc mơ. Trước khi tới đây, Vương Thắng vẫn nghĩ đó chỉ là một thế giới trong mơ nhưng tới giây phút này thì hắn xác định đây là sự thật.

"Đó chính là Nguyên Hồn." Tống Yên đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nhưng vẫn là giải thích: "Nó có thể hấp thu những vật có chứa linh khí, có thể tu luyện. Cao nhất là màu đen, chín sao. Người có được Nguyên Hồn không hoàn thiện, không đủ tư cách, không có cấp bậc." Dùng một chút mới nói thêm một câu: "Lúc người rơi xuống nước, ta thấy người thu được một con cá nhỏ."

Nguyên Hồn không tròn vẹn, Vương Thắng đột nhiên muốn cười, cái khái niệm Nguyên Hồn này Vương Thắng cũng không phải chưa từng nghe qua. Từ cô gái trong giấc mơ kia, Vương Thắng đã biết điều này. Hắn hiểu rõ, Nguyên Hồn chỉ đại biểu cho tư chất, có thể nói nó đại diện cho tiềm lực trong tương lai, không phải thực lực chân chính. Trên Địa cầu có rất nhiều người có chỉ số IQ cực cao, nhưng không phải ai cũng làm nên chuyện. Kém thông minh chưa chắc đã vô dụng.

"Vừa nãy vì sao không ra tay từ sớm?" Vương Thắng đóng gói kỹ càng, đứng dậy hỏi: "Nếu như các người sớm tấn công, những kẻ kia làm sao có thể mang được cái Cừu Tinh Nguyên Hồn đi." (Dịch cừu tinh cho nó có khí thế, chứ giờ mà đọc nguyên hồn chín sao thì ngượng lắm)

Tống Yên nhìn vào ánh mắt của Vương Thắng, cố gắng tìm thêm chút thông tin, đáng tiếc rằng trừ cái mớ kính bảo vệ cùng cái khẩu trang kỳ quái ra, cô không nhìn thấy thêm được điều gì, chỉ có thể lộ vẻ tức giận nói rằng: "Cái tên luyện hồn sư cùng bảy tên thiết vệ chỉ cần tấn công, chúng ta có thể chết mười lần."

Vương Thắng xem như hiểu rõ tất cả. Tống Yên cùng Lão Tống lúc này dễ dàng bị bắt như vậy do họ sợ gã luyện hồn sư cùng bảy tên thiết vệ. Chúng

vừa đi, hai người họ lập tức động thủ không chút lưu tình, cô gái này cũng không đơn giản!

"Ta gọi Tống Yên." Tống Yên chờ Vương Thắng đem cái đồ đồng chiến lợi phẩm đeo hết lên người, lúc này mới tự giới thiệu mình: "Nói này giờ nhiều như vậy, ta còn chưa biết tên của ngươi?" Đối mặt với người lạ, Tống Yên vẫn giữ lại một ít bí mật.

"Vương Thắng!" Vương Thắng cũng không có gì để giấu giếm, bản thân mình ở cái thế giới này không có xuất xứ, nói tên cho người khác nghe không có gì ghê gớm. Vương Thắng đem khẩu trang, kính bảo vệ mắt cùng mũ giáp đội trên đầu tháo xuống, lộ ra khuôn mặt của mình.

Tống Yên tưởng rằng có thể nhìn thấy khuôn mặt thật của Vương Thắng, kết quả lại thấy một con quỷ bản thủ, mặt mày nhem nhuốc. Không nhìn được lác đầu, xoay người bỏ đi, Vương Thắng cũng vội vàng đuổi theo.

Trên đường đi, Vương Thắng từ trong miệng Tống Yên biết được tình hình xung quanh. Nơi này là một chi nhánh trực thuộc Thiên Hà Tổng, Tống Yên bản thân cũng không phải người trong tộc mà chỉ là một người bà con xa tới nhờ vả nhà họ Tống.

Mặc dù chỉ là một nhánh nhỏ thuộc Thiên Hà Tổng gia nhưng khi Vương Thắng theo Tống Yên đến nói mới nhận ra, cái nhánh nhỏ này, tính mệnh ăn cũng tới mười vạn người. Có thể tưởng tượng được Thiên Hà Tổng gia không lồ cỡ nào.

Rất nhanh, Tống Yên cũng biết được mục đích của Vương Thắng khi lục lợi đồ đạc của mấy cái xác.

"Yên tiểu thư, chuyện này không thể được." Một người trung niên xuất hiện chắn ngang trước cửa, nhìn cách ăn nói có lẽ là quản gia của nơi này. Mặt hắc vênh lên trời, dùng lỗ mũi nhìn hai người nói: "Nhà họ Tống chúng ta vẫn có thể chứa chấp người ngoài, nhưng hắc lại là một tên người rừng, ít ra cũng phải rõ lai lịch của hắc chứ?"

Đến giây phút này thì tất cả mọi người đều biết thân phận người rừng của Vương Thắng. Cứ nhìn mấy hình vẽ trên mặt cùng cách ăn mặc không giống ai của hắc, không phải người rừng thì là gì?

"Hắc là chồng chưa cưới của ta." Tống Yên mặt không đỏ tím không đập đáp lại quản gia một câu.

Quản gia đơ người tròn tròn hai con mắt, không thể tin nhìn Tống Yên một chút rồi lại nhìn về cái tên người rừng mặt đầy hình xăm quái dị. Chỉ là dù rất kinh ngạc, nhưng hắc cũng không có ý định đồng ý cho Vương Thắng đi vào, đầu vẫn lắc liên tục.

"Quản gia đại nhân vất vả rồi, đây là đặc sản tại quê nhà, gọi là có chút lòng thành, mong quản gia đại nhân hãy nhận lấy!" Vương Thắng cười híp mắt miệng lộ ra một hàm răng trắng, từ trong mười mấy thanh kiếm lấy được lúc trước đang đeo trên vai lấy ra một cây dưa tới trước mặt quản gia. Tiếp theo tiện tay từ bên trong lấy ra một khối ngọc bội, nhét thẳng vào tay vị quản gia đáng kính.

Thanh kiếm này cướp được trên người đám hộ vệ của Đới Hoan, chắc chắn là hàng tốt, nếu không chẳng phải làm mất hết mặt mũi của Đới Hoan sao? Còn miếng ngọc bội thì thuộc loại cao cấp trong cao cấp. Chỉ tính mỗi cái ngọc bội này đã bằng thu nhập một năm của người bình thường rồi đấy.

Về mặt lão quản gia bây giờ vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt khinh bỉ đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt rạng ngời nói: "Hóa ra là biểu cô gia, dễ bàn, dễ bàn!"

Vương Thắng nhận được một ngôi nhà ba gian bỏ trống đã lâu, tay quản gia còn rộng rãi cho Vương Thắng một phần thưởng của người trong tộc, tiêu chuẩn ngang bằng với Tống Yên.

"Ngươi đúng là thông minh!" Tống Yên im lặng nhìn Vương Thắng, không nghĩ tới nói vị hôn phu cũng không được, ngược lại cái tên này chỉ dùng một thanh kiếm cùng với khối ngọc bội đã giải quyết được tất cả.

Tìm được cái sân trước phòng Vương Thắng, sắp xếp các vật dụng gọn gàng, nhân tiện nhắc nhở hắc rửa mặt. Đợi khi khuôn mặt toàn đất nhem nhuốc trên mặt hắc rửa sạch, thay đổi quần áo giáp thành bộ đồ mới, Tống Yên lúc này mới hài lòng gật đầu: Một tên nhóc rất đẹp trai, mỗi tội tóc ngắn quá.

"Tên nhóc?" Vương Thắng có chút ngạc nhiên, bản thân mình mười tám tuổi tòng quân, hai mươi mốt tuổi gia nhập bộ đội đặc chủng, hai mươi bốn tuổi kết thúc huấn luyện, vì nước chiến đấu hơn mười năm. Rõ ràng là một ông chú đã ngoài ba mươi, tại sao lại gọi là tên nhóc?

Chẳng qua khi Vương Thắng nhìn về cái gương đồng cũng đã nhận ra vấn đề. Một khuôn mặt non nớt nhìn có vẻ mới mười tám, đây không phải mặt mình hồi bắt đầu gia nhập quân đội sao? Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ đây cũng là quà cô ấy tặng mình sao?

Đối với một sát thủ chuyên nghiệp, đối mặt với tình huống gì cũng phải bình tĩnh. Vương Thắng rất nhanh chóng quen với chuyện này. Nói thế nào thì được trẻ lại cũng là giấc mơ của bao nhiêu người, chuyện tốt như vậy ai mà không thích.

Sau đó, Vương Thắng muốn hiểu rõ hơn về thế giới Nguyên Hồn cùng hệ thống tu luyện, Tống Yên cũng không muốn cùng một con gà mờ không biết tí gì về Nguyên Hồn này giải thích nên mang Vương Thắng tới một lớp học võ lòng chuyên giảng giải cách tu luyện Nguyên Hồn cơ bản cho đám trẻ dưới mười tuổi.

Tiến vào học võ lòng, chuyện đầu tiên phải kiểm tra cấp bậc của Nguyên Hồn. Một tấm gương có hai tay cầm hai bên để Vương Thắng nắm lấy, hình ảnh trong gương dần hiện ra. Giống như Tống Yên đoán từ trước, Nguyên Hồn của Vương Thắng là một tàn hồn cá chép.

"Cút ra ngoài!" Một trung niên khuôn mặt nghiêm khắc, trên mình mặc đồ giáo viên ngay lập tức chỉ vào trong lớp học lớn tiếng quát mắng: "Chỉ là một tên phế vật rác rưởi, còn lớn tuổi như vậy, cũng dám vào mặt đến đây học

Giọng nói của giáo viên rất lớn đã làm cho tất cả mọi người trong lớp học chú ý, có người tò mò thò đầu từ trong cửa sổ ra hóng hớt, người ở xa thì lại chạy thẳng tới nhìn bên này xem rốt cục có vụ gì. Có người lớn nhưng chủ yếu vẫn là trẻ con. Dù sao cái lớp học vỡ lòng này là nơi dạy cho bọn trẻ dưới mười tuổi về Nguyên Hồn và kiến thức căn bản. Cho nên việc nghe một tên rác rưởi sở hữu cái tàn hồn phế vật muốn đến lớp học căn bản, cho dù người lớn hay trẻ con đều cười như điên dại. Cũng đúng thôi, ở thế giới này, đến cả một đứa trẻ cũng biết Nguyên Hồn không đủ tư cách thì chỉ có thể làm người bình thường, huống gì Vương Thắng còn mang một cái tàn hồn cá chép, đúng là rác rưởi trong rác rưởi.

Nghe tiếng cười như điên dại trong lớp học, khuôn mặt Tống Yên đã đỏ bừng lên vì ngại, chỉ có Vương Thắng khuôn mặt thờ ơ không quan tâm, tò mò nhìn xung quanh, ánh mắt lơ đãng thỉnh thoảng nhìn về đám người ở xa.

Nếu ngay cả mấy chuyện lật vật này cũng không chịu được thì hẳn còn mặt mũi nào tự nhận mình là sát thủ chuyên nghiệp, để bạn bè hẳn biết thì sẽ bị cười cho thối mặt lên mặt.

Bên trong lớp học vỡ lòng, ai cũng nở nụ cười vui vẻ “tạm biệt” hai người Vương Thắng và Tống Yên “thư thái” ra về. Cũng có một vài người đi đường hóng hớt nghe được câu chuyện, một đồn mười mười đồn trăm, càng ngày có nhiều người biết và cười nhạo. Hai người chỉ có thể tăng tốc thật nhanh để chạy về căn phòng của Vương Thắng.

Thị trấn đang bình yên hôm nay lại dậy sóng. Trong vòng một tiếng, chuyện của Vương Thắng đã lan truyền khắp góc ngách của thôn trấn. Tống Yên Tống đại tiểu thư đem về một tên người rừng, lại còn tuyên bố đó là chồng chưa cưới của nàng. Không những thế, cái tên này mang trong mình một cái Nguyên Hồn phế vật, lại còn mặt dày chạy tới lớp học vỡ lòng nghe giảng, cái này đúng là truyện cười mà.

Một cái tàn hồn bỏ đi lại có thể yên bình trở thành vị hôn phu của tiểu thư? Tên này ngại mạng dài sao? Tiểu thư chính là giấc mơ, là nữ thần trong lòng của biết bao nhiêu các huynh đệ Tống gia. Thử nghĩ xem tự nhiên ở đâu nhảy ra một tên người rừng chỉ có cái nguyên hồn phế phẩm, cướp đi nữ thần trong lòng họ. Bị nhét nguyên binh đâm với mấy quả ót vào mồm, bọn họ nhất định sẽ cho cái tên không biết trời cao đất rộng đó một bài học?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Để ta thử xem

Dịch: Sói già đơn độc

Trong căn phòng trống rỗng, Tống Yên cùng Vương Thắng ngồi trên mặt đất. Ở chỗ này sẽ không có người nào trêu chọc Vương Thắng là rác rưởi nên hai người có thể nói chuyện với nhau một cách thoải mái nhất.

"Ta có chuyện quan cần phải xử lý nên muốn đưa ngươi tới lớp học để nắm bắt kiến thức cơ bản, nhưng ta lại không nghĩ tới chuyện lúc này, ta xin lỗi." Tống Yên trầm mặt hướng về Vương Thắng xin lỗi: "Xem ra ta phải tự mình giải thích một cách đơn giản cho ngươi trước."

"Được, như vậy càng tốt." Vương Thắng không suy nghĩ quá nhiều, bây giờ chỉ cần ai nói cho hắn cũng được

"Linh hồn của yêu thú sau khi chết đi sẽ biến thành một loại hình thái đặc biệt, đó chính là Nguyên Hồn. Nó có thể giống như một con yêu thú bình thường thông qua tu luyện để thăng cấp." Tống Yên bắt đầu đơn giản giới thiệu: "Thăng cấp một lần thì là nhất tinh. Một cái Nguyên Hồn chỉ có thể thăng cấp được chín lần, khi đó nó sẽ trở thành Nguyên Hồn cửu tinh. Còn loại Nguyên Hồn không thể thăng cấp giống như của ngươi sẽ được gọi là bất nhập lưu. Còn tàn hồn chính là các Nguyên Hồn thiếu không trọn vẹn."

"Không trách tên giáo viên kia gọi ta rác rưởi. Đã không đủ tư cách, lại còn là tàn hồn, chó cắn áo rách, ta thật sự quá may mắn rồi." Vương Thắng nở một nụ cười nhạo chính mình nhưng trên mặt lại không có một chút chán nản, thay vào đó là một ánh mắt kiên định đầy tự tin.

"Nguyên Hồn có thể tự động hấp thu linh khí xung quanh, nếu có công pháp tu luyện thích hợp sẽ làm tăng tốc độ hấp thu linh khí." Tống Yên không để ý Vương Thắng tự giễu, nói tiếp: "Mỗi lần Nguyên Hồn tăng cấp sẽ tăng lên chín cái khiếu huyết khác nhau. Khiếu huyết càng nhiều, tốc độ hấp thu linh khí càng nhanh. Do đó Nguyên Hồn phẩm chất càng cao, tiềm lực của người sở hữu sẽ càng mạnh."

"Tiếp tục đi!" Vương Thắng gật đầu nói.

"Nhưng ngươi nên nhớ, Nguyên Hồn chỉ đại biểu tư chất cùng tiềm lực, nó không phải chứng minh rằng sức chiến đấu của người đó mạnh." Tống Yên biết Vương Thắng thích ngắn gọn nên giải thích rất đơn giản: "Nguyên Hồn rất đa dạng và không giống nhau nên mọi người thường lấy số lần đã thăng cấp của Nguyên Hồn để xác định cấp bậc. Cứ một lần tăng cấp là một cảnh giới, cứ thế mà suy ra."

"Hiểu rồi!" Vương Thắng lần thứ hai gật đầu, hỏi ngược lại: "không biết bây giờ cảnh giới của Tống tiểu thư và Lão Ngư thúc là gì?"

"Ta may mắn đạt đến tầng hai đỉnh phong." Tống Yên cũng không giấu diếm, thẳng thắn trả lời: "Lão Ngư thúc đạt đến tầng ba trung kỳ."

Nghĩ đến lão già chỉ dùng một đám đem đoạn cột sống nối liền với đầu mạnh mẽ đập nát mới chỉ đạt đến tầng ba trung kỳ, trong lòng Vương Thắng nghĩ

lên sóng to gió lớn. Dựa theo cảnh giới của Tống Yên, Vương Thắng đã tưởng tượng ra được cảnh giới của những đối thủ mà lão Ngư Thúc gặp qua, hình ảnh của cú đâm đỏ vẫn khiến cho da gà toàn thân nổi lên.

"Tàn hồn không thể chữa được sao?" Vương Thắng vẫn chưa hiểu rõ về khái niệm tàn hồn, hỏi lại thêm một lần nữa.

"Vấn đề tàn hồn thì không khó." Tống Yên rất nghiêm túc giải thích: "Chỉ cần dùng một ít đan dược như bồi nguyên đan, Cố Nguyên đan đều có thể bù đắp và bồi dưỡng cho tàn hồn giúp nó trở lại thành một cái Nguyên Hồn bình thường. Cho dù nguyên hồn của ngươi có thể nào, chỉ cần dùng chút đan dược đều sẽ khôi phục. Chuyện phiền phức hiện tại ngươi cần suy nghĩ là về cái cấp bậc Nguyên Hồn của ngươi – bất nhập lưu."

Lần này không đợi Vương Thắng hỏi Nguyên Hồn bất nhập lưu là gì, Tống Yên liền nói: "Lúc này huynh cũng đã thấy cách mọi người đối xử với huynh. Trong mắt họ, huynh chỉ là một đồng rác rưởi. Một kẻ không có địa vị, không có tiền đồ cũng chẳng có tương lai. Tất cả bọn họ đều nhìn huynh với ánh mắt khinh bỉ hoặc thương hại, đối xử tàn nhẫn với huynh. Thậm chí sẽ có một vài cửa hàng không tiếp đón huynh vì sợ huynh làm bẩn sàn nhà của họ. Ngay cả một lớp học cho đám con nít cũng nghĩ huynh là một sự sỉ nhục."

"Huynh không thể trốn tránh sự thật này trừ khi cả cuộc đời còn lại huynh sẽ không tiếp xúc với người ngoài. Bọn họ sẽ dùng nguyên kính để kiểm tra Nguyên Hồn cùng cấp bậc của huynh. Tất cả các cửa hàng đều có thể làm như vậy. Huynh không thể từ chối vì bọn họ phải kiểm tra thì mới xác định khách hàng có thể mua hàng hóa cấp bậc gì."

Tống Yên một hơi mang tất cả những suy nghĩ trong đầu về những khó khăn khi sở hữu Nguyên Hồn không có tư cách này của Vương Thắng, nhưng khi nhìn lại thì chỉ thấy tên đàn ông này mặt vẫn bình thường, không chút thất vọng hay sợ hãi. Tống Yên cảm thấy sự bình tĩnh đáng kinh ngạc này của Vương Thắng không giống với một chàng trai mười tám đang sùng sục ý chí có thể đạt được.

"Cho dù ta từng giết Đới Hoan cũng không thay đổi được à?" Đến lúc này Tống Yên đã quá kinh ngạc rồi, Vương Thắng không biểu hiện ra một chút gì thất vọng, ngay cả một cái nhăn mày cũng không có, giống như đây là chuyện bình thường vậy. Từng câu hỏi đều rất nhẹ nhàng bình tĩnh, không hề lo lắng.

"Đúng như vậy!" Tống Yên lắc lắc đầu: "Trừ ta và Lão Ngư Thúc ra, làm gì có ai trên đời này tin huynh đã giết chết Đới Hoan cơ chứ. Huynh cũng không thể đi nói với từng người rằng ta đã giết Đới Hoan".

"Cô có nghĩ ta là một tên rác rưởi hay không?" Vương Thắng hỏi ngược lại Tống Yên một câu. Hắn rất tò mò cô ấy nghĩ mình là người thế nào.

"Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy huynh giết chết Đới Hoan, ta cũng sẽ nghĩ như vậy". Tống Yên đã bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng trả lời một cách vô cùng tự nhiên: "Một mình ta nói cũng không đại diện cho điều gì, người khác nghĩ sao về huynh có, ta nghĩ không có khác biệt nhiều lắm".

Tống Yên đang nói chuyện bỗng nhớ lại cảnh Vương Thắng dùng loại vũ khí thần kỳ đem Đới Hoan cùng đám hộ vệ giết chết, lại chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện sơ hở trong kiếm pháp của nàng. Người như vậy, tại sao có thể là rác rưởi?

"Nếu tất cả mọi người đều xem thường và quên đi sự tồn tại của mình, đây mới là chuyện tốt, ta cầu còn không được đấy". Đối với một sát thủ chuyên nghiệp như Vương Thắng, nếu như tất cả mọi người đều không chú ý tới mình thì hắn sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, đây không phải là quá tuyệt vời hay sao. Những lời này Vương Thắng nói ra không phải chỉ cho vui mà thật sự hắn mong như vậy. Tấn công khi kẻ thù không phòng bị, tỉ lệ chiến thắng sẽ rất cao.

Nhưng khi cái câu này rơi vào tai của Tống Yên thì lại ra một nghĩa khác khiến nàng phát điên lên nói: "Huynh chẳng lẽ chỉ muốn làm một con rùa rụt cổ sống an nhàn từng ngày à?"

"Cô gái này sao tự nhiên lại nổi điên lên?" Vương Thắng không biết tại sao Tống Yên lại nổi xung với mình, rõ ràng chuyện này không có liên quan gì với nàng cơ mà.

Tống Yên cũng không biết tại sao bản thân lại nổi nóng. Nguyên nhân có lẽ là từ khi Tống Yên tuyên bố với mọi người Vương Thắng là vị hôn phu của mình hoặc lúc Tống Yên tuyệt vọng nhất thì Vương Thắng đã xuất hiện và kéo nàng khỏi cái hố đó. Nàng không muốn nhìn thấy ấn nhân của mình biến thành một tên phế vật chìm đắm trong thất bại.

Rất nhanh sau đó Tống Yên đã ý thức được sự nóng nảy vô lý của mình, nàng nhanh chóng bình tĩnh: "Xin lỗi, là ta vô lễ".

"Nguyên Hồn có thể biến hóa sao?" Đợi Tống Yên hoàn toàn bình tĩnh lại, Vương Thắng mới bình tĩnh, dùng một phong thái trầm ổn, không nhanh không chậm hỏi tiếp.

"Nói như vậy, Nguyên Hồn sau khi đã dung hợp với cơ thể thì không thể nào thay đổi đúng không?"

dung hợp Nguyên Hồn sau khi, liền không cách nào lấy ra." Tống Yên suy nghĩ một chút, vẫn nói cho Vương Thắng một cái đáp án.

"Thế nhưng..." Vương Thắng chủ động thay Tống Yên thêm một cái chuyển ngoặt từ, sau đó ra hiệu nàng tiếp tục.

"Thế nhưng, cũng không phải tuyệt đối." Tống Yên lườm Vương Thắng một cái rồi nói tiếp: "Có một loại phương pháp, có thể xóa đi Nguyên Hồn bên trong cơ thể."

Ngay khi vừa nhìn thấy ánh mắt này của Tống Yên, ánh mắt Vương Thắng ngưng đại. Lúc này Vương Thắng không dùng ánh mắt của một chiến sĩ để nói chuyện với Tống Yên nữa mà dùng ánh mắt của một chàng trai đang nhìn ngắm cô gái xinh đẹp.

Tổng yên vốn rất xinh đẹp, cho dù mang những loại quần áo bình thường ra cho nàng mặc thì cũng không thể che đi nét đẹp cao quý của nàng. Đặc biệt là ánh mắt lơ đãng lúc này, thêm vào một nụ cười nhẹ nhàng thật sự khiến cho bất kỳ ai đứng trước mặt nàng phải chùn chân. Chỉ có nghiêng nước nghiêng thành mới diễn tả vẻ đẹp này. Không trách Đới Hoan phát điên ngang nhiên cướp đoạt, Tổng Yên đẹp như vậy cướp là chính xác.

Nhìn thấy Vương Thắng cứ ngơ người nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng Tổng Yên có chút vui vẻ. Cái tên đầu gỗ này cuối cùng cũng biết tiểu thư ta xinh đẹp khuyển rũ, bệnh này vẫn còn chữa được.

"Rất tốn kém sao?" Vương Thắng suyt chút nữa bị sắc đẹp của Tổng Yên sắc hoặc, may mà tâm lý của hắn cực kỳ kiên nghị, trong nháy mắt lại trở về hiện thực.

"Đúng vậy, rất khủng khiếp!" Tổng Yên gật gật đầu, đây không phải là bí mật, không có gì giấu giếm: "Năm đại gia tộc lớn cùng với thế lực của triều đình gộp lại với nhau mới may mắn gom được một hai phần vật liệu, đó là chưa kể đến cần có cao thủ giúp đỡ. Nếu như huynh là một người có danh tiếng cực lớn thì mới làm được."

Bây giờ Tổng Yên chỉ hi vọng Vương Thắng nói ra bản thân mình là con cháu của đại gia tộc nào đó, nghe rằng cười bảo đây chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng hành động tiếp theo của Vương Thắng khiến cô cực kỳ thất vọng. Hắn chỉ hời hợt khoát tay áo một cái, dường như tất cả những chuyện này không có quan hệ gì với mình nói: "Cứ như vậy đi! Vậy tu luyện Nguyên Hồn như thế nào?"

"Rất đơn giản, chính là tập trung tinh thần, trong lòng buông bỏ tạp niệm, nỗ lực liên kết với Nguyên Hồn của mình." Tổng Yên tùy ý trả lời. Cái tên Vương Thắng không biết đúng sai này, phải cho hắn biết khó mà lui.

Có vài lời Tổng Yên vẫn chưa nói cho Vương Thắng biết. Nguyên Hồn đẳng cấp càng cao, càng dễ dàng liên kết với chủ nhân. Lần đầu tiên Tổng Yên được cho là thiên tài cũng phải dùng thời gian mười mấy ngày mới có thể cùng Nguyên hồn liên kết với nhau. Vương Thắng cùng với cái nguyên hồn bỏ đi của hắn có lẽ phải mất hai năm mới may mắn hoàn thành.

"Sau khi liên kết, ý thức sẽ đi vào không gian của Nguyên hồn, tạo ra hình dạng và không gian sinh sống cho Nguyên Hồn, cùng với các điều kiện thăng cấp". Tổng Yên bổ sung thêm "Đội hoàn thành những việc này, huynh có thể tìm kiếm một công pháp thích hợp để tu luyện rồi."

"Để tôi thử xem có liên kết được không!" Vương Thắng trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Tổng Yên hừ một tiếng không nói gì, nếu chỉ cần ngồi khoanh chân nghỉ một lúc đã liên kết được như vậy, thế thì cả thế giới này ai cũng là cao thủ Nguyên Hồn rồi.

Vương Thắng nhắm mắt khoanh chân hít sau vài cái, rất nhanh đã tiến vào một loại trạng thái người ngoài không thể cảm nhận được.

Phương pháp này Vương Thắng học được khi còn đang là một chàng lính tiếp nhận huấn luyện, một phương pháp dưỡng sinh giúp Vương Thắng đạt được trạng thái tĩnh tâm và tăng tốc độ hồi phục thể lực. Lúc này nghe Tổng Yên nói hắn thấy phương pháp rấy giống nhau nên thử xem sao.

Tổng yên lúc đầu còn cười nhạo nhưng sau khi Vương Thắng nhắm mắt được mười mấy phút, nàng đã cảm thấy từng tia linh khí nho nhỏ bắt đầu hội tụ trên người Vương Thắng.

Đùa sao? Lúc này mới chỉ có mười mấy phút, rõ ràng hắn thu được một cái nguyên hồn bỏ đi cơ mà, cái thứ vô dùng đó làm sao có thể tu luyện được? Trên mặt Tổng Yên lúc này vô cùng sợ hãi, giống như là nhìn thấy quỷ vậy. Tu luyện thế này chỉ có yêu quái, hẳn là một con quái vật đội lốt người.

Ghi chú:

- Nhất tinh: Một sao
- Cửu tinh: chín sao
- Bất nhập lưu: không đủ tư cách

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hắn còn đáng sợ hơn thiên tài

Dịch: Sói già đơn độc

Trong những trận chiến khốc liệt, một tay xạ thủ chuyên nghiệp luôn phải giữ cho cái đầu mình thật tỉnh táo, nếu không sẽ đánh mất cơ hội trong chiến đấu. Chỉ có trạng thái bình tĩnh mới làm cho tâm lý tay súng vững vàng để đạt độ chính xác cao nhất.

Vương Thắng có thể trở thành xạ thủ số một chính nhờ dựa vào tuyệt chiêu này. Ý chí cao giúp hắn nhanh chóng bình tĩnh, đồng thời giúp hắn phát huy ra toàn bộ khả năng của mình.

Nếu đã có thể ổn định tâm lý, coi như hoàn thành hai phần ba chặng đường rồi, phần còn lại chỉ có tăng cường một ít tinh thần liên kết với Nguyên Hồn, điều này không tiêu hao quá nhiều tinh lực của Vương Thắng.

Nhớ lại ngày còn trong trại huấn luyện, Vương Thắng tiếp xúc không ít phương pháp tu hành của Phật pháp và Đạo gia cho nên cái bước cuối cùng này cũng vô cùng đơn giản.

Trong trạng thái yên tĩnh này, Vương Thắng cảm thấy mình có giác quan thứ sáu. Bằng một cách rất tự nhiên đã cảm ứng được sự tồn tại của Nguyên Hồn trong cơ thể. Sau đó dùng phương pháp quan tưởng, dễ như trở bàn tay buộc vòng quanh Nguyên Hồn đường nét.

Trong đầu Vương Thắng bỗng nhiên xuất hiện một không gian kì lạ, trong không gian đó có một con cá chép màu trắng gầy gò như kiểu thiếu ăn lâu ngày đang bơi lội. Nhìn kỹ thì con cá chép này không giống với con ở trong hồ không giống nhau. Thứ nhất con cá này không có màu sắc, thứ hai nó cũng không phải chân thực mà chỉ có đường nét mờ nhạt, thứ ba thì bản thân con cá còn thiếu mất một vài bộ phận.

Tuy rằng hình ảnh còn mờ ảo khó nhìn, nhưng Vương Thắng vẫn cảm nhận được chính xác hình dáng Nguyên Hồn của mình. Ngay khi Vương Thắng còn đang ngắm nhìn cá chép thì bỗng nhiên một cái bóng màu xám tro thình lình xuất hiện.

Cái bóng màu xám này hình dáng giống với một người đang ngồi vậy. Im lặng không động đậy, giống như bóng ma không biết ở đâu chui ra. Dù Vương Thắng từng trải qua rất nhiều cuộc chiến lúc này cũng không giữ nổi bình sợ hết hồn.

Tâm lý sắt đá sau nhiều năm huấn luyện cùng chiến đấu sống còn đã giúp Vương Thắng lần thứ hai giữ được bình tĩnh. Hắn đã phải trải qua những chuyện còn đáng sợ hơn thế này, đạn bay vèo vèo cách đỉnh đầu chỉ vài centimet là chuyện như cơm bữa.

Cái bóng ngồi im, không có chút gì nguy hiểm. Rất nhanh, Vương Thắng đã phát hiện ra cái bóng này có động tác đang ngồi giống hệt mình. Trong lòng hơi động, ý thức lập tức đi đến trước mặt cái bóng.

Kiểm tra một lúc Vương Thắng liền phát hiện ra, cái bóng này được tạo thành từ vô số mảnh ghép nhỏ, hình dáng giống như người thật chỉ có điều không có mặt mũi, đầu cũng chỉ là một vài đường nét thôi. Nhìn ngắm một lúc Vương mới thấy rõ bên trong đầu của cái bóng này cũng giống như mình có một con cá không trọn vẹn.

Không những thế, hình như trên người con cá nhỏ này có một chỗ cứ phình lên rồi lại xẹp xuống giống như đang hít thở, xung quanh có từng tia khí xám nhỏ theo sự vận động lên xuống mà chui vào bên trong cơ thể con cá nhỏ.

Chẳng lẽ... nó đang dạy mình cách dùng Nguyên Hồn để hấp thu linh khí sao? Vương Thắng vừa nghĩ vừa đi nhẹ nhàng đi lại gần, hắn cảm giác khả năng phân tích võ công của mình lúc này cùng với cái bóng màu xám này có liên quan đến nhau.

Ngay lúc Vương Thắng con đang suy nghĩ, cái bóng đột nhiên cử động. Từng chiều thức tấn công được cái bóng nhẹ nhàng tung ra, động tác nước chảy mây trôi không sai sót. Vương Thắng vô cùng ngạc nhiên, đây là chiêu thức đã được sửa chữa của Tống Yên, nếu nàng sử dụng chiêu này thì rất dễ dàng thắng địch. Vương Thắng bắt đầu nhớ lại hành động của lão Ngư thúc, động tác của cái bóng ngay lập tức thay đổi biểu diễn lại hình ảnh một đám đập nát cổ họng của kẻ địch một cách chính xác nhất.

Rất rõ ràng, cái cách tấn công của cái bóng này rất hoàn hảo, động tác nhẹ nhàng ngắn gọn nhưng kết quả tốt hơn nhiều. Nhớ lại lúc lão Tống một đám đập nát cột sống kẻ địch rõ ràng tốn quá nhiều sức mạnh, hắn tự tin bây giờ cũng có thể làm như vậy nhưng độc tác lại đẹp và nhanh hơn nhiều.

Vương Thắng vừa nghĩ đến hình ảnh Nguyên Hồn của mình, cái bóng lại ngồi xuống, con cá nhỏ vẫn đều đặn hấp thu linh khí xung quanh.

Hình vẽ con cá rất đơn giản nên Vương thắng cũng không tốn quá nhiều tinh lực đã có thể học theo được động tác của con cá. Sau đó hắn cảm thấy có một luồng linh khí mỏng bắt đầu hướng về Nguyên Hồn cá nhỏ trên hắn hội tụ.

Tống Yên thấy cảm nhận được trạng thái này của Vương Thắng. Lúc này mới bao lâu?

Nhìn Vương Thắng tu luyện, Tống Yên cảm thấy có một cục nghẹn trong cổ họng khiến nàng nói không nên lời. So sánh với một Vương Thắng chỉ tốn mười mấy phút đã có thể liên kết với Nguyên Hồn, Tống Yên nhận ra danh hiệu thiên tài của mình thật sự là trò cười. Cái gì thiên tài trăm năm có một, con cưng của Nguyên Hồn, đứng trước mặt cái tên quái vật Vương Thắng từ trên trời rơi xuống này cũng chỉ như con muỗi. Nhìn người ta tu luyện như vậy, các ngươi còn vênh vào cái gì? Không biết xấu hổ đập đầu chết quách đi cho xong.

Chỉ có thể dùng hai từ kinh khủng để nói về thiên phú tu luyện của Vương Thắng, nếu như hắn có một Nguyên Hồn đẳng cấp cao, tương lai chắc chắn sẽ thành một cường giả danh tiếng. Tống Yên cũng không biết mình vui mừng hay khóc thương cho số phận của Vương Thắng nữa, nói chung đáng tiếc!

Tống Yên đang ngờ ngác ngắm nhìn Vương Thắng, tự nhiên hắn ngừng lại, hai mắt lập tức mở ra.

"Sao ngươi tỉnh lại nhanh vậy?" Nhìn thấy Vương Thắng tỉnh lại, Tống yên đang nhìn chăm chú bị dọa cho giật mình lùi lại vài bước.

Người bình thường lần đầu tiên liên kết với Nguyên Hồn thành công đều phải mất một hai canh giờ để sắp xếp ổn định và tạo sự liên kết chặt chẽ. Tên này thì hay rồi, hắn chỉ dùng có nửa canh giờ, rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ này giờ mình tưởng tượng, Vương Thắng cũng không có liên kết thành công?

Không thể nào! Tống Yên lập tức bác bỏ ý nghĩ của chính mình. Đã có thể hấp thu linh khí vào cơ thể, chứng minh bước đầu tiên đã thành công. Nhưng như vậy cũng quá nhanh đi?

Vương Thắng nhìn khắp lượt Tống Yên từ trên xuống dưới rồi lại nhìn vết chân do nàng để lại lúc giết mình, bình tĩnh nói: "Ngoài một con cá chép ra cũng chẳng có thứ gì khác, ngồi dấn dất linh khí một lúc liền tỉnh lại." Còn chuyện về cái bóng màu xám thì Vương Thắng không hề nhắc tới, hẳn không muốn để Tống Yên hay bất kỳ người nào biết đến sự tồn tại của nó.

"Quả nhiên!" Tống Yên trong lòng thầm kêu một tiếng, trên mặt không có biểu hiện ra bao nhiêu, chỉ mang theo kinh ngạc nói: "Huynh tu luyện cũng quá nhanh!"

"Nhanh?" Vương Thắng vẫn không biết tốc độ kinh khủng mình vừa đạt được, đơn giản hỏi ngược lại: "Người bình thường dùng thời gian bao lâu?"

"Lúc nhỏ các trưởng lão trong tộc đều gọi ta là thiên tài!" Tống Yên cười khổ chỉ mình h nói: "Năm đó ta mất ba tháng để học kiến thức cơ bản, sau đó mới bắt đầu liên kết Nguyên Hồn, mất nửa tháng mới thành công, huynh nói người bình thường dùng thời gian bao lâu?"

"Xem ra tốc độ này của ta cũng tạm được!" Vương Thắng bữu môi nhìn Tống Yên rồi nở một nụ cười khổ, có vẻ vẫn chưa hài lòng cho lắm.

Vừa nghe câu này của Vương Thắng, lời nói của Tống Yên lại lần nữa bị nghẹn tại cổ. Vương Thắng chỉ ngồi nghe nàng giảng một vài vấn đề cơ bản, cũng chưa đề cập gì đến chuyện tu luyện. Với một khoảng thời gian ngắn như vậy, một người bình thường dùng nói hiểu rõ, cho dù những chi tiết cần thiết cũng chưa chắc đã nắm bắt rõ ràng. Với cái tốc độ như vậy người chỉ nói tạm được? Tạm cái ông nội người. Người nói thử cho ta biết, phải thế nào thì người mới hài lòng? Công lý ở đâu cơ chứ? (Công Lý bạn đóng phim hài rồi)

Thành tích tu luyện nàng luôn lấy làm kiêu ngạo hôm nay đã bị Vương Thắng dùng nửa tiếng đồng hồ đập cho tan tác. Tống Yên thật sự muốn túm cổ cái tên giáo viên cười nhạo Vương Thắng lúc chiều nay ra chửi cho một trận. Đến đây! Nói cho lão nương biết, người gọi cái của nọ nửa tiếng phá đảo này là rác rưởi, thế thì phải như thế nào thì mới không phải rác rưởi?

Sau gần mười phút nóng máu, Tống Yên mới có thể bình tĩnh trở lại. Vương Thắng vẫn ngồi im nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh, không có một chút biểu hiện gì.

"Được rồi, bước đầu đã hoàn thành. Chờ huynh xây dựng môi trường sinh trưởng cùng với điều kiện thăng cấp cụ thể cho Nguyên Hồn xong. Lúc nào cảm giác môi trường vừa ý và Nguyên Hồn có thể tự do hành động thì coi như là khai sáng hoàn thành." Tống Yên đem còn dư lại cái kia một chút cũng nói ra: "Với những người khác thì rất đơn giản, nhưng với huynh có lẽ sẽ không có điều kiện thăng cấp."

"Điều kiện để thăng cấp?" Vương Thắng nhú nhú mày hỏi.

"Đúng, Nguyên Hồn muốn tăng cấp phải có điều kiện. Ví dụ như sơn ưng muốn thăng cấp thành liệt ưng thì nó phải bay qua một dãy núi cao, dãy núi cao đó chính là điều kiện thăng cấp. Nguyên Hồn phải càng ngày càng lớn mạnh thì mới có thể hoàn thành thăng cấp. Rừng xà muốn biến thành Đẳng xà, nhất định phải nhảy qua những cái cây cách xa nhau, cứ như vậy suy nghĩ." Tống Yên lấy hai cái ví dụ đơn giản nhất nói rõ.

"Nhưng bé giờ ta chưa từng nghe nói cá chép có thể biến hóa." Tống Yên lắc đầu nói: "Có lẽ kết quả duy nhất sau này cá chép con của huynh sẽ biến thành cá chép lớn, thật sự đáng tiếc!"

"Không cần lo lắng cho ta." Vương Thắng hướng về phía Tống Yên cười nói, hẳn cảm giác được Tống Yên thật lòng vì hắn mà cảm thấy nuối tiếc. Nhưng có lẽ Tống Yên sẽ không bao giờ nghĩ đến, trong thế giới của Vương Thắng có một truyền thuyết về cá chép hóa rồng. Vương Thắng đã quyết định, khi nào có điều kiện thì sẽ ở bên trong không gian Nguyên Hồn của mình tạo ra một cái Long Môn thật lớn để cá chép biến hóa.

Vương Thắng nhìn thấy rõ ràng Nguyên Hồn của cô gái trong mơ vốn chỉ là một con Ma Tước vẫn cố gắng lột xác để hóa thành Phượng Hoàng. Thế thì con cá chép của Vương Thắng làm sao lại thành rác rưởi được.

"Ba tháng sau ta muốn đi giết một con yêu thú." Tống Yên không muốn đề cập sâu về vấn đề Nguyên Hồn, nàng sợ Vương Thắng càng biết nhiều thì sẽ càng đánh mất lòng tin nên rất thông minh thay đổi chủ đề: "Đến lúc đó, ta hi vọng huynh có thể giúp đỡ."

Cách tốt nhất để giúp một người là niềm tin và hi vọng cho họ, việc Tống Yên nhờ hẳn vì muốn để hẳn biết hẳn có đủ khả năng để giúp đỡ nàng.

"Không vấn đề gì!" Vương Thắng trả lời một cách đầy tự tin giống như những gì Tống Yên đã nghĩ. Có lòng tin là tốt rồi, Tống Yên trong lòng âm thầm nghĩ.

"Đúng rồi có chuyện này ta muốn hỏi." Ngay lúc Tống Yên chuẩn bị rời đi để Vương Thắng có một khoảng thời gian yên lặng thì hắn đột nhiên mở miệng hỏi: "Phải dùng đan dược gì mới có thể chữa trị cho Tàn hồn?"

"Bồi nguyên đan!" Tống Yên trả lời rất nhanh: "Trong tay ta bây giờ còn rất ít nên không thể đem cho huynh, chờ sau khi ta đi giết được con yêu thú kia rồi nhất định sẽ mua cho một bình bồi nguyên đan thật to."

"Cảm ơn nhé!" Vương Thắng nhe răng cười, đưa tay chỉ chỉ về bọc quần áo vẫn còn đang nằm trên đất nói: "Ta nghĩ cái đồng đồ này bán đi chắc đủ để mua một ít rồi."

Ghi chú

- Ma tước: Chim sẻ

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bản năng giết người

Dịch: Sói già đơn độc

Tổng Yên có việc cần giải quyết nên nói vài câu rồi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tổng Yên càng ngày rời xa, Vương Thắng đóng cửa phòng lại. Bây giờ còn lại một mình, hắn cũng có thể yên tĩnh sắp xếp lại kiến thức và những chuyện vừa mới xảy ra.

Đi đến một thế giới xa lạ, bản thân thì trẻ lại cả chục tuổi, trong xuất hiện một con cá bệnh cùng một cái bóng màu xám kì lạ. Chưa kể đến một vị hôn phu Tổng Yên thông minh xinh đẹp. Tất cả những điều này hắn vẫn nghĩ mình đang nằm mơ.

Với một tay sát thủ chuyên nghiệp thì việc tìm kiếm manh mối cùng óc suy luận luôn phải được ưu tiên hàng đầu. Vương Thắng chưa tiếp xúc nhiều với Tổng Yên nhưng hắn có thể nhận ra được vài chuyện.

Thứ nhất, Tổng Yên chắc chắn đang giấu diếm về thân phận của mình. Cô ấy không phải họ hàng xa đến ăn nhờ ở đậu nhà họ Tống, chỉ cần nhìn thái độ của lão Ngư thúc cùng Đới Hoan sẽ biết Tổng Yên này không đơn giản.

Tại sao cô ấy lại gọi mình là vị hôn phu? Nếu chỉ để nói dối Đới Hoan thì giờ hắn đã chết rồi, lý do gì nàng vẫn tiếp tục nói dối mọi người?

Vương Thắng biết mình cũng không phải loại đẹp trai công tử gì, hắn cũng không ảo tưởng rằng Tổng Yên vừa nhìn thấy mình đã yêu say đắm, bắt chấp mọi thứ để được ở bên cạnh mình. Tổng Yên làm như thế, nhất định muốn một vài người nào đó biết được.

Bắt chấp sĩ diện đưa mình đến lớp học võ lòng cho người khác cười nhạo, mục đích cuối cùng cũng chỉ muốn biến mình thành một tấm bia đỡ đạn.

Còn về chuyện ba tháng sau nàng nhờ Vương Thắng giúp đỡ, hắn cũng chẳng quan tâm nhiều. Một tên phế vật không thể tu luyện như mình thì giúp được gì cơ chứ?

Căn phòng nhỏ này có thể coi như quà cảm ơn của Tổng Yên tặng mình nên hắn cũng cảm thấy thoải mái. Dù sao cũng mới đến cái vùng đất kì lạ này, có chỗ ăn ngủ vẫn tốt hơn cảnh đầu đường xó chợ.

Vương Thắng vác túi vải đựng đồng chiến lợi phẩm ra khỏi phòng, cứ đề hướng đến lớp học võ lòng mà đi. Lững thững một hồi hắn tìm được một con phố nhỏ, chủ yếu muốn tìm một tiệm cầm đồ nào bán mấy thứ lặt vặt thu được trên người bọn Đới Hoan.

Trên đường rất nhiều người đều nhận ra Vương Thắng, chịu thôi ai bảo cái đầu của hắn nổi quá làm gì (tóc ngắn đấy), chỉ cần để ý một chút thì nhận ra ngay. Không ít người hướng về phía hắn chỉ chỉ chỏ chỏ, bên tai Vương Thắng luôn nghe được một vài từ như: "Không đủ tư cách" "Không biết tự lượng sức mình" "Rác rưởi"

Chỉ có điều Vương Thắng vẫn bỏ ngoài tai những chuyện này. Các người cứ nói chuyện các người ta làm việc của ta, có chửi cả ngày cũng chẳng ảnh hưởng đến kinh tế nhà ta mất mớ gì phải giận. Đây mới chính là điều Vương Thắng muốn. Chẳng phải càng bị tất cả mọi người coi thường, hắn lại càng dễ dàng hành động hay sao.

Đi thêm chút nữa thì cửa tiệm to lớn xuất hiện trước mắt, một tấm bảng đề bốn chữ "Bảo Khánh Dur Đường" treo trước cửa tiệm. Vừa bước chân vào trong đã có một nhân viên chạy đến ân cần chào đón.

Vương Thắng có một cái tàn hồn cá chép thì đã làm sao? Bước chân tới đây, ai biết được hắn có vàng bạc gì hay không? Người nhân viên này vẫn nở một nụ cười tiếp đón, nếu so với giáo viên ở lớp học kia thì tốt bụng hơn nhiều.

"Ta có vài món đồ lặt vặt muốn bán, không biết quý tiệm muốn mua hay không?" Vương Thắng tiện tay vén một góc nhỏ trên bao quần áo, lộ ra một thanh vũ khí cùng vài món trang sức cực kỳ tinh xảo, sau đó lại che lên.

Lần này nhân viên đã nhìn rõ ràng, nụ cười trên mặt càng ngày rạng rỡ, nhiệt tình đưa tay mời Vương Thắng ra khu vực khách quý đằng sau. Một lúc sau, Vương Thắng nở một nụ cười hài lòng mang theo một cái túi bình thường đi ra khỏi Bảo Khánh Dur Đường.

Àm, mới vừa đi ra Bảo Khánh Dur Đường, Vương Thắng đã bị một người trẻ tuổi va vào một phát. Vương Thắng không lùi về sau, nhưng đối phương cũng đã tiến tới trước mặt, một giọng nói trầm thấp chỉ có Vương Thắng nghe được vang lên: "Thằng khốn, mày dám giành Tiểu Yên của ta, về nhà rửa sạch cổ họng đi."

Vương Thắng nhìn đối phương một chút rồi cười lạnh, cái gì cũng không nói, mang theo đồ vật trở về căn phòng của mình.

Trong một gian phòng nhỏ ở sân sau của Bảo Khánh Đường, một người trung niên có lẽ là quản lý của cửa tiệm đang cung kính cúi đầu. Trước mặt hắn có một cô gái đang ngồi trên bàn, khuôn mặt đeo một tấm lụa mỏng nhưng cũng không thể che đi nét kiêu xa quý phái của nàng. Hắn nói: "Tiểu thư, trong những món hàng vừa mua về, có một vài món mang kí hiệu của Đới gia. Đặc biệt là thanh kiếm đất tiền này, xét theo hình dáng thì khá giống với thanh kiếm mang theo bên người của thiếu chủ Đới gia."

"Khá giống?" Cô gái này bỗng nhiên nhướn mày một cái, có vẻ không hài lòng với câu trả lời này.

"Phải nói giống như đúc." Lão quản lý cũng biết tính tình của tiểu thư nhà mình nên vội vàng bổ sung: "Nếu như không có bảy tên thiết vệ của nhà họ Đới luôn kè kè bên người Đới Hoan, người bình thường vốn không thể tiếp cận, tiểu nhân thật sự nghĩ đây là thanh kiếm đó."

"Trên chuôi kiếm khảm một viên Tị Trần Châu, chẳng lẽ thiên hạ còn có hai viên giống nhau như đúc hay sao?" Cô gái khẽ cười một tiếng nói: "Có phải người đang nghĩ cái tên nhóc này cũng chỉ là rác rưởi nên đồ hắn bán ra cũng không phải thật hay sao?"

Khuôn mặt quản lý xanh lét, mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy đầy mặt. Hắn đúng có cái suy nghĩ như vậy, một tên rác rưởi như vậy sao lại có thể mang theo bội kiếm của thiếu chủ Đới gia.

"Phải người đi thăm dò." Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của cô gái vang lên: "Gần đây ta cảm thấy giữa hai nhà Đới-Tổng có chuyện gì đó đang xảy ra, rất có thể từ thanh kiếm này sẽ tìm ra được một vài manh mối cần thiết."

"Vâng!" Chương quỹ thờ phào nhẹ nhõm, đáp lại một tiếng, vội vàng đi sắp xếp. Chỉ để cô gái che mặt cùng nha hoàn của nàng ở trong phòng.

Vương Thắng trở lại mình khu nhà nhỏ của mình, đúng như những gì hắn dự đoán, sợi tóc mà hắn kẹp vào chốt cửa trước lúc rời đi đã biến mất, có người đã lên vào đây.

Điều này khiến Vương Thắng có chút buồn cười. Trong phòng hắn ngoài đồng phục rằn ri và mũ giáp cũng chỉ còn lại mỗi cái thân già của Vương Thắng, còn những thứ bí mật như áo chống đạn, con dao nhỏ cùng khẩu Glock 17 thì luôn được Vương Thắng mang trên mình. Ngay cả kính bảo vệ cùng mặt nạ còn mang theo, đám người kia mò vào đây, ngoài thấy cái mũ giáp kì lạ ra thì còn cái gì nữa đâu.

Trong tám vài buộc quần áo chỉ có một vài vật dụng sinh hoạt hằng ngày, dầu muối tương dấm nồi chén bầu chậu gì gì đó, nếu muốn sinh sống, những thứ đồ này không thể thiếu. Tất nhiên, mấy cái đồ lặt vặt này có bán cũng chẳng được mấy đồng, thứ đáng tiền nhất chính là cái lọ Bồi Nguyên Đan đang nằm im trong ngực Vương Thắng.

Lúc trước hắn còn nghĩ bồi nguyên đan chắc cũng giống như thuốc bổ trên trái đất, cũng không phải quá đắt đỏ. Nhưng giờ nhìn cái lọ con con trên tay, hắn mới biết mua cái của nợ này không thể nói đắt mà phải nói đắt cổ mới đúng. Cứ mười kim tệ mới mua được một viên bồi nguyên đan, người bình thường phải nhịn ăn nhịn uống cả năm mới kiếm được từng đó tiền đấy.

Thanh kiếm của Đới Hoan rất tốt, tuy chưa đạt đến cấp bậc thần khí nhưng cũng thuộc loại cực phẩm trong các thanh kiếm. Thế mà lúc bán cũng chỉ được có năm viên bồi nguyên đan, tất nhiên cũng có một phần nhờ vào viên Tị Trần Châu gắn trên chuôi kiếm. Còn mấy cái loại ngọc bội, kiếm cùi. tóm gọn lại hắn được thêm năm viên nữa. Tổng cộng vụ làm ăn này Vương Thắng có mười viên, chắc cũng đủ để bù đắp tàn hồn.

Tất nhiên, điều duy nhất khiến Vương Thắng đau đầu là làm sao để Nguyên Hồn có thể tiến hóa chứ không phải chữa trị tàn hồn. Mọi người chỉ cười nhạo hắn vì Nguyên Hồn không đủ tư cách, không thể tiến hóa chứ không có ai cười nhạo tàn hồn cả. Chỉ vì với loại Nguyên Hồn này, làm gì có ai tài tiền mua bồi nguyên đan để chữa trị cơ chứ?

Chọn một tư thế thoải mái nhất ngồi xuống, hơi tránh xa cửa phòng, chỉ cần có động tĩnh thì tay có thể rút súng tấn công. Dù sao cũng lạ nước lạ cái, Vương Thắng vẫn phải cẩn thận một chút, người ta chả hay báo oán tác vô ý này còn gì.

Cầm một viên bồi nguyên đan nhìn một chút, Vương Thắng cho đan được vào trong miệng. Sau đó tâm thần buông lỏng, rất nhanh tiến vào trạng thái tu luyện. Có kinh nghiệm lần đầu nên lần này không khó khăn nữa.

Một luồng linh khí dồi dào từ trong bụng Vương Thắng phát ra, điên cuồng hướng về bên trong không gian Nguyên Hồn. Hắn có thể cảm giác được từng cỗ linh khí đang tiến về từng đường nét không đầy đủ trên người con cá nhỏ.

Cỗ linh khí này so với lần Vương Thắng tự mình tu luyện không biết lớn hơn bao nhiêu lần. Từng tầng từng tầng linh khí âm âm tiến vào chứ không giống những sợi tơ mỏng manh như lúc đầu. Mắt thấy từng chỗ thiếu sót trên người con cá dần dần được linh khí lấp đầy, Vương Thắng biết đây chính là tác dụng của bồi nguyên đan.

Chẳng trách mọi người không để ý tàn hồn mà chỉ quan tâm cấp bậc, hóa ra cái vấn đề tàn hồn này cũng có thể dễ dàng giải quyết. Nhìn những đường nét nhỏ trên người con cá nhỏ đang được bù đắp, Vương Thắng cuối cùng đã yên lòng, chỉ cần có đủ thời gian thì có thể chữa trị tàn hồn.

Muốn hấp thụ hết số lượng linh khí khổng lồ do bồi nguyên đan mang lại cần một khoảng thời gian, tâm thần Vương Thắng lại tập trung lên bóng người màu xám. Bóng người vẫn không nhúc nhích, ngồi im một chỗ y như cơ thể của Vương Thắng vậy.

Vương Thắng bắt đầu tập trung tinh thần muốn chính bản thân mình đứng dậy đánh thử một bộ quyền pháp. Cơ thể vừa bắt đầu động dậy, cái bóng cũng có phản ứng. Nó bắt đầu đứng dậy, dựa theo miếng võ quân đội Vương Thắng vừa đánh ra làm theo một lần, sau đó bắt đầu đánh lại lần hai.

Nhưng cái lần đánh lại này lại khác hẳn với võ quân đội thông thường, cách thức di chuyển thì đôi rồi tinh rồi mưu, mỗi một chiêu thức đều bị bóp méo, động tác vô cùng ác liệt, phương hướng tấn công cũng sửa lại không ít. Nếu để các chiến sĩ từng luyện tập quyền pháp nhìn thấy thì đều lắc đầu ngao ngán.

Chỉ có Vương Thắng biết rõ, cái bóng này đã chỉnh sửa võ quân đội từ đánh bị thương thành giết chết kẻ địch. Mỗi một chiêu khi ra tay đều muốn lấy mạng người, không hề có chút nhân nhượng buông tha kẻ địch.

Bộ quyền pháp mà cái bóng vừa đánh ra giống như in sâu vào đầu Vương Thắng vậy, hần chỉ cần nghĩ tới, lập tức có thể nhìn rõ ràng.

Ngay lúc Vương Thắng định mang toàn bộ những gì mình từng học được khi còn làm một lính đặc chủng bày ra để cái bóng chỉnh sửa thì nguồn linh lực không lồ từ bồi nguyên đan đã bị hấp thu sạch sẽ.

Nhìn những đường nét trên cơ thể con cá nhỏ, viên bồi nguyên đan kia mới chỉ bù đắp được một góc nhỏ chưa đến mười phần trăm. Điều này đã nói rõ, bồi nguyên đan hữu hiệu, nhưng phải tốn rất nhiều thì mới có thể chữa trị Nguyên Hồn. Nếu như dựa theo tỉ lệ tính toán, sợ rằng chín viên bồi nguyên đan cũng chưa đủ để chữa trị hoàn toàn cho Nguyên Hồn của hần.

Vương Thắng cũng không có quá nhiều, kệ đến đâu hay đến đó đi. Ý thức ly khai không gian Nguyên Hồn, lại ăn một viên bồi nguyên đan, tiếp tục tu luyện.

Vương Thắng bắt đầu mang võ thuật quân đội, các loại quyền cước cùng vũ khí lạnh để giết người như dao kiếm biểu diễn hết ra để cái bóng chỉnh sửa lại. Đến lúc hần cố ý mang phương pháp ngắm bắn súng lục và súng trường diễn thử thì cái bóng lại đứng im không động đậy. Nghĩ một lúc thì hần mới hiểu, các loại vũ khí nóng chưa từng xuất hiện ở thế giới này, cái bóng này cũng không phải thần tiên, không phải cái gì nó cũng biết.

Chỉ tới khi hần dùng kỹ thuật tấn công cận chiến của súng trường thì cái bóng mới bắt đầu động tác hướng dẫn quen thuộc. Nhưng nhìn một lúc Vương Thắng lại cảm thấy hơi lạ, những cú đâm chọc này giống với kỹ thuật dùng thương chứ không phải súng.

Có thể khẳng định cái bóng này sẽ mô phỏng lại toàn bộ cách thức chiến đấu dù bằng tay hay có dùng các loại vũ khí lạnh, chỉnh sửa chúng thành phương pháp giết người chính xác nhất. Thảo nào Vương Thắng chỉ cần nhìn người khác ra tay đã có thể tính toán phương hướng cùng tốc độ tấn công để né tránh. Cái bóng này rất đặc biệt, nó có bản năng của một sát thủ hoàn hảo – bản năng giết người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ta rửa sạch cổ

Dịch: Sói già đơn độc

Phải mất một lúc thì cái bóng mới sửa chữa xong các tuyệt chiêu cùng kỹ thuật của bản thân, bây giờ Vương Thắng mới có thời gian để kiểm tra hiệu quả do Bồi Nguyên Đan mang lại. Sau khi ăn liên tục ba viên, cơ thể Vương Thắng đã phải nhận một lượng linh khí cực lớn, điều này khiến cơ thể hần như nhột vô cùng khó chịu. Vương Thắng biết đây là giới hạn số lượng Bồi Nguyên Đan cao nhất cơ thể hần chịu được trong một ngày.

Dù sao Bồi Nguyên Đan vẫn chỉ là thuốc, mà thuốc thì luôn có tác dụng phụ cùng hướng dẫn sử dụng đi kèm. Nếu như cứ ngang bướng không nghe lời dùng quá liều thì thân được cũng biến thành độc được. Chuyện này trên Trái Đất vẫn xảy ra thường xuyên, Vương Thắng cũng không có dại gì hiến thân để làm chuột bạch cả.

Nguyên Hồn sau khi được linh lực từ ba viên Bồi Nguyên Đan tẩm bổ cơ bản đã được chữa trị khoảng một phần năm. Không những thế, cơ thể của Vương Thắng trải qua một quá trình dài hấp thu linh khí cũng đã được đề cao. Năng lượng tràn đầy toàn thân khiến hần vô cùng khó chịu.

Không nhiều lời, Vương Thắng ngày lập tức vận động bằng những bài tập cơ bản như kiểu hít đất chẳng hạn. Bình thường chỉ cần hít khoảng hai trăm cái thì tay đã mỏi nhừ, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy có hiện tượng gì cả, chẳng lẽ hôm nay ăn nhầm thuốc kích à?

Phải đến lúc con số đạt được bốn trăm thì mới cảm thấy chút mệt, lồng ngực nóng lên. Vương Thắng vẫn duy trì tốc độ, làm thêm một trăm phát nữa mới đứng dậy (hehehe).

Nằm gập bụng nhảy cóc, đu xà, từng loại động tác hằng ngày đều được Vương Thắng làm qua, kết quả đạt được đều vượt qua thành tích khi còn trong quân đội ở trái đất.

Tổ chất cơ thể chỉ trong vòng một ngày đã tăng lên gấp đôi. Tuy còn thiếu bài kiểm tra tốc độ cùng phản ứng nhưng từ cái cách rút súng của mình hần cũng đã biết kết quả. Vương Thắng biết sự lột xác hoàn hảo này tất cả đều nhờ vào lượng linh khí mà Bồi Nguyên Đan mang lại.

Màn đêm buông xuống khiến thế giới ồn ào bỗng chốc trở nên im lặng, Vương Thắng cũng tìm một góc an toàn nhất trong phòng ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi. Cho dù tổ chất cơ thể có tăng mạnh nhưng hần vẫn mệt sau khi vận động cường độ cao như vậy.

Nói nghỉ ngơi cũng không đúng, có tên nào nghỉ ngơi mà cánh tay vẫn lăm le gần cây súng như hấn cơ chứ. Mà thôi, dù sao ở một thế giới xa lạ và bí ẩn như thế này, Vương Thắng vẫn giữ một tinh thần cảnh giác cao độ. Ai biết được bây giờ ngủ say, sáng mai có tỉnh dậy được nữa hay không. Hẳn nhớ phương mà Tổng Yên chỉ hôm qua, thả lỏng cơ thể để tâm thần chìm vào trong không gian Nguyên Hồn, cũng coi như thay thế một giấc ngủ say đi.

Lần này không có lượng linh khí dồi dào do Bồi Nguyên Đan cung cấp, chú cá nhỏ liền bắt đầu động tác hô hấp mà Vương Thắng học được trên người cái bóng xám, từng tia linh lực mỏng manh trong không gian được cá nhỏ từ từ hấp thu. Vương Thắng đoán quá trình này cũng là một loại tu luyện.

Sáng sớm, màn đêm vẫn còn đang bao phủ mọi góc ngách trong thành. Vương Thắng đột nhiên mở mắt, lặng yên không một tiếng động nhảy lên vọt qua cửa sổ, lên lên mái nhà. Vừa ngồi xuống liền nghe được một vài âm thanh nhỏ vang lên.

Có bóng người lặng lẽ từ cửa lớn đáng theo con đường nhỏ ở sân tiến lại gần căn phòng của Vương Thắng. Ba tên mặc đồ đen che mặt, mỗi tên cầm một cây gậy gỗ nhỏ. Vương Thắng mỉm cười: "Mấy tên ăn no rửng mỡ này, phải cho các người một bài học mới được?"

"Mẹ kiếp, chỉ một tên người rừng đã đòi làm vị hôn phu của Yên tiểu thư, lại còn Nguyên Hồn rác rưởi bắt nhập lưu nữa chứ, đúng kiểu địa ngục chân hạc."

"Nhỏ tiếng thôi, nhân lúc trời chưa sáng, phải dạy cho cái tên không biết trời cao đất rộng đó một bài học, cho tên khốn đó biết khó mà lui, cút khỏi Tổng gia!"

"Nhớ kỹ, chỉ cần không chết người, còn lại muốn đánh thế nào thì tùy các người."

...

Ba người nói chuyện nhẹ nhàng, lần mò đến gần phòng Vương Thắng. Tên đi sau cùng cảm thấy cổ họng hơi ngứa, vừa thò tay lên định gãi thì miệng và mũi bị ai đó bịt lại, không kịp rên lên hai chân mềm nhũn, cơ thể lao đảo sắp ngã liền được một cánh tay nhẹ nhàng hạ xuống nằm trên mặt đất.

Hai tên đi trước vẫn chưa phát hiện tình hình sau lưng, vẫn rón rén đi từ từ. Đi thêm vài bước, cái cổ thô ngắn của tên đi sau bị hai bàn tay mạnh mẽ cầm lấy nhấc thẳng lên không trung, hai chân hấn gậy dựa vài lần rồi không nhúc nhích. Chỉ sau phút ngắn ngủi, tiếng sột xoạt của quần áo đã ru hai bé say mộng đẹp.

"Cẩn thận một chút, sắp đến chỗ ở của tên người rừng rồi." Tên đi đầu nghe thấy tiếng động của quần áo, nhắc nhở đồng bạn một câu. Nghe thấy bên trong căn phòng yên tĩnh mới dám buông lỏng cơ thể, thò phào nhẹ nhõm.

Ngay khi vừa thò ra, hấn liền giật mình kinh hãi. Một cảm giác lạnh lẽo xuất hiện ngay dưới cổ họng. Cơ thể lập tức cứng đờ, hai chân như bị chôn dưới mặt đất, không thể cử động. Cái cảm giác lạnh lẽo này không phải gió hay cái của nợ gì, hẳn biết rõ mình đang bị một con dao sắc bén đang kề kề ngay cổ họng. Kinh nghiệm chiến đấu hẳn không hề ít, nhưng cảm giác không một tiếng động kề dao vào cổ thì mới lần đầu tiên.

"Đến đây làm gì?" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, đi kèm với âm thanh tử vong là con dao dưới cổ dí càng sát vào hơn khiến hấn nhấc cái đầu lên cao..

"Chúng ta nghe nói vị hôn phu của Yên tiểu thư là một tên người rừng, chúng ta không phục nên muốn đi qua dạy dỗ hấn một chút." Tên này cảm thấy được sự lạnh lẽo len lỏi tới từng sợi chân lông, lại không nghe được một âm thanh nào phát ra từ hai người đi cùng mình nên càng sợ hãi, ngoan ngoãn trả lời.

Chuyện này Vương Thắng cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Nhìn cách Tổng Yên bố trí cho mình một khu nhà nhỏ đã biết rắc rối lần này không phải dạng vừa đâu. Quả thật mới sáng ngày thứ hai đã có khách ghé thăm.

Ba tên này cũng không phải quá ác ý, chỉ muốn tìm Vương Thắng đánh cho một trận. Nghĩ đến những chuyện phiền toái cùng những thủ đoạn sau có thể tìm đến, Vương Thắng bắt đầu thấy hơi bị hại não rồi. Hấn cũng không thể ăn rồi cả ngày ngồi tiếp các vị ấy được, thời gian đầu cho nổi...

"Hôm nay coi như các người gặp may!" Vương Thắng rất đau đầu, nhưng cũng không biết làm như thế nào. Bỏ qua mấy suy nghĩ đó, giờ tầm quát cho đám người này một lúc rồi tính sau vậy.

Ba người này thực lực cũng không phải thấp. Không nói cái tên bị dí dao vào cổ, chỉ hai người đầu tiên thực lực cũng gần ngang ngửa Vương Thắng. Chỉ là bọn họ bị tấn công bất ngờ và quá đen đui khi gặp phải một tay chuyên nghiệp nên mới bị hạ gục nhanh như vậy.

Vương Thắng biết rõ, nếu như là cái lúc còn ở trái đất, mình sẽ không thể nào nhẹ nhàng xử lý ba người này như lúc này được. Lần phục kích thành công này, tất cả đều nhờ Bồi Nguyên Đan rèn luyện thân thể.

Trời sáng, ba người thanh niên mới tỉnh dậy, phát hiện mình bị người ta ném vào một bãi rác trong hẻm, cả người bốc mùi nồng nặc. Chúng vội đứng dậy phủi quần áo, sáu con mắt tròn trũng nhìn nhau, cay không nói nên lời. Bà nội nó, chúng ta đi đánh người đấy, thế quái nào cái mặt của mục tiêu còn chưa thấy đã bị người ta đánh như cún thế này?

Ai làm? Không cần hỏi cũng biết ông chủ của những vết bầm trên mặt bọn hấn chính là tên người rừng kia. Bây giờ chỉ có thể ngậm miệng cho qua, chứ toang toang lên ta bị Vương Thắng đánh, lúc đó làm gì còn mặt mũi ra đường nữa. Cũng may không ai nhìn thấy, không đến nỗi để cho bọn họ quá quá khó xử. Ngoại trừ ba người họ cùng Vương Thắng, không có một ai biết những việc đã xảy ra vào sáng nay, câu chuyện tấu hài cứ thế trôi qua.

Sáng sớm, trong dinh thự của nhà họ Tống, một thanh niên tuấn tú từ trong giấc mơ đẹp tỉnh dậy. Tưởng ai, thì ra là Tống Thiên Trạch, cái tên đã đắm vào Vương thắng lúc ở Bảo Khánh Dư Đường.

Từ khi Tống Thiên Trạch nhìn thấy Tống Yên, hắn đã luôn mơ ước một ngày nào đó sẽ cưới được nàng. Nếu không có một vài nguyên nhân khiến hắn sợ hãi thì hắn cũng chẳng để nàng ngày ngày lượn lờ trước mặt mình như vậy. Hắn coi nàng là người của mình, không một ai được phép lại gần thân mật với nàng trừ hắn.

Nhưng có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, Tống yên đi ra ngoài một vài hôm, khi về lại mang theo một tên người rừng. Lại còn tuyên bố hùng hồn đó là vị hôn phu của mình. Hôn cái rắm a, nàng muốn chọc điên ta sao? Tống Thiên Trạch tức đến xi khói đầu.

Không những thế, cái tên Vương Thắng này lại dung hợp một cái tàn hồn bất nhập lưu. Bất cái rắm, tên rác rưởi đó lấy gì để so sánh với ta cơ chứ? Hắn dám ngang nhiên cướp ý trung nhân của ta sao?

Chính vì như thế nên lúc ở Bảo Khánh dư Đường, Tống Thiên Trạch mới hung hăng làm nhúc Vương Thắng. Nếu Vương Thắng khôn ngoan thì nên tránh xa Tống Yên một chút, còn không thì hắn cũng không ngại làm Vương Thắng hối hận cả đời.

Vừa mở mắt, Tống Thiên Trạch liền cảm thấy trên cổ của mình ngứa ngứa. Hắn cứ nghĩ là tóc của cô gái đang nằm bên cạnh mình, lấy tay phát phát nhưng không hiệu quả. Mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, đưa tay lên cổ thì đó là một tờ giấy. Chắc nửa đêm gió thổi dính vào cổ mình, kệ đi. Hắn lau bầu ném tờ giấy xuống, tiện tay chạm vào làn da mềm mại của cô gái khiến nàng tỉnh dậy. Bóng dáng kiều diễm rất hiểu ý nhẹ nhàng giúp Tống Thiên Trạch mặc quần áo vào.

Lúc này Tống Thiên Trạch con mắt mới nhìn được rõ ràng, vô tình nhìn qua tờ giấy mình vừa ném đi có một dòng chữ. Hắn cầm lên đọc, vừa nhìn con người trong nháy mắt co rút lại, da gà nổi lên toàn thân:

"Ta đã rửa sạch cổ, người thì sao?" Nội dung trên tờ giấy chỉ có mấy chữ nhưng lại khiến Tống thiên Trạch bị dọa tí nữa tè ra quần.

Từ ý nghĩa của mấy chữ này, ngoài Vương Thắng thì còn có thể là ai. Nhưng làm sao hắn có thể để tờ giấy này lên cổ mình? Hắn để từ khi nào? Tống Thiên Trạch không biết gì cả. Nhưng nếu lúc đó Vương Thắng không để tờ giấy mà là một con dao thì bây giờ đầu của Tống Thiên Trạch chắc đang lăn dưới sàn nhà rồi.

Nghĩ đến điều này, chân tay hắn run lên, ngã nhào trên đấy. Cái này sao có thể? Hắn làm thế nào? Sao mình không biết một chút gì thế này?

Cô gái bên cạnh đỡ Tống Thiên Trạch ngồi lên giường, trên đầu hắn bây giờ mồ hôi lạnh toát ra như suối, hai mắt thất thần, không thể nào tập trung, cơ thể không nghe lệnh run lên như cây sậy. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy chủ nhân của mình bị dọa thành bộ dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kho trang bị

Dịch: Sói già đơn độc

Nghĩ cũng buồn cười, Tống Thiên Trạch sợ một thì cha của hắn sợ mười. Đừng hỏi tại sao! Đơn giản vì trên bàn sách trong phòng ngủ của cha hắn cũng xuất hiện một tờ giấy như vậy. Có điều nội dung không phải rửa sạch cổ đợi người, chỉ có vài dòng chữ nhưng khiến cha hắn cảm động trào nước mắt. Đại khái chúc mừng lão đã sinh được một quý tử thông minh tinh nghịch, ngoài việc phá làng phá xóm, trêu hoa ghẹo nguyệt thì còn biết vác đá đập vào chân cha mình. Nhưng cậu chàng làm hơi quá tay nên mong lão ấy nói nhẹ nhàng một chút, kéo lỗ như hôm nào có người thay vì mang giấy lại mang nhảm con dao tới nhà thì lại khổ.

Nghĩ đến cái cảnh đầu của cả hai cha con lúc nào cũng có thể bị người khác mượn đi chơi vài hôm, đồ ai có thể bình tĩnh được đấy. Bao nhiêu năm bốn ba, làm gì có ai khiến họ cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Cả nhà bọn họ mặc dù chỉ là một nhánh của Tống gia, nhưng tại đại phương nhỏ này danh tiếng không nhất cùng nhì, hộ vệ cùng nô bộc nhiều không đếm xuê. Nhưng rồi sao? Không một ai phát hiện kẻ nào tiến vào đề tờ giấy lên cổ của Tống Thiên Trạch.

Sau khi hai cha con nhà họ Tống vừa quên đi nỗi sợ hãi thì lại bắt đầu nổi trận lôi đình. Tất cả hộ vệ của Tống gia đều bị chửi tới mức phun máu, ngay cả mấy tên hộ vệ đang bị thương cũng bị lôi ra tẩn cho vài roi đem đi trôi ở ngay cửa lớn nhà họ Tống để răn đe thị chúng.

Đến nửa buổi sáng, rất nhiều người mong được nhìn thấy khuôn mặt của Vương Thắng bị bêu xấu. Đó là vì họ nghe được thông tin có mấy tên thanh niên muốn tìm Vương Thắng để dạy cho một bài học. Nhưng khổ cái sáng giờ không thấy tên nào, đi hỏi thì mới biết là bị cảm nặng nên đang nằm ở nhà nên ai cũng chép miệng than tiếc.

Có người vẫn đang cầu may được xem kịch vui vì nghe nói rằng hôm qua Tống Thiên Trạch biết Vương thắng đang ở Bảo Khánh Dư Đường nên cố đến làm khó, muốn nhìn xem vị hôn phu của Tống Yên như thế nào, nhân tiện tẩn cho một trận.

Kết quả càng khiến người ta thất vọng. Từ đầu tới cuối, Tống Thiên Trạch không hề bước chân ra khỏi nhà. Nghe đâu chiều qua lúc hắn đang luyện công, do mất tập trung nên khiến cánh tay bị thương, giờ đang ở trong nhà tĩnh dưỡng.

Rất nhiều người vô cùng thất vọng, nhưng bọn họ lại không có cái gan đi trêu chọc Vương Thắng. Đùa sao, dù sao hắn vẫn là vị hôn phu của Tống tiểu thư. Chọc tức hắn cũng đồng nghĩa việc đánh vào mặt Tống Yên, bọn họ cũng không ngu tới mức lấy đá đập vào chân mình.

Vương Thắng không biết những chuyện này, hắn chỉ biết bắt đầu từ hôm nay, mình sẽ có được một vài ngày bình yên để tranh thủ tu luyện, tiện thể nâng cao tố chất cơ thể để chuẩn bị đi tìm kho trang bị.

Hai ngày nay Vương Thắng cũng không rảnh rỗi, hắn chỉ có tu luyện và căn giờ chính xác để dùng Bồi Nguyên Đan, sau khi hấp thụ hết linh khí lại bắt đầu rèn luyện cơ bắp. Một viên Bồi Nguyên Đan cộng với thời gian rèn luyện cơ thể tốn khoảng bốn, năm tiếng. Một ngày hắn dùng đủ ba Bồi Nguyên Đan, thời gian một ngày được dùng triệt để.

Ba ngày, Vương Thắng cuối cùng đã hấp thụ toàn bộ mười viên Bồi Nguyên Đan còn lại. Nguyên Hồn cá chép được tu bổ một nửa, tố chất thân thể so với ngày thứ nhất tăng lên gấp đôi.

Thế lực bây giờ của Vương Thắng đã vượt qua rất nhiều lần so với khi còn ở Trái Đất. Một ngàn cái hít đất cộng thêm một ngàn cái gập bụng không cần nghỉ ngơi, Vương Thắng đã hoàn toàn đột phá phương pháp luyện tập thông thường.

Đến ngày thứ năm, Vương Thắng hiểu rõ, với địa hình rừng núi, chỉ có mặc đồng phục chiến đấu của mình mới thoải mái nhất. Khoác trên mình bộ quần áo ngụy trang, giày cũng gắng tay kín mít, mũ giáp đội đầu, ra đường đi dạo vài vòng, nhân tiện tìm chỗ bán lương khô mua một ít rồi mới đi ra công thành.

Vương Thắng vừa đi ra khỏi cổng thành thì đã phát hiện có mấy cái đuôi bám theo sau. Mấy ngày nay hắn ở lý trong phòng không chịu ra ngoài nên đám người đó vẫn không có cơ hội trả thù. Bây giờ hắn tự động ra khỏi thành, thời cơ tốt vậy tất nhiên phản tặc dụng.

Không phải chỉ có mỗi nhà họ Tống, trong cái thành này còn rất nhiều người mê mẩn sắc đẹp của Tống Yên. Cho nên vừa nghe tin nàng có vị hôn phu, tất cả đều có chung một kẻ địch nên mới tập hợp lại tìm cách cho Vương Thắng một bài học. (kẻ thù của kẻ thù chính là bạn đây mà hà hà hà)

Chuyện Vương Thắng tâm đắc cho Tống Thiên Trạch cùng mấy tên chán đời đến khu phòng hắn để đi dạo tất nhiên không ai biết. Đúng thôi, bị một tên phế vật bắt nạt, cái chuyện xấu hổ này làm gì có ai đi khoe cơ chứ. Vậy cũng tốt, càng ít người biết, Vương Thắng càng có lợi thế tấn công, hiệu quả lại càng cao.

Có điều đám người này bám theo Vương Thắng vào núi được một đoạn thì mất dấu con mắt. Vương Thắng mặc đồ ngụy trang tiến vào trong núi chẳng khác nào như tắc kè hoa, chỉ cần đảo vài vòng là cắt đuôi được hết toàn bộ kẻ địch. Cảm giác mấy tên theo đuôi bây giờ khá tệ, lúc này còn đi sát đất, thế mà mới hơn một trăm mét đã không thấy bóng hắc đầu.

Nhân số lần truy đuổi này cực đông, tính sơ sơ cũng khoảng bảy, tám nhóm chia ra các hướng tìm kiếm. Mỗi nhóm mười người, chưa kể có những cao thủ tăng một thậm chí cả tăng hai gia nhập. Ấy vậy mà lại để mất dấu một tên phế vật. Cái này còn không đủ nhục nhả à? Gần trăm người bị một tên dốt mũi chạy khắp rừng còn ra thể thống gì nữa?

Đoàn người bắt đầu chán nản, hơn một nửa đã không chịu được lựa chọn quay về. Vương Thắng có chạy thể nào thì cũng phải trở về thành, đợi hắn về rồi tìm cách trị hắc đầu sau. Còn lại một nửa thì vô cùng tự tin với khả năng lần theo dấu vết. Bọn chúng tin chỉ cần đi theo dấu vết đã lưu lại thì sẽ tìm được Vương Thắng.

Đuổi tiếp mấy dặm thì đoàn người chia nhau tìm kiếm. Dấu vết Vương Thắng để lại khá nhiều nên ai cũng cho là mình đúng, từng người lần theo phương hướng mình tìm được.

Lúc này Vương Thắng đang bận rộn bố trí mấy cái bẫy nhỏ, sau khi liền nhanh chóng dọc theo một dòng suối xuống núi. Dưới núi là một khu vực bí ẩn rất khó để lại dấu vết, hắn chỉ việc nhảy qua dòng suối, chạy lòng vòng ra sau hai cái đỉnh núi. Đến khi dừng lại kiểm tra, trong vòng hai trăm mét đã không còn bóng người theo đuổi.

Kho trang bị lần này hình như rơi vào khu vực tập hợp của yêu thú, chỉ có những thợ săn lành nghề hoặc các cao thủ mới dám tiến vào. Nhưng từ vị trí biểu hiện của kho trang bị trên bản đồ, cũng chỉ còn cách Vương Thắng vài chục km nữa thôi. Vượt qua vài ngọn núi là tìm được rồi.

Ngày trong quân đội, Vương thắng được tìm một loại thuốc phòng ngừa côn trùng. Thuốc này sẽ khiến cơ thể trong vòng nửa tháng sẽ tự động sản sinh ra một mùi hương khiến côn trùng tránh xa (bốc mùi quá đến trùng còn ghét là hiểu hh). Dừng lại dùng ống nhòm quan sát, lại tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Vương Thắng thân ảnh tiến nhập yêu thú khu vực một hồi lâu sau khi, trước kia Vương Thắng ở lại địa phương, như quỷ mị xuất hiện một bóng người. Đây là một chân chính lần theo cao thủ, Vương Thắng bố trí cái kia chút quỷ rầy tính cạm bẫy cũng không có để hắn bị lừa, ngược lại là thừa dịp người khác đều bị dẫn đi cơ hội, một mình hắn theo tới.

Những kẻ theo dõi vô cùng ngạc nhiên, Vương Thắng di chuyển rất nhanh, không hề bị ảnh hưởng từ rừng núi mà dừng lại. Trong khi bọn hắn chỉ mới theo mười mấy dặm đã liên tục đụng phải các loại côn trùng tấn công, làn da bây giờ sưng lên không khác gì một con cóc.

Không một ai nghĩ tới Vương Thắng sẽ chui vào rừng nên tất cả đoàn người không ai chuẩn bị hay mang theo thứ gì, cay đắng nói nên lời, trong lòng

thầm nhủ đợi đến khi bắt được tên này, phải làm cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong.

Vương Thắng không thèm để ý đám người đang đuổi theo mình, lần này hắn không bày thêm bất kỳ một cái bẫy nào, chỉ chăm chăm hướng kho trang bị đi. Nhớ lại lúc còn ở trái đất, một ngày hành quân cũng chỉ đi được mười mấy dặm, thế mà bây giờ tốc độ của Vương Thắng tăng lên gấp mấy lần, chưa đến nửa ngày đã tới khu vực đánh dấu.

Hôm nay có vẻ khá may mắn, từ lúc bắt đầu tới giờ Vương Thắng chưa phải đụng một con yêu thú nguy hiểm nào. Tất nhiên cũng phải nhờ vào khả năng tính toán đường đi, tránh các nơi có yêu thú. Các kiến thức sinh tồn đã học nay vẫn được Vương Thắng áp dụng hoàn hảo tại thế giới này.

Trong rừng cây âm u, một cái hòm sắt màu xanh đang nằm lặng im, hai phần ba bộ phận đã bị chôn sâu dưới mặt đất. Khoa học kỹ thuật tiên tiến lúc này phát huy công dụng. Chịu lực và đập như vậy mà vẫn không bị hư hỏng, máy phát tín hiệu vẫn có thể hoạt động bình thường.

Nói qua về kho trang bị - một sản phẩm của khoa học công nghệ, được thiết kế với rất nhiều chức năng cao cấp cùng khả năng chống chịu cực cao nhằm bảo vệ sự an toàn tuyệt đối cho tất cả các trang bị bên trong. Dù có rơi xuống với tốc độ cao hay chịu lực va đập mạnh thì cũng không có vấn đề gì.

Lôi kho trang bị đang được vùi sâu dưới mặt đất lên, rất nhanh tìm ra bảng điều khiển, một chuỗi mật khẩu dài lê thê được Vương Thắng nhập vào nhanh chóng. Đến khi kho trang bị phát ra một tiếng kêu nhỏ, Vương Thắng lại nhập thêm một mật mã mới. Một tiếng cạch vang lên, kho trang bị tự động mở ra.

Lật mở nắp kho trang bị, Vương Thắng bắt đầu kiểm tra số lượng trong kho.

Đập vào mắt đầu tiên là một cái rương nhỏ hơi dài để đựng súng ngắm - khẩu cheytac m-200 thần thánh. Vì có đến hai tầng bảo vệ nên Vương Thắng không lập tức kiểm tra súng ngắm mà chỉnh sửa lại các vật dụng khác.

Một cái túi cấp cứu, ba chi tình huống khẩn cấp hạ chích thuốc chích, hai quả bom khói, hai quả bom phóng hỏa đặc chế (bom xăng đẩy), hai quả lựu đạn phá mảnh điều khiển từ xa, bốn quả mìn quân dụng, hai quả lựu đạn chôn dưới mặt đất

bốn viên tạt vôi hình phản lân theo địa lôi, hai viên cứng nhắc thức định hướng phá địa lôi, hai viên điều khiển từ xa cao bạo đạn, lương khô quân dụng bảy bịch, hai mươi bốn viên thuốc nén nước tinh khiết, một ba lô đeo vai, đây chính là toàn bộ đồ vật.

Vũ khí cũng không nhiều lắm, tính cả các loại súng ống cũng không quá hai mươi kg. Đúng thôi, nếu nhiều hơn thì không còn là nhiệm vụ mà sẽ trở thành phụ trọng huấn luyện dã ngoại.

Tính toán chi tiết cùng cách sắp xếp các vật dụng vào ba lô xong, Vương Thắng lúc này mới bắt đầu kiểm tra súng trường ngắm bắn.

Tình trạng của súng bình thường, dù bị ném từ độ cao trăm mét xuống nhưng có hai tầng bảo vệ của kho trang bị nên súng trường ngắm bắn, kiểm tra ba băng đạn cũng không một chút hư hỏng.

Lần này bày ra một nhiệm vụ đặc biệt, cho nên súng ngắm cùng đạn được không phải giống như bình thường, toàn bộ được đổi thành đạn phá giáp, thêm một băng đạn dự phòng, tổng cộng hai mươi một viên đạn phá giáp, tất cả đều hoàn hảo không một vết xước.

Trong kho trang bị đã để sẵn một cái ba lô, Vương Thắng lấy hết tất cả hàng hóa ra cho vào trong ba lô. Hắn còn cẩn thận nhặt một đồng đá cho lại vào kho rồi khóa lại, sau đó mới kích hoạt chế độ tự hủy của kho trang bị.

Làm xong tất cả những việc này, Vương Thắng đeo ba lô lên lưng rồi quay đi, chạy được khoảng vài trăm mét liền hạ thấp núp trong bụi cây, chờ đợi mồi chích hay sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vô Ưu Thành

Dịch: Sói già đơn độc

Kho trang bị được thiết kế với hai cách tự hủy cơ bản.

Loại đầu tiên sẽ phát ra một loại chất lỏng, khi kích hoạt sẽ từ từ ăn mòn toàn bộ kho, sau một khoảng thời gian sẽ biến mất không còn chút dấu vết, giống như chưa từng tồn tại để che dấu tai mắt của kẻ địch.

Cách thứ hai thì hầu như ai cũng từng nghe - tự nổ. Đúng vậy, cái kho trang bị sẽ biến thành một quả bom nổ banh xác bất kỳ ai xui xẻo lại gần. Kiểu này thì còn có vài cách kích hoạt khác nhau. Một loại là bom hẹn giờ, ý nghĩa như tên, cứ đến giờ là nổ. Loại thứ hai là ngòi nổ chấn động, sau khi kích hoạt, trong vòng mười thước, nếu cảm nhận được chấn động vượt qua năm mươi kg thì sẽ nổ.

Còn loại thứ ba thì chính là phương pháp Vương Thắng đang sử dụng, điều khiển từ xa (việc nhẹ lương cao, cứ khi nào thấy tụ tập đông vui thì ấn nút).

Một bóng người xuất hiện từ từ đi lại vị trí của kho vị trí. Hắn tự tin vào kinh nghiệm cùng sức chiến đấu của bản thân nên tách nhóm đi riêng. Sau một lúc lẩn mò trong rừng, bám theo những dấu vết mà Vương Thắng cố ý để lại, mừng thầm vì nghĩ rằng mình là người duy nhất tìm đến khu vực này nên hắn không hề chú ý những động tĩnh sau lưng.

Dù sao cái kho trang bị nằm ở khu vực này cũng quá nổi bật, thu hút tất cả mọi ánh mắt của mọi người.

Chưa tính xem bên trong có đồ vật gì quý giá không, chỉ cần cái thứ màu đỏ đang chớp nháy liên tục kia cũng khiến tất cả mọi người phải mờ mắt. Một viên bảo thạch biết phát sáng, chỉ cần sờ hữu được nó sẽ khiến biết bao nhiêu vị phu nhân danh tiếng điên cuồng cướp giật. Lúc đó chỉ cần ngồi im thì tiền tài sẽ tự tìm đến cửa.

Mới chỉ một viên đá trang trí bên ngoài mà đã quý giá như vậy, mà cái rương còn to lớn thế kia thì thử hỏi bên trong còn cất giấu đồ vật như thế nào nữa?

Chẳng trách Tống Yên bất chấp danh dự tuyên bố với mọi người Vương Thắng là vị hôn phu của mình, giàu có như vậy, đừng nói Tống Yên chỉ là một họ hàng với nhà họ Tống, cho dù nàng có thật sự là đại tiểu thư của nhà họ Tống chắc chắn cũng gật đầu đồng ý.

Bây giờ thì còn ai thèm quan tâm Vương Thắng ở đâu cơ chứ. Cơ hội trời cho, một bước lên mây đang ở ngay trước mặt, không nhanh cướp lấy thì thật có lỗi với bản thân.

Tên gần nhất nhìn thấy cái rương, đôi mắt đã trở nên đỏ kè. Mặc kệ cái rương có đất thế nào, một đao chém nát, chắc chắn thứ bên trong càng quý giá.

Động tác của hắn rất nhanh, những tên theo sau vừa nhìn đến không kịp ngăn cản, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn thanh đao của hắn chém vào rương báu.

Trong lòng tất cả mọi người đã chuẩn bị tâm lý cướp đoạt những đồ vật bắn ra khi cái rương bị chém nát thì keng một tiếng, thanh đao to lớn bị bắn ngược trở lại, trên cái rương báu chỉ xuất hiện một điểm trắng nhỏ. Chém nát sao? Đùa à? Rơi từ trên trời như vậy còn không xi nhê, cái thanh đao ghê đó còn muốn làm nứt một vết trên kho trang bị sao?

Trong nháy mắt, đám người lại càng trở nên điên cuồng. Đao chém không nát, ngay cả cái rương này cũng là bảo vật. Không thể để thằng ngu kia chém phát thứ hai được, không ai bảo ai, tất cả cùng tăng tốc, bao vây kho trang bị cùng tên gốc kia.

Không cần ai ngăn cản, sau khi nhìn thấy một đao của mình chém vào không chút vết tích gì, hắn cũng đã ngừng tay. Đồ tốt như thế, phá hủy thật đáng tiếc? Huống hồ, chính mình cũng chưa chắc là có thể phá hủy được.

Không người bình thường nào thấy báu vật mà không sinh lòng tham cả, mỗi người chia nhau đứng một hướng, chuẩn bị động thủ bất kỳ lúc nào. Đồ tốt như vậy làm sao bỏ được. Không cần bảo bối bên trong, chỉ cần có được cái rương này, sau đó về tìm một vị đại sư dùng cái rương luyện thành bộ áo giáp, không phải lúc đó bản thân bất khả xâm phạm, đao thương bất nhập ư?

Tất cả mọi người phòng bị lẫn nhau nhưng chưa vội động thủ ngay mà thảo luận phân chia bảo bối, nhưng Vương Thắng làm gì cho bọn họ cơ hội.

Cách khu vực kho trang bị vài trăm mét, Vương Thắng vẫn bỏ qua sự hạn chế của rừng rậm di chuyển linh hoạt, chức năng hồng ngoại của ống nhòm lúc này phát huy tối đa khả năng để quan sát địa hình và khu vực xung quanh kho trang bị. Khi đã xác định tất cả con mồi đã rơi vào bẫy, Vương Thắng liền trốn sau một cây đại thụ, kích hoạt chế độ tự hủy từ xa rồi ấn nút. “Tít”

Ầm..... một tiếng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả ngọn núi rung chuyển, chim chóc bay toán loạn xen với đó là tiếng kêu thảm thiết. Ầm rầm rầm, rắc rắc.... Cây cối gãy đổ lộ ra một cái hố to lớn, xác người la liệt.

Dù trốn sau một gốc cây to nhưng dư âm vẫn khiến đầu óc Vương Thắng chóng váng, hai lỗ tai không ngừng lù lù búng. Nếu không phải lúc này hắn biết đường bịt kín hai lỗ tai cùng một vài động tác thì tiếng nổ này cũng đủ khiến hắn bị điếc một thời gian.

Vương Thắng cầm khẩu Glock 17 từ sau cây đi ra, hướng về phía kho trang bị đi từ từ. Dù sao mình mới chỉ tu luyện mấy ngày mà tố chất cơ thể đã tăng lên mấy lần, mấy kẻ kia tu hành mười mấy năm, thậm chí có người mấy chục năm, sợ rằng có thể ngăn cản được cú nổ vừa rồi.

Đúng như dự đoán, sự cẩn thận của Vương Thắng không hề thừa thãi. Mặc dù uy lực của vụ nổ khủng khiếp như vậy nhưng vẫn còn hai người sống sót.

Nhưng sống sót là một chuyện, còn cơ thể bị tàn phá như thế nào lại là chuyện khác. Dù sao khoa học kỹ thuật cũng là sự kết tinh trí tuệ của bao nhiêu con người, sức tàn phá vẫn phải có.

Hai người này tuy còn sống nhưng không còn chút uy hiếp nào nữa., Vương Thắng đi từ từ lại đã nhìn thấy tất cả. Mặc kệ hai tên đang nằm rên rĩ, Vương Thắng đi xuống quanh kho trang bị tìm kiếm ít đồ trên các thi thể đã tan tành. (đậu xanh, tất xấu không bỏ được, nhưng ta thích haha)

Vương Thắng cho thêm rất nhiều viên đá to nhỏ đủ loại vào trong kho trang bị, mục đích chính là muốn tạo thành một quả lựu đạn phá mảnh giúp tăng khả năng cùn tằm sát thương.

Trải qua vụ nổ vừa rồi, gần như tất cả vũ khí của mọi người đều hư hỏng rách nát. Lọc lợi mấy cái xác cũng may lắm mới có được món đồ không bị phá hủy. Chỉ có việc khiến hắn thấy lạ, bảy cái xác chết thì có đến năm cái trên người tìm được một thẻ bài kim loại màu đen.

Thẻ kim loại cũng không lớn, to cỡ mấy lá bài tây mà trên trái đất hay dùng, nhưng dày hơn rất nhiều. Mặt trước hóa hoa văn phức tạp, ngay giữa lệnh bài khắc hai chữ vận vẹo, Vương Thắng nhìn mấy lần cũng không nhận ra đây là chữ gì.

Phía sau cũng khắc vài chữ, mỗi thẻ kim loại đều có chữ khắc khác nhau, lần này Vương Thắng nhận ra được hai chữ đơn giản: “đỉnh, một” Còn lại thì hẵn hoàn toàn bó tay.

Cầm nắm tám kim loại màu đen, Vương Thắng vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đi đến gần tên còn sống đang bị thương rất nặng. Tên kia tuy bị đứt mất một đoạn chân cùng một cánh tay nhưng hẵn vẫn còn đủ sức dựa vào thân cây rên rĩ, chắc chắn không thể chết sớm. Mà cái tên này đã mất nửa người, nếu không hồi nhanh chỉ sợ Diêm Vương sẽ lôi hẵn đi mất.

"Nói đi, các ngươi là ai?" Vương Thắng đứng trước mặt tên sắp chết này, ung dung thong thả hỏi một câu." Ta và ngươi vốn không hề quen biết nhau, hai chúng ta không thù không oán, ngươi chắc chắn là nghe lệnh của một ai đó đến theo dõi ta. Tất nhiên ngươi không nói cũng không sao, ta nghĩ chủ nhân của ngươi đã cho ngươi rất nhiều lợi ích nên dù ngươi sắp chết vẫn vì hẵn mà kín miệng như vậy."

Bức hỏi khẩu cung cũng là một môn học, trong đó bao gồm các loại sinh lý học và tâm lý tội phạm, không phải cứ dùng vũ lực tra tấn mới khiến đối phương khai ra. Với những kẻ tâm lý cứng rắn, tra tấn là chuyện bình thường, chỉ có đánh sập tâm lý, khiến hẵn đau đớn trong lòng mới moi được thông tin hữu ích.

Lời nói của Vương Thắng đã đánh trúng tâm lý của đối phương. Tên này vốn chỉ nhận tiền làm việc, cũng không phải một mực trung thành với chủ nhân, chủ nhân với hẵn cũng không có ơn huệ gì to lớn cho nên hẵn nhất định phải bán đứng chủ nhân để sống. Tại sao hẵn phải đánh đổi mạng sống để chủ nhân có thể yên bình thoải mái?

"Ta không ngờ cũng có ngày này." Hẵn nở một nụ cười thâm, ra hiệu Vương Thắng đỡ hẵn lên dựa vào trên tảng cây, đồng thời cũng ra hiệu để Vương Thắng lấy từ trong ngực mình ra một tấm lệnh bài giống như năm cái trước: "Tất cả chúng ta đều là người của Vô Ưu Thành, không nghĩ đến lại chết trong tay ngươi."

Vừa nghe cái tên Vô Ưu Thành, Vương Thắng ngay lập tức nhận ra hai chữ trên thẻ bài là gì: "Không lo". Những người có thẻ này chắc chắn đều sống ở Vô Ưu Thành, phía sau chắc hẵn là tên của họ.

Vô Ưu Thành là địa phương nào? Vương Thắng không biết gì cả. Nhưng chắc chắn một điều, nếu đã nhận tiền làm việc thì đó chính là một tổ chức đánh thuê. Ngoài việc theo dõi thì chắc chắn còn có cả giết người. Đám người chết này ngoài việc tốt ra, còn lại việc gì cũng dám làm.

"Tổng gia Tam trưởng lão thuê ta đến điều tra cái chết của Đới Hoan thiếu gia." Hẵn ta nhìn Vương Thắng, đột nhiên lại cười thâm một tiếng: "Nghe nói là ngươi giết, cho nên mới phải ngươi theo dõi người, không bắt ngờ chứ?"

Vương Thắng gật gật đầu, hẵn cũng không có chút nào bất ngờ. Việc mình giết Đới Hoan, Tam trưởng lão chắc chắn đã nghe được từ lão Ngư thúc nên mới phải người điều tra. Chỉ có điều chuyện quan trọng như vậy, sao không phái người thân cận đi mà lại phái sát thủ của Vô Ưu Thành đến điều tra?

Không cần hỏi, mấy tên bị nổ chết của Vô Ưu Thành chắc cũng nhận được sự ủy thác đến điều tra hẵn, thậm chí ngay cả đám người Tổng Thiên Trạch hay Bảo Khánh Đường cũng đến góp vui, chuyện này không có gì lạ cả.

Chẳng trách này giờ tìm mãi không thấy chút tiền bạc ngọc ngà gì. Làm mấy chuyện bẩn thỉu này chỉ cần mang vũ khí, nước uống với đồ ăn là được rồi.

Hai tên không có lệnh bài chắc là đám người Tổng gia không phục muốn cho mình một bài học hoặc giết mình, kết quả bị kho trang bị nổ banh xác.

"Tổng gia Tam trưởng lão, ta nhớ kỹ rồi." Vương Thắng gật gật đầu. Ngươi phối hợp rất tốt, ta sẽ không làm khó ngươi nữa. Xoẹt, Vương Thắng một đao cửa cổ giúp hẵn có một cái chết nhẹ nhàng không đau đớn.

Đứng dậy, Vương Thắng tiến dần về kẻ đang tựa vào cây rên rĩ, hẵn vẫn còn cầm cự được sau cú nổ chết người đó. Nhưng khi chỉ còn cách hẵn năm mét, bỗng nhiên lại có chuyện phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người làm ăn

Dịch: Sói già đơn độc

Vẫn còn sót lại một tên, Vương Thắng bình tĩnh đi lại gần, tên này cả người tan nát, cánh tay đã biến mất không còn sống được bao lâu.

Ngay khi Vương Thắng tiến lại gần, tên này dựng một chân chống xuống đất, thân hình vọt mạnh tấn công về phía Vương Thắng. Nhìn tốc độ này liền biết hẵn ta cũng thuộc loại cao thủ trong các cao thủ.

Vương Thắng chưa bao giờ nhìn thấy ai có sức sống mãnh liệt như vậy, chân tay đã không lạnh lặn, lại còn ăn trọn củ nỏ thế mà vẫn có lực bộc phát kinh người.

Tiếc rằng tên này không biết đến sự đáng sợ của Vương Thắng. Ngay khi tiến lại gần, Vương Thắng đã nhìn rõ vết thương trên người đối phương đã được cầm máu. Dù vết thương lớn hay nhỏ, không cần băng bó hay sơ cứu máu vẫn tự động ngừng chảy. Chuyện khác thường như vậy làm sao Vương Thắng không đề phòng cơ chứ. Tay phải đã sớm đặt lên bao súng ở đùi, thân hình đối phương vừa động một cái, khẩu súng liền được rút ra, nhắm vào kẻ địch đang trên không trung, ngón tay lập tức bóp cò.

Pằng, một tiếng súng vang lên, viên đạn trực tiếp bay thẳng vào ngực của đối phương. Khoảng cách gần như thế này, bảo Vương Thắng bắn trượt mới là việc khó khăn. Một phát xuyên tim, đừng nói đã bị thương từ trước, cho dù hẳn không bị kho trang bị nỏ trúng người thì cũng không thể sống sót.

Lực lượng toàn thân biến mất, cả cơ thể của kẻ địch lao thẳng trên mặt đất, miệng há to giống như một con cá bị người ta ném lên bờ, miệng ngáp ngáp vài tiếng.

"Ta... Cũng... Vô Ưu Thành, cấp ba... Sát thủ." Có thể biết mình không còn sống lâu nữa, đối phương đứt quãng nói ra lời nói này: "Bảo... Khánh... Dư... Đường."

Giấy gựa nói ra tên Bảo Khánh Dư Đường, cả cơ thể của tên sát thủ cấp ba này co quắp một trận, rốt cục trút hơi thở cuối cùng.

Vương Thắng đá đá vào đối phương một lúc vẫn không thấy động tĩnh, lúc này mới từ từ sờ vào động mạch ở cổ, xác định đã chết lúc mới mới thả lỏng lực lợi trên người hẳn.

Từ trên người tên này, Vương thắng móc được một tấm kim loại màu bạc. Hình dạng giống hệt sáu cái thẻ màu đen như đúc, chỉ có điều khác màu. Có lẽ màu sắc quyết định cấp bậc, tên sát thủ cấp ba này có lẽ là kẻ mạnh nhất ở đây.

Vương Thắng quay lại nhìn hiện trường, chỉ một lúc đã biết rõ nguyên nhân tại sao tên sát thủ này có thể sống sót sau cú nỏ kinh hoàng đó. Có vẻ hẳn rất nhạy cảm với sát ý nên ngay khi kho trang bị vừa nổ, hẳn đã lập tức trốn sau một cái cây. Có điều, cây kia còn chưa đủ lớn, không có thể che hết toàn bộ cơ thể của hẳn nên mới có chuyện một cái chân nhỏ cùng một cái cánh tay bị nổ gãy.

Cái tên sát thủ này đã làm Vương Thắng cảm thấy một nỗi sợ lớn, cho dù lúc giết Đới Hoan cùng những hộ vệ của hẳn cũng không có cảm giác này. Ăn nguyên một củ nỏ cực lớn từ hòm trang bị mà vẫn còn sống. Tay và chân gãy nát vẫn còn sức mạnh bay tới tấn công. Cao thủ của thế giới này thật sự làm người ta kinh ngạc.

Đây là một hồi chuông cảnh báo cho Vương Thắng, bắt buộc hẳn phải chăm chỉ tu luyện để nâng cao thực lực của mình. Nếu chỉ dựa vào mấy món trang bị này thì cũng chỉ sống thêm một đoạn thời gian, nhưng đến khi mình dùng hết đạn thì phải làm sao? Mình có thể sống bao lâu?

Việc cần nhất bây giờ là phải mau chóng chữa trị Nguyên Hồn. Nhưng Vương thắng đào đâu ra tiền để mua Bồi Nguyên Đan?

Cầm trên tay tấm thẻ kim loại màu bạc của Vô Ưu Thành, trong đầu Vương Thắng liền lóe lên một suy nghĩ. Hay giờ đến Bảo Khánh Dư Đường hỏi thăm một phát xem, biết đâu lại xin đều được một ít Bồi Nguyên Đan cũng nên.

Khi nhìn thấy Vương Thắng lưng đeo một cái túi kỳ lạ cùng một cái hộp dài lừng thững quay về thành, rất nhiều người đã vô cùng kinh ngạc. Không phải có một đám người bám theo hẳn hay sao? Làm thế nào hẳn đi về được? Đám người kia rốt cuộc đang làm cái trò gì thế?

Nhìn hẳn nghênh ngang tiến vào Bảo Khánh Dư Đường, không ít người vội vàng chạy về nhà báo tin Vương Thắng trở về cho chủ nhân.

Đây cũng không phải lần đầu Vương thắng đến Bảo Khánh Dư Đường, vừa bước chân tới cửa cũng không thèm quan tâm trong tiệm có khách hay không, chạy thẳng đến chỗ tên phục vụ gào to: "Người mau đi gọi chủ tiệm ra đây gấp ta!"

Tên phục vụ cũng không dám thất lễ, ngay lập tức chạy đi bẩm báo, chỉ một lúc sau đã thấy tên mập lần trước tiếp đón Vương Thắng xuất hiện trước mặt. Hẳn nở một nụ cười, rất cung kính mời Vương Thắng đến phòng khách, dâng trà chiêu đãi.

Vương Thắng cũng không sợ đối phương giờ trò, ung dung nhấp nhẹ một ngụm trà.

Vương Thắng cũng không sợ đối phương hạ độc, ung dung thông thả phẩm nếm lên trà. Ánh mắt tên mập không biết vô tình hay cố ý liếc về phía cái ba lô cùng hộp đựng súng.

"Không biết Bảo Khánh Dư Đường có ý gì?" Vương Thắng uống xong một chén trà, lúc này mới không nhanh không chậm mở miệng hỏi.

"Quý khách đang nói cái gì?" Tên mập nở một nụ cười cẩn thận trả lời, trên mặt vẫn giữ biểu hiện như không biết gì.

Lần này Vương Thắng không hề trả lời, bàn tay đưa vào trong túi đeo lưng, lấy ra bảy khối kim loại của Vô Ưu Thành, sắp ngay ngắn ở bên cạnh khay trà. Tấm kim loại màu bạc trước, sau đó mới đến sáu tấm kim loại màu đen.

Nhìn thấy tấm thẻ màu bạc lấp lánh, con ngươi của tên mập đột nhiên co rút lại. Sau đó nhìn đến sáu tấm màu đen, lúc này hẳn đã không còn bình tĩnh, đôi mắt híp đã trừng lớn, không còn tin vào mắt mình nữa.

“Đừng có nói với ta mấy cái tấm thẻ này không liên quan gì đến Bảo Khánh Dư Đường.” Ngón tay Vương Thắng chỉ vào tấm thẻ màu bạc, mỉm cười nói: “Không biết các ngươi tìm một tên sát thủ cấp ba của Vô Ưu Thành đi theo ta để làm cái gì?”

Vương Thắng nói rất nhẹ nhàng, lời nói không biểu hiện một chút cảm xúc nào, nhưng chính như vậy khiến tên mập càng cảm thấy sợ hãi.

Tất cả sát thủ của Vô Ưu Thành luôn mang lệnh bài bên mình, Muốn có được tấm thẻ đại diện cho thân phận này, cách duy nhất là giết chết sát thủ đó. Nói đơn giản như kiểu thẻ còn người còn, thẻ mất người mất. Bảy cái lệnh bài nằm lù lù ở đây, vậy có nghĩa Vương Thắng đã giết ít nhất bảy tên sát thủ của Vô Ưu Thành, trong đó có một tên sát thủ cấp ba.

"Quý khách tha tội!" Vương Thắng ngay cả lệnh bài của sát thủ cấp ba cũng mang ra, nếu tên mập này còn muốn phủ nhận thì không phải tự tìm đường chết sao. Một cao thủ cấp ba còn bị Vương Thắng làm thịt, nếu như hắn muốn giết chết mình thì cho dù Bảo Khánh Dư Đường không muốn đi nữa cũng chỉ mặc kệ mà thôi.

"Lần trước sau khi mua đồ của quý khách, chúng tôi phát hiện có một vài món đồ có kí hiệu của nhà họ Đới." Tên mập này rất thông minh, bây giờ mà không giải thích lý do của mình thì rất dễ khiến người khác hiểu nhầm: "Chúng tôi là người làm ăn, rất sợ gặp những chuyện phiền phức, cho nên mới mời một vài cao thủ của Vô Ưu Thành tới để điều tra một ít chuyện xảy ra, không hề có ác ý với quý khách."

"Các người kêu một tên sát thủ cấp ba đi điều tra?" Vương Thắng trên mặt không đổi nhưng giọng nói bỗng nhiên âm trầm lạnh lẽo. Chỉ điều tra thông tin mà phái ra một sát thủ cấp ba, các ngươi lừa con nít à?

"Tất cả người sống ở Vô Ưu Thành đều là sát thủ." Tên mập trả lời chắc chắn, nhưng sau đó mới nhìn ra, Vương Thắng là một tên người rừng, không biết chuyện ở Vô Ưu Thành, cho nên vội vàng giải thích tiếp: "Tuy bọn họ là sát thủ nhưng cũng không phải lúc nào cũng giết người, chúng ta thất sự không có ác ý gì"

Vương Thắng nghe rõ tất cả người ở Vô Ưu Thành đều là sát thủ, nhưng sát thủ cũng không phải luôn nhận các nhiệm vụ giết người. Họ vẫn có thể nhận các nhiệm vụ như thu thập tin tức hoặc làm hộ vệ. Vô Ưu Thành là một vùng đất khá thú vị.

Biết được những điều này, Vương Thắng trầm lặng. Hắn biết bây giờ còn quá sớm để hỏi thăm vấn đề của Vô Ưu Thành. Ngón tay gõ nhẹ từng nhịp lên khay trà, im lặng suy nghĩ.

Tên mập lúc này mồ hôi đã ướt cả lưng áo, hắn cũng không dám thúc giục hay đưa ra ý kiến gì với Vương Thắng. Đùa sao? Tên này vừa giết chết bảy sát thủ của Vô Ưu Thành đấy, lại có cả sát thủ cấp ba, hắn chỉ là một tên chủ quán nhỏ, lấy đâu lá gan trêu vào cơ chứ?

"Hai mươi viên Bồi Nguyên Đan, việc này chấm dứt ở đây!" Vương Thắng đột nhiên mở miệng khiến tên mập sợ hết hồn.

"Cái gì?" tên mập suýt chút nữa tưởng mình nghe lầm, vội vàng hỏi ngược một câu.

"Hai mươi viên Bồi Nguyên Đan, ta sẽ không truy cứu việc các ngươi phái người theo dõi ta nữa." Vương Thắng không nóng giận, rất thẳng thắn lần thứ hai nói ra ý kiến của mình: "Nhưng nhớ kỹ, ta không hay vọng sẽ có lần sau."

"Vâng vâng, cứ theo như yêu cầu của quý khách!" Mập chường quý nào dám không đồng ý? Chỉ hai mươi viên Bồi Nguyên Đan mà thôi, đối với Bảo Khánh Dư Đường giống như muối bỏ bể. Dùng chút đồ đó đổi lấy sự bỏ qua của một cao thủ như Vương Thắng tuyệt đối là có lời! Đến bây giờ tên mập mới bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

Hai bình Bồi Nguyên Đan rất nhanh được mang đến trước mặt Vương, hắn mở ra kiểm tra hàng một lần, thấy không có vấn đề nên lập tức rời đi.

"Những lệnh bài sát thủ này quý khách cũng nên mang đi." Tên mập vội vàng nhắc nhở Vương Thắng: "Nếu một ngày nào đó quý khách đến Vô Ưu Thành, những lệnh bài này sẽ rất có tác dụng."

Mình giết người của đối phương, còn cướp đi cả lệnh bài thân phận, thế mà ngày nào đó đến Vô Ưu Thành, mấy cái lệnh bài này lại có tác dụng? Vô Ưu Thành quả nhiên là một vùng đất kỳ lạ. Vương Thắng không biết luật lệ của Vô Ưu Thành nhưng cũng gật đầu lấy lại mấy cái lệnh bài.

Vương Thắng vừa bước khỏi Bảo Khánh Dư Đường, tên mập ngay lập tức quay lại cung kính cúi đầu trước cô gái che mặt, tường thuật lại những chuyện vừa xảy ra.

"Bảy tên sát thủ của Vô Ưu Thành, trong đó có một tên là sát thủ cấp ba đều bị giết chết sao?" Cô gái che mặt nhẹ nhàng lên tiếng, mặc dù có một tấm lụa mỏng che đi biểu cảm khuôn mặt nhưng giọng nói lại tràn đầy kinh ngạc.

Bảy cái Vô Ưu Thành sát thủ, trong đó còn có một cái cấp ba sát thủ, đều chết hết?" Cô gái che mặt không nhìn ra biểu tình trên mặt, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy kinh ngạc: "Xem ra đám người Đới Hoan thật sự chết trong tay của hắn, nếu không thì những món đồ đó sẽ không tự nhiên xuất hiện ở đây."

"Bầm tiểu thư! Liệu chúng ta có nên đem tin tức này lộ ra ngoài không?" Tên mập này rất cung kính hỏi thăm ý kiến của cô gái.

"Tại sao ngươi lại muốn nói ra ngoài?" Cô gái che mặt cười lạnh một tiếng nói: "Đám người Đới gia và Tổng gia đánh nhau thì liên quan gì đến chúng ta? Chúng ta chỉ cần chăm chỉ làm ăn, chuyện không liên quan đến chúng ta thì không cần can thiệp."

"Lần này phái người đi điều tra đã khiến khách hàng không hài lòng, chúng ta là người làm ăn, không nên tò mò chuyện của họ." Cô gái che mặt nhẹ

nhàng nói thêm một câu.” Vẫn câu nói lúc này, chúng ta chỉ chăm chỉ làm ăn, tiền nào mà chẳng là tiền? Những chuyện khác chúng ta hoàn toàn không biết.”

"Vâng, tiểu thư!" Mập chủ quán rất nhanh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vụ làm ăn đơn giản

Dịch: Sói già đơn độc

Hai mươi viên Bồi Nguyên Đan, dựa theo kinh nghiệm chơi thuốc quá liều của Vương Thắng thì chắc cũng đủ để chữa trị Nguyên Hồn rồi.

Thực ra Vương Thắng cũng không muốn cầm chót lâu dài ở cái chỗ này, hắn chỉ tình cờ đi qua đây. Mục đích chính là trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ tất cả về Nguyên Hồn cùng thể giới này, sau đó mau chóng tăng lên thực lực.

Nói thật, cái cách duy nhất đến giờ phút này để tăng lên thực lực mà hắn biết được cũng chỉ có chữa trị tàn hồn. Tàn hồn càng hoàn chỉnh, tình trạng cơ thể của Vương Thắng càng được tăng lên, điều này đã được kiểm chứng từ mấy lần uống thuốc trước.

Vương Thắng trở về căn phòng nhỏ mà cô vợ hờ tặng, đem balô cùng hộp sủng cất gọn cẩn thận, sau đó bắt đầu uống thuốc.

Hai ngày nay không có liều nào, bây giờ Vương Thắng phải tranh thủ thời gian uống bù, nếu lần sau gặp nguy hiểm vẫn có thêm chút hi vọng sống.

Lần này xuất hiện Bảy tên sát thủ của Vô Ưu Thành, Vương Thắng không hề cảm thấy có chuyện gì kỳ lạ. Dù sao người cũng do hắn giết, bị người ta trả thù cũng chỉ là sớm hay muộn thôi. Việc hắn bây giờ làm được chỉ có nâng cao thực lực chống lại kẻ thù thôi.

Trong bốn ngày tiếp theo, Vương Thắng nuốt hết mười hai viên Bồi Nguyên Đan. Đúng như những gì hắn dự đoán từ trước, sức mạnh cùng khả năng chịu đựng của thân thể đều được tăng lên, chỉ có tốc độ đã đến giới hạn không có thêm biến hóa.

Vẫn đơn giản mấy bài tập hít đất cùng gấp bụng, bây giờ Vương Thắng chỉ cần một tay cũng hít đất được hơn một ngàn cái. Cái ba lô hai chục kg cầm tay phải, tay trái thì nắm hộp sủng, vẫn có thể gấp bụng được một ngàn cái. Nếu chuyện này xảy ra ở trái đất thì Vương Thắng sẽ bị bế đi cách ly à nhầm, bế đi giải phẫu kiểm tra cơ thể. Cũng đúng thôi, chuyện này vốn không thể tin nổi mà.

Nguyên Hồn của Vương Thắng cũng chữa trị được chín phần mười rồi, chỉ còn một chút xíu nữa là xong. Vẫn còn dư lại tám viên Bồi Nguyên Đan, dư sức giúp hắn hoàn thành việc này.

Chuyện Vương Thắng bình an thoát khỏi sự vây công của gần trăm người trở về đã tạo nên chấn động không nhỏ, nhưng cũng may trong những ngày Vương Thắng đóng cửa chơi đồ à nhầm đóng cửa tu luyện không có ai đến gõ cửa làm phiền, giúp hắn có thể yên tâm uống thuốc chữa trị Nguyên Hồn.

Vương Thắng cũng không biết thực lực của mình đã đạt cảnh giới gì, nhưng có thể khẳng định, nếu chỉ vừa mới chữa trị xong Nguyên Hồn thì cấp độ cũng không cao, có khi còn chưa đạt được tăng một.

Cũng không phải Vương Thắng không tự tin vào bản thân của mình, chỉ có điều nếu thật sự thăng cấp thì thực lực của mình chắc chắn không phải chỉ có tăng thêm mỗi sức mạnh cùng một ít tốc độ đâu.

Còn dư lại tám viên Bồi Nguyên Đan, Vương Thắng vẫn tiếp tục sử dụng, sau khi uống đến viên thứ tư thì chú cá nhỏ đã hoàn toàn bình phục. Nói chính xác sau khi vừa hết viên thứ ba thì đã hoàn thành việc chữa trị tàn hồn. Nhưng Vương Thắng phát hiện được lực còn dư lại vẫn được Nguyên Hồn hấp thu để xây dựng ra hoàn cảnh sinh hoạt của Nguyên Hồn.

Cái này hình như là không gian Nguyên Hồn mà Tống Yên đã nhắc tới. Vương Thắng còn tưởng cái bóng xám sẽ cho hắn một vài chỉ dẫn nhưng lúc này nó lại đứng im không động đậy tí nào. Trừ việc giúp đỡ Vương Thắng rèn luyện kỹ năng chiến đấu và thể lực ra thì đối với cấu trúc không gian Nguyên Hồn không hề có sự trợ giúp nào.

Nguyên Hồn của Vương Thắng là cá chép, nên muốn nó tiến hóa thì phải vượt Long Môn. Cho nên hắn mới biến không gian trong này biến thành một dòng sông dài chứ không tạo ra một cái hồ nước nuôi cá. Tất nhiên, hắn dựa theo tạo hình của Cửu Khúc Hoàng Hà, đợi khi nào có điều kiện thích hợp, Vương Thắng sẽ tạo một cái Long Môn thật hoành tráng ở trên đầu sông, cá chép lội ngược dòng mới chân chính hóa rồng.

Chỉ cần chữa trị xong Nguyên Hồn, các chuyện tiếp theo cũng đơn giản hơn rất nhiều. Bồi Nguyên Đan chứa đựng số lượng linh lực vô cùng to lớn, rất thích hợp để hấp thu chế tạo cấu trúc không gian cho Nguyên Hồn.

Sau khi hấp thu nốt viên Bồi Nguyên Đan cuối cùng, Hình dạng của sông Hoàng Hà căn bản đã được vẽ ra. Nếu so với tốc độ tự hấp thu linh lực của Nguyên Hồn thì nhanh hơn gấp trăm lần. (Nạp tiền thì phải khác với cây chay chứ haha)

Dù vậy Vương Thắng vẫn hiểu việc sử dụng Bồi Nguyên Đan cũng không phải cách hay. Dù sao đó vẫn là thuốc nên không thể tạo nên một nền móng tu luyện vững chắc được, cái gì cũng có giá của nó. Chỉ có điều hắn không biết phải làm như thế nào, dù sao kiến thức về Nguyên Hồn còn rất hạn chế.

Tổng Yên không biết lại chạy đi đâu rồi, lại không có ai để hỏi. Đang miên mang thì một suy nghĩ lóe lên trong đầu Vương Thắng, nhất định tên này có thể giúp Vương Thắng học được rất nhiều tri thức.

Cái tên giáo viên đã si nhục Vương Thắng ngay trước mặt rất nhiều người ở lớp học vỡ lòng. Hắn ta đúng là ứng cử viên sáng giá, làm gì có ai phù hợp để dạy Vương Thắng hơn hắn cơ chứ.

“Cút” Tên giáo viên khi vừa thấy mặt Vương Thắng liền không nhiều lời đuổi thẳng. Lần này thái độ ông thầy giống hệt như lần trước. trực tiếp chỉ vào cửa hét to một tiếng.

“Không biết ta phải trả giá gì thì ngài mới dạy cho ta?” Vương Thắng vốn khá hiền lành, mình cần nhờ người ta nên không thể kiêu ngạo, hắn rất nhẹ nhàng nói ra giá cả, chỉ cần một con số hợp lý thì có thể nói chuyện với nhau, rất dễ dàng còn gì?

“Ta không dạy một tên phế vật rác rưởi như ngươi!” Ông giáo này không thèm nhìn Vương Thắng một tí nào, trực tiếp tỏ rõ thái độ của mình. “Loại người như ngươi, có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không xứng được ai chỉ bảo, ngươi mau cút ra ngoài cho ta!”

Vương Thắng đương nhiên sẽ không cút ra ngoài, lần trước đến đây còn lạ nước lạ cái, không biết cư xử như thế nào. Bây giờ đã hiểu không ít luật lệ, tên chết dẫm này còn muốn từ chối mình, nằm mơ à.

“Nếu như ngài đã không thích như vậy, ta xin đổi sang câu hỏi khác.” Vương Thắng vẫn cười tí mắt, lấy ra mấy món đồ trong túi ra cầm trên tay, mỉm cười hỏi: “Một tiết học đổi lấy cái mạng của ngài, vụ làm ăn này có lời không nhỉ?”

Mấy thứ trên tay Vương Thắng tất nhiên là bảy cái lệnh bài sát thủ của Vô Ưu Thành, hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy tấm thẻ, tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên. Âm thanh không lớn như đủ để hấp dẫn sự chú ý của giáo viên.

Lúc đầu vừa nghe Vương Thắng nói xong, ông thầy tức xịt khói đầu, đang định kêu người vào lôi cái tãhùng điên này ra ngoài thì bị mấy âm thanh làm cho hấp dẫn, ánh mắt vừa nhìn sang thì lập tức sững sờ.

Chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, chưa từng thấy sát thủ cũng từng nghe lệnh bài Vô Ưu Thành. Trên tay Vương Thắng cầm nhiều như vậy, trong lòng giáo viên lập tức chìm xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tay Vương Thắng, dường như muốn nhìn thấu mấy cái lệnh bài kia.

“Đang đi đường thì mất nhắm mắt mở đá vài mấy cái đồ chơi này, ngài thích sao?” Vương Thắng vẫn cười híp mắt, đem những cái lệnh bài này đặt nhẹ nhàng lên bàn để ông thầy có thể nhìn rõ, trong miệng hỏi tiếp: “Vấn câu hỏi cũ, một tiết học đổi lấy cái mạng của ngài, không biết ngài có hứng thú không.”

"Lần này ông giáo đã nhìn rõ, bảy cái lệnh bài sát thủ này giống nhau như đúc, hai cái chữ “Vô Ưu” rõ ràng, đây đúng là lệnh bài của sát thủ Vô Ưu Thành. Thế giới này ngoại trừ Thành Vô Ưu ra, còn tên điên nào có gan làm nhái lệnh bài hay sao? Đây đúng là hàng thật một trăm phần trăm

Mãi cái thẻ đầu tiên lại màu bạc, ít nhất phải sát thủ cấp ba mới đạt được. Lệnh bài sát thủ luôn theo chủ nhân của nó, bây giờ bị Vương Thắng cầm đi lung tung thế này thì thẳng ngu cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Vô tình nhặt được? Mất nhắm mắt mở? Mở ông nội người thì có, lừa con nít à.

Cho dù mấy cái lệnh bài này Vương Thắng có cướp được từ người khác thì vẫn có thể chứng minh, nếu Vương Thắng muốn giết mình thì chuyện này cực kỳ đơn giản. Chỉ cần dùng tám lệnh bài sát thủ cấp ba làm tiền thưởng thì nhất định có thể mời một sát thủ khác giết chết mình. Mà ai biết được biết đâu Vương Thắng tự tay giết chết sát thủ cấp ba thì sao?

Lấy mạng mình ra làm giá cả dạy dỗ một tên phế vật, ông giáo đáng kính này cuối cùng đã chọn cái mạng. Đùa sao, nếu không biết quý trọng cái mạng (mẹ, sợ chết thì nói đại đi) thì lão ta đã không chấp nhận ở lại cái thành nhỏ này làm một tên gõ đầu trẻ qua ngày rồi. Nhìn nụ cười xua nịnh đang nở trên môi ông giáo thân thiện, Vương Thắng phát hiện lão ta thấy đối còn nhanh hơn mấy con tắc kè trên Trái Đất.

“Không biết quý công tử muốn biết điều gì, chỉ cần trả lời được thì ta nhất định sẽ nói hết không dấu diếm!” Đừng nói là giọng điệu, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi đến chóng mặt. Đang phát khùng bốc hỏa nháy mắt cái đã nở nụ cười đầm thắm. Nhà ông bán bánh tráng hay sao lật mặt nhanh thế?

“Đấy ngài xem, chúng ta vui vẻ nói chuyện như vậy có phải tốt hơn đứng cãi vã hay không hi hi” Từ đầu đến cuối Vương Thắng luôn giữ một khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng trong mắt ông thầy, nếu so sánh với ác ma thì còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

"Đúng đúng đúng, công tử nói đúng lắm." Ông thầy bây giờ làm gì còn dám ngồi nữa, đứng trước mặt Vương Thắng cúi người vuông goca schin mười độ luôn rồi. Với lão ta, Vương Thắng nói gì cũng đúng, không được cãi lại lời nào.

Sau đó ông thầy có tâm nhất Vịnh Bắc Bộ bắt đầu giảng dạy tất cả kiến thức trong đầu khuyến mãi thêm cả sách vở, nói chung cứ dính tới Nguyên Hồn là dạy hết, chỉ mong đứa học trò Vương Thắng thân yêu thành tài.

Nhiều năm dạy học vỡ lòng, lại còn dạy cho đám trẻ nhỏ nên ông thầy vô cùng có kinh nghiệm. Nội dung sâu sắc, kiến thức cao siêu thế nào cũng đều được chuyển thành những lời lẽ dễ hiểu giúp Vương Thắng nắm bắt triệt để về Nguyên Hồn, so với Tổng Yên thì chuyên nghiệp hơn nhiều. (Đùa à, dạy cho bọn trẻ con 4,5 tuổi còn hiểu, việc dạy cho một tên to xác chẳng lẽ lại làm khó lão tử sao)

Tiếp theo là đến các kiến thức chuyên sâu hơn một chút. Rất nhanh Vương Thắng đã phát hiện ra, không gian Nguyên Hồn cùng chủ cá nhỏ của mình chỉ mới là trạng thái trụ cột đầu tiên, khoảng cách đến khi Nguyên Hồn thăng cấp còn kém rất xa.

Muốn thiết kế ra các đường nét cơ bản thì phải hấp thu rất nhiều linh khí, càng hấp thu nhiều thì các đường nét sẽ càng phong phú, không gian Nguyên Hồn cùng cá chép sẽ càng sống động và đẹp hơn. Xong tất cả các bước này thì mới coi như hoàn thành cấu trúc không gian Nguyên Hồn, giúp Nguyên Hồn tăng cấp.

Điều kiện để Nguyên Hồn của Vương Thắng thăng cấp là phải tạo ra một Long Môn thật to lớn. Tiếp theo là hấp thụ được nhiều linh khí, giúp Nguyên Hồn lớn mạnh, mở ra rất nhiều khiếu huyết trong cơ thể. Càng mở ra nhiều thì tốc độ hấp thu linh khí sẽ càng nhanh, khi nào hấp thu đủ linh khí thì sẽ hoàn thành điều kiện thăng cấp, lúc đó Nguyên Hồn sẽ tự động tiến hóa.

Sau khi tăng cấp sẽ mở thêm rất nhiều khiếu huyết, thực lực cá nhân cũng sẽ tăng lên. Tất nhiên, không phải chỉ có mỗi tổ chất thân thể tăng lên đâu, lúc đó còn có thể sử dụng linh khí để tấn công cùng phòng thủ, so với việc sử dụng thân thể tấn công cũng tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Làm giàu không khó

Dịch: Sói già đơn độc

Vương Thắng hài lòng rời khỏi lớp học vỡ lòng, lúc đi vẫn nở nụ cười híp mắt.

Chuyện khiến mọi người không hiểu được là ông thầy giáo lúc đầu đã chỉ thẳng mặt Vương Thắng đuổi đi, bây giờ lại đưa hắn đi ra tới tận cửa, nói chuyện vô cùng vui vẻ, giống như tri kỷ lâu ngày mới gặp lại, chuyện này cũng không bình thường chút nào.

Đội đến lúc Vương Thắng đi xa, có người mới tò mò đi hỏi giáo viên đã có chuyện gì xảy ra. Ông thầy nào dám nói thật, chỉ lơ đãng nói nhìn thấy tấm lòng chăm chỉ hiếu học của Vương Thắng, không kìm được cảm xúc nên phá lệ chỉ dạy một vài kiến thức cơ bản mà thôi.

Cái chuyện vỡ vụn này thì ai mà tin được, nhưng nhìn bên ngoài chuyện này lại giống như vậy. Giáo viên cũng không ngu đến mức đem chuyện Vương Thắng có trong tay bảy tấm lệnh bài sát thủ của Vô Ưu Thành nói ra cho mọi người biết. Đến sát thủ hắn còn dám giết, một tên thầy giáo quen này đã là cái đỉnh gì.

Sau khi được thầy giáo tận tình chỉ dạy, Vương Thắng cũng biết hướng đi của mình. Nếu cứ để cho Nguyên Hồn tự động hấp thu linh khí thì đến khi nào mới xong? Nhưng nếu cứ dùng linh dược thì cũng không được, lúc bắt đầu tốt nhất phải tự thân vận động, ông thầy đã dạy mình như vậy còn gì.

Các đại gia tộc lớn tiền bạc vốn không hề thiếu, nhưng ở giai đoạn hình thành Nguyên Hồn cũng không nhà nào dùng đan dược để bồi dưỡng cho con cháu cả. Nguyên Hồn của Vương Thắng không trọn vẹn nên phải dùng Bồi Nguyên Đan, nhưng sau khi chữa trị xong cũng không thể tiếp tục dùng cách này để đốt cháy giai đoạn được.

Tu hành thì phải luyện công, mà muốn luyện công thì phải có công pháp, như vậy mới tạo được một nền tảng vững chắc. Trong các đại gia tộc đều có những công pháp thích hợp cho con em tu luyện, nhà họ Tống cũng vậy, nhưng Vương Thắng không phải người nhà họ Tống nên không được hưởng cái phúc lợi đó.

Tên quân gia nể mặt Tống Yên cùng với mấy món lễ vật nên mới cấp cho Vương Thắng một căn phòng nhỏ ở tạm. Công pháp của nhà người ta, hắn có mơ cũng không dám nghĩ đến.

Cứ theo như những gì đã được học, trừ các gia tộc lớn ra, vẫn còn một ít cửa hàng buôn bán công pháp, nhưng mấy cái món này giá cũng thuộc loại đắt cở. Dù sao linh đan hay công pháp cũng đều là những thứ xa xỉ không dành cho người thường.

May mắn rằng ở cái thành nhỏ này, Bảo Khánh Đường cũng thuộc loại có số có má, công pháp đan dược đầy rẫy. Nhưng ông thầy mình cũng đã nói, công pháp trong này cũng chỉ dành cho giai đoạn hình thành trụ cột, không quá cao siêu. Chỉ có các đại gia tộc hay tông môn sừng sững nhiều năm mới có công pháp cao cấp, nếu may mắn có thể gặp được ở chợ đầu giá.

Vương Thắng bây giờ không cần đến mấy loại cao cấp, hắn cần chính là công pháp cơ sở, mua của Bảo Khánh Đường thì quá hợp lý. Chỉ có điều hắn vốn là một con quỷ nghèo, tiền đâu mua cơ chứ?

Mấy hôm trước đã lấy mấy cái lệnh bài của sát thủ Vô Ưu Thành lừa lấy hai mươi viên Bồi Nguyên Đan chữa trị tàn hồn. Khi đó chính mồm hắn đã nói với tên mập chủ quán chấm dứt, không nhắc lại chuyện Bảo Khánh Đường thuê sát thủ đối phó mình nữa. Bây giờ muốn công pháp thì hắn phải bỏ tiền ra mua.

Mấy loại trang bị cùng vũ khí trên người thì không thể bán lấy tiền, đó chính là bùa hộ mạng đấy, bán đi biết sống sao? Cũng may cái thế giới này chưa phát triển, nhiều thứ của Trái Đất Vương Thắng biết nơi này chưa có, chế tạo vài thứ bán kiếm tiền vẫn rất dễ.

Đồ vật sinh hoạt hằng ngày: củi, gạo, mắm, muối, tương, dấm, trà, còn có cả kẹo nữa. Lúc ở Bảo Khánh Dư Đường Vương Thắng cũng có lấy thử mấy món điểm tâm, cũng có kẹo. Nhưng kẹo ở đây cách làm thô sơ cầu thả, hơi ngọt nhưng bề ngoài xấu không tả được, chưa tính còn chứa nhiều tạp chất linh tinh.

Trải qua rất nhiều lần huấn luyện sinh tồn chết đi sống lại ngày còn quân đội, mấy cái loại vật tư sinh hoạt nếu cần thiết đều có thể tự mình chế tạo giải quyết nhu cầu. Đừng nói là bị huấn luyện nghiêm khắc, Vương Thắng còn biết rất nhiều thứ nữa trong đó có chế tạo đường trắng.

Hai ngày sau, Vương Thắng mang theo một cái túi vải to cỡ nắm đấm, thông thả đi vào Bảo Khánh Dư Đường. Mặc dù trong thành này có rất nhiều của hàng có danh tiếng, nhưng Bảo Khánh Dư Đường vẫn có quy mô lớn nhất, với lại dù sao cũng từng hai lần làm ăn với họ, làm với người lạ không bằng với người quen.

“Tiểu nhị, gọi chủ quán ra đây, ta có vụ làm ăn lớn.” Ở Bảo Khánh Dư Đường, Vương Thắng cũng thuộc loại người quen, vừa vào cửa liền hét toáng cả lên.

Tên phụ việc đang định chửi, vừa quay lại thấy ngay Vương Thắng, liền lập tức mời hấn tới phòng khách, mang trà ngon ra tiếp đón rồi chạy đi gọi ông chủ.

Chỉ chớp lát, tên mập chủ quán đã xuất hiện trước mặt Vương Thắng, cười híp mắt chấp tay chào hỏi.

"Ta tới để bán ít đồ, ngài xem giá trị bao nhiêu?" Vương Thắng cũng cười híp mắt, một phong cách rất giống người làm ăn (tên này làm ăn khá quá mà, dọa người là giỏi) chỉ chỉ bao vải nhỏ đang nằm bên cạnh mình, sau đó đẩy tới trước mặt tên mập.

Tên béo này không hốt hoảng như lần gặp Vương Thắng trước đây, mọi người làm ăn với nhau là bình đẳng. Chuyện đã qua thì phải cho qua, không đúng sao?

Mở túi vải trắng ra, tên mập nhìn xong lại cột lại cẩn thận, ánh mắt sáng lên quay lại hỏi Vương Thắng: "Đây là cái gì?"

Vương Thắng nói đây là đồ tốt, nhưng tên mập lại không nhận ra thứ gì, chỉ nhìn thấy sáng trắng, rất đẹp.

"Người ném thử đi!" Vương Thắng cười nói. Trong lòng thì cười đều khinh bỉ, tên mập này thật đáng thương, ngay cả đường trắng cũng chưa được nhìn thấy.

Tên mập lấy một ngón tay cho vào trong bao đường trắng chấm một cái rồi cho vào miệng. Ngay lập tức hấn cảm nhận được sự ngọt ngào đang không ngừng tan chảy trong cái mồm heo của mình, không hề có một mùi khác chen lẫn, không chút tạp chất, ngon thấu tim gan.

Hấn có thể thề với cái cột nhà, từ bé đến lớn chưa bao giờ được ném thử một thứ ngọt ngào như vậy. Hấn nghĩ tới cảnh nếu như trên bàn ăn của mấy người giàu có xuất hiện thứ này, phải tốn bao nhiêu cái tô mới hứng nổi nước dãi đây.

"Ra giá đi!" Vương Thắng cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp hỏi giá.

"Một kg đổi lấy hai mươi đồng tiền, cái thứ trắng này gọi là..." Tên béo đang nói luyến thảng bồng cứng họng, hấn không biết cái thứ màu trắng tinh khiết này tên gì.

"Đường trắng, hoặc là Đường cát." Vương Thắng bổ sung một câu.

"Đường cát, tên rất hay!" Mập chường quỹ trực tiếp bỏ qua từ đường trắng, cái tên này quá tầm thường, liền gọi Đường Cát. Gọi đường trắng thì giống mấy loại đường bán chợ rồi.

"Chỉ ít một ngân tệ một cân, người thấy sao?" Mập chường quỹ nhìn Vương Thắng dò hỏi.

"Tùy người, bán được giá bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của người." Vương Thắng không cần biết một kg đường bán được bao nhiêu tiền. Một mình hấn làm thì có bán cũng chỉ được mấy đồng còm, thế thì lời đâu ra nữa. Cái hấn muốn bán chính là kỹ thuật chế tạo: "Kỹ thuật chế tạo Đường Cát, phân phối độc quyền, người ra giá đi."

"Sao cơ?" Tên mập hít vào một ngụm khí lạnh. Không bán Đường Cát, nhưng bán kỹ thuật chế tạo, vụ làm ăn này thật sự rất lớn.

"Quý khách đợi chút, ta cũng chỉ làm thuê nên không thể làm chủ được, phải hỏi bà chủ lớn nhất của ta." Tên mập quản lý cả đời buôn bán, hấn biết đây có lẽ là vụ làm ăn lớn nhất trong cuộc đời mình. Không nhớ rằng có thể làm bại lộ thông tin của Bảo Khánh Dư Đường, trực tiếp muốn xin chỉ thị cấp trên.

Vương Thắng đưa tay ra dấu mời, để tên quản lý tự nhiên. Chuyện làm ăn đôi khi không thể tự ý ra giá, không biết chừng sẽ thua thiệt. Để đối phương tự ý ngó lơ, chính mình nếu cảm thấy hài lòng thì thôi, đôi khi lại tốt hơn.

Tên mập rời đi rất nhanh, khi đi còn cầm theo túi đường cát. Mấy phút sau quay trở lại phòng khách. Lưng cúi xuống, kính cẩn đi sau lưng một cô gái che mặt, có lẽ đây mới chân chính là chủ nhân của Bảo Khánh Dư Đường.

Vương Thắng không thể hiểu nổi, một nhân vật thần bí như vậy xuất hiện tại cái vùng đất khi ho cò gáy này có mục đích gì?

Mà thôi, cô ta có mục đích gì cũng chẳng ảnh hưởng đến Vương Thắng. Chỉ cần đạt được mục đích, làm ăn với ai cũng chẳng sao.

“Kỹ thuật chế tạo Đường Cát, phân phối độc quyền?” Cô gái che mặt ngồi đối diện với Vương Thắng, lời nói đầu tiên đã trực tiếp nhắc lại nội dung làm ăn của hân.

Vương Thắng gật đầu: "Nếu bà chủ có hứng thú, ra giá đi!" Cô gái che mặt vừa muốn nói thêm, Vương Thắng đã cướp lời bỏ sung: "Ta có rất nhiều chuyện không hiểu, cũng không biết giá cả thị trường, nếu ngài cảm thấy có hứng thú với vụ làm ăn này thì xin mời ra giá."

Cô gái che mặt muốn còn muốn cho Vương Thắng định giá lại thấy hân chủ động nói mình không có hiểu biết, chuyện này lại đẩy cô gái che mặt vài thế bí. Bản chất của người làm ăn luôn phải nắm chắc, nhưng nếu nói giá cao quá thì mình lỗ vốn, nói giá thấp thì mất lòng khách hàng.

“Ngài nói rằng kỹ thuật của ngài độc quyền, không nơi nào có, vậy có điều gì để chứng minh không?” Cô gái che mặt không có định giá, mà hỏi trước ngược lại một vấn đề: "Nếu có gì thất lễ mong quý khách lượng thứ. Chỉ có điều theo ta biết, Nguyên Hồn của quý khách chỉ là tàn hồn bất nhập lưu. Nếu ngài lấy Nguyên Hồn ra để thế thì cũng không có trọng lượng cho lắm. Chúng tôi lấy gì đảm bảo quý khách sẽ không bán phương pháp này cho người khác?"

Với các cao thủ của thế giới này, lấy Nguyên Hồn để thế chính là sự ràng buộc đáng sợ nhất. Nếu họ làm trái lời thế, Nguyên Hồn sẽ không bao giờ có thể thăng cấp. Lời thế độc này luôn được các cao thủ sử dụng.

Nếu Vương Thắng cũng là một cao thủ, khi dùng lời thế này thì sẽ được mọi người tin tưởng. Nhưng Nguyên Hồn của hân vốn là thứ bỏ đi, không thể thăng cấp thì sao tin được đây? Ai đảm bảo cho lời thế đó cơ chứ?

Thầy giáo đã giải thích rất nhiều cho Vương Thắng về lời thế của Nguyên Hồn, hân biết rõ cô gái đang nói điều gì. Có thể với cô gái này, đây là một chuyện lớn nhưng với hân thì không có vấn đề gì.

"Ta nói không bán thì sẽ không bán." Vương Thắng cười nói: "Cũng giống như vậy, ta còn cả ngàn cái khác nữa. Muối trắng như tuyết, các ngươi nếu muốn ta cũng có biện pháp chế tạo. Ngươi có đồ gì muốn tinh luyện, ta cũng sẽ dạy ngươi, chỉ cần ra giá thích hợp. Ngươi nghĩ ta chỉ vì một phương pháp chế tạo Đường Cát mà phá mối làm ăn này hay sao?"

Vừa nghe những lời này, cô gái che mặt vẫn rất bình tĩnh nhưng tên mập quản lý đã không kìm chế được bản thân, cả người run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra, thờ phỉ phò giống như một con quái vật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chém sắt như chém bùn

Dịch: Sói già đơn độc

Cô gái che mặt lập tức bị Vương Thắng "mạnh mẽ" dọa sợ. Phải biết rằng một cô gái yếu đuối có thể khống chế được một con quái vật như Bảo Khánh Dư Đường, không phải dựa vào một khuôn mặt xinh đẹp. Thứ giúp nàng trở thành bà chủ chính là kiến thức cùng thủ đoạn trên thương trường.

Nhưng vừa nghe Vương Thắng mở miệng nói còn có cả ngàn phương pháp chế tạo khác, nàng lập tức ngây dại. Không nói những thứ khác, chỉ riêng Đường Cát nếu xuất hiện trên thị trường cũng tạo nên sự náo loạn không nhỏ, có thể khiến Bảo Khánh Dư Đường tiền chứa không hết. Mấy ngàn đây, trời ạ! Lúc đó chẳng phải toàn bộ người của Bảo Khánh Dư Đường sẽ bị tiền đè chết hay sao?

Cô gái che mặt vẫn giữ được tỉnh táo, làm gì có chuyện tốt như vậy nên mới cẩn thận hỏi lại: “Mạo muội hỏi quý khách, nếu ngài có những kỹ thuật cao cấp như vậy, tại sao không tự mình kinh doanh mà lại bán những thứ này cho chúng ta?”

Đương nhiên, nàng rất thông minh nên không hỏi Vương Thắng tại sao không giao cho Tổng gia. Vương Thắng ở Tổng gia vốn chẳng có địa vị gì, đừng nói Bảo Khánh Dư Đường, cả thành đều biết rõ chuyện này. Hân không cho Tổng gia thì bình thường không ai quản, nhưng nếu đem cho thì mới phải để ý.

“Ta chỉ có một mình, không tiền bạc, không mối làm ăn cũng chẳng có ai bảo vệ, ta có thể làm gì cơ chứ?” Vương Thắng mỉm cười nói: “Mấy chuyện làm ăn này chỉ có mấy người làm kinh doanh như các ngươi mới lo được, nguồn cung cấp đầy đủ, tiền bạc bảo vệ có cả. Chưa kể ta vốn không có mục đích kinh doanh, bán cho các ngươi một hai kỹ thuật đơn giản kiếm tiền, ta đi lo chuyện khác, không rảnh đi làm mấy chuyện như vậy.”

Cô gái che mặt cùng tên quản lý quay lại nhìn nhau, lập tức đã hiểu rõ. Vương Thắng nói không muốn làm và cũng không làm được đã khiến hai người họ yên lòng.

“Quý khách rất thẳng thắn.” Cô gái che mặt đột nhiên nở nụ cười nói: “Nhưng mà Vương công tử, ngài một mình đi đến đây, không sợ chúng ta có ý đồ xấu sao? Bảo Khánh Dư Đường của chúng ta tuy chỉ là một cửa hàng buôn bán nhưng cao thủ cũng có được vài người. Công tử có lợi hại đến đâu cũng chỉ có một mình, làm sao thoát khỏi đây cơ chứ?”

“Ồ, cao thủ sao?” Vương Thắng ánh mắt sáng lên, trong chớp mắt bỗng trở nên hưng phấn, hứng thú hỏi: “Không biết cái người người nói cao thủ là hai người bên ngoài tường hay một người đang ở sau cánh cửa? Chẳng lẽ cái vị đang ngồi trong phòng tối kia ư?”

Vừa nói Vương Thắng chỉ về từng phương hướng, khuôn mặt thì cực kỳ hưng phấn. Nghe những lời này, cả cô gái lẫn tên mập đều giật mình kinh hãi.

Sau cửa cùng hai tên ngoài tường không thể coi như cao thủ nên bị người ta phát hiện ra cũng coi như bình thường. Nhưng trong căn phòng tối thì đúng là cao thủ phụ trách an toàn của Bảo Khánh Dư Đường, ít nhất cũng đạt tầng ba đỉnh phong.

Vị cao thủ này xuất hiện ở đây ngoài cô gái che mặt thì cũng chỉ có tên mập quản lý mới biết, thế mà bây giờ bị Vương Thắng chỉ đích danh. Bị nhìn thấy còn chưa đáng lo, nhưng vị cao thủ này đứng hay ngồi Vương Thắng vẫn biết được, chẳng phải chứng minh cao thủ tầng ba không thể trốn thoát khỏi đôi mắt của hắn hay sao?

Nhìn ánh mắt của cô gái cùng tên mập, Vương Thắng không nhìn được mỉm cười. Cái thế giới này chắc không ai có thể nghĩ đến còn có một thứ gọi là ống nhòm hồng ngoại. Lúc chờ đợi tên mập đi gọi người, Vương Thắng đã dùng ống nhòm quét qua một lần. Với khoảng cách gần như vậy, chỉ cần có người thì sẽ phát hiện ra ngay. Nhìn hiển thị của ống nhòm còn nhìn thấy cả động tác của đôi phương nữa.

“Nãy giờ chỉ là nói đùa, mong công tử lượng thứ.” Cô gái che mặt khổ sở danh bà chủ kinh nghiệm, vừa nhìn thấy thủ đoạn của mình bị Vương Thắng phá vỡ, không nói hai lời lập tức cúi đầu xin lỗi, nhẹ nhàng giải thích: “Bọn họ chỉ phụ trách bảo vệ của hàng, không phải nhắm vào công tử.”

“Vây phương pháp luyện chế Đường Cát các vị còn muốn không?” Vương Thắng khoát tay ra hiệu không sao, tiếp tục nói: “Nếu cô nương không muốn, ta sẽ đi tìm vài nơi khác tham khảo.”

“Công tử muốn gì xin cứ tự nhiên nói.” Cô gái che mặt làm sao có thể đem cơ hội làm giàu này vứt đi cho người khác chứ. Không một ai có thể từ chối vụ làm ăn béo bở này được.

“Ta không biết Bảo Khánh Dư Đường có cái gì. Các người tự xem đi, thấy hợp lý là được.” Bây giờ Vương Thắng đã hoàn toàn chiếm thế chủ động, việc này cứ thoải mái để đám người kia tự xử lý.

Cô gái suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: “Công tử ngài là người học võ, chắc chắn một thanh thần binh sẽ khiến ngài hài lòng.”

“Thần binh?” Vương Thắng nở nụ cười: “Nó có tốt hơn thanh bội kiếm của Đới Hoan không?”

Lần trước Bảo Khánh Dư Đường mời sát thủ Vô Ưu Thành điều tra chuyện của mình và nhà họ Đới. Không cần nói cũng biết mấy thanh vũ khí mình bán cho họ chắc chắn có dính kí hiệu của Đới gia. Vương Thắng không quan tâm chuyện này lắm, những người trong cuộc cũng phải tự hiểu chuyện này không nên truyền ra bên ngoài.

“Thanh kiếm của Đới Hoan chỉ có phẩm chất cao cấp hơn một chút, sau đó gắn vào mấy viên đá quý đắt tiền thôi, sao có thể gọi là thần binh được. Thần binh thật sự không cần quá nhiều vật trang trí.” Quả nhiên cô gái cùng tên mập lúc nói ra thanh kiếm của Đới Hoan không hề có phải ứng ngạc nhiên, chỉ cười lạnh, một câu nói đã đem thanh kiếm đó biến thành đồ bỏ đi.

Vừa nói cô gái này vừa ra dấu cho tên mập. Hắn hiểu ý gật đầu lùi lại đi đâu đó, một lúc sau quay lại, hai tay nâng lên trước mặt Vương Thắng một cái hộp dài.

“Lần trước tiên sinh đem kiếm của Đới Hoan bán cho cửa hàng chúng ta, chắc hẳn đã nhìn thấy thanh kiếm đó không thích hợp.” Cô gái mỉm cười sửa lại cách xưng hô, có vẻ đối với Vương Thắng tôn trọng hơn rất nhiều, không quên nói thêm một câu nhỉnh: “Thanh kiếm của Đới Hoan vốn tầm thường không thể lọt vào mắt xanh của tiên sinh, không biết với thanh kiếm này liệu có được ngài để mắt đến?”

Vương Thắng không khách sáo mở hộp lấy thanh kiếm được giới thiệu không tầm thường ra ngoài. Vừa lấy ra khỏi hộp bỗng cảm giác có một luồng khí tức cổ xưa lan tỏa, nếu so sánh với kiếm của Đới Hoan thì đúng là một trời một vực.

Thanh kiếm này rất vừa mắt, nhìn là biết chuyên dùng để giết người, không những vậy chắc chắn đã nhuộm máu. Nhưng Vương Thắng vẫn không hề động tâm, dù sao thì lần này đến đây hắn cũng không có ý định tìm binh khí.

Nhìn thấy khuôn mặt hắn không có một chút biến hóa, cô gái nghĩ Vương Thắng chưa phát hiện ra sự lợi hại của thanh kiếm này, liền mở miệng cười nói: “Thanh kiếm này được một vị đại sư của Linh Lung Các tiêu hao mấy năm tinh lực tỉ mỉ chế tạo, riêng việc chọn nguyên liệu đã tiêu tốn rất nhiều tiền bạc, kiếm vừa rèn xong liền lấy máu của cao khai phong, chém sắt như chém bùn.”

“Bảo Khánh Dư Đường của chúng ta phải tốn rất nhiều của cải mới có được thanh kiếm này, vốn định ban thưởng cho một vị cung phụng sử dụng, đến tên của thanh kiếm cũng chưa đặt, nay vừa vận gặp được tiên sinh.” Chờ Vương Thắng nhớ rõ lai lịch của thanh kiếm mới bổ sung thêm: “Nếu tiên sinh còn chưa tin, ngài có thể nhìn kĩ thanh kiếm sẽ thấy kí hiệu của Linh Lung Các và đại sư chế tạo đánh dấu.”

“Chém sắt như chém bùn?” Vương Thắng nở nụ cười, theo miệng hỏi: “Có thể thử xem không?”

“Đương nhiên!” Nữ tử cũng nở nụ cười, tựa hồ sớm đoán được Vương Thắng sẽ có yêu cầu này, hai tay vỗ một cái, lập tức có mấy người đưa vài thanh

đao và kiếm thông thường tiến vào, trong đó có một thanh nhìn rất quen mắt, hình như kiếm của một tên hộ vệ Đới Hoan mua được từ tay Vương Thắng.

Cô gái cầm thanh kiếm rút toàn bộ ra khỏi hộp, đúng như lời nói, trên kiếm quả thật có hai vết đánh dấu rất nhỏ của Linh Lung Các và đại sư chế tạo khắc lên. Tên mập cầm lên hai thanh đao kiếm bình thường giơ lên trước mặt cô gái. Cô gái nâng tay, trường kiếm không chút do dự chém thẳng vào hai thanh đao kiếm. Leng keng hai tiếng, một đoạn mũi kiếm cùng một đoạn đầu đao rớt xuống đất, trường kiếm dễ như trở bàn tay chặt đứt hai thanh đao kiếm bình thường.

Hai thanh này đứt vẫn chưa là gì, tên mập lại mang lên hai cái mới, lần này còn có cả thanh kiếm của tên hộ vệ nhà họ Đới. Kết quả vẫn không thay đổi, cô gái che mặt tay trắng khẽ giơ lên, hai thanh đao kiếm bình thường lại bị dễ dàng chặt đứt. Quả nhiên như nàng nói, chém sắt như chém bùn.

Xử lý mấy thanh vũ khí xong, cô gái lại hai tay nâng thanh kiếm hướng về phía Vương Thắng. Hắn nhẹ nhàng tiếp lấy, nhìn một chút lưỡi kiếm, đúng là không bị hư hao.

Ngẩng đầu lên, Vương Thắng liền thấy trong mắt cô gái một tia đắc ý. Giống như muốn nói thanh thần binh này trong mắt người khác cũng đáng giá bằng phương pháp chế tạo kia chứ?

Khẽ lắc đầu một cái, Vương Thắng không tỏ rõ ý kiến gì, hướng về phía cô gái che mặt mỉm cười hỏi: "Ta cũng có một thanh đao nhỏ, không biết có thể thử không?"

"Tiên sinh cứ việc động thủ." Cô gái che mặt làm một động tác mời, trong giọng nói vẫn rất tự tin vào sản phẩm của đại sư Linh Lung Các.

Nhẹ nhàng lật tay một cái, Vương Thắng rút thanh đao quân đội từ túi ra giơ trên tay. Màu đen trên thân đao rất tiện lợi để hành động trong bóng tối nên thanh đao này không hề phản xạ một chút ánh sáng nào.

Cô gái che mặt cùng tên mập quản lý không thèm để vào mắt, trong lòng thật muốn cười to. Ngay cả một chút ánh sáng của đao kiếm bình thường cũng không có, ngay cả chút thần quang nội liễm cũng chẳng thấy đâu, thế này còn dám xưng đao tốt sao? Nhìn chiều dài thì quả thật chỉ là một thanh đao nhỏ.

Vương Thắng không thèm để ý ánh mắt của bọn họ, tiện tay đem lưỡi đao dính vào lưỡi của thanh trường kiếm. Đây không phải loại lưỡi đao sản xuất đại trà bán chợ mà là loại đặc biệt được chế tạo riêng. Vương Thắng không tin phương pháp chế tạo kiếm của thế giới này có thể chống đỡ được công nghệ kỹ thuật hiện đại, ngay cả đại sư của Linh Lung Các cũng không có cửa.

Hai tay hơi dùng sức, Vương Thắng giống như đang gọt bút chì vậy, hướng về trên lưỡi của thanh trường kiếm gọt một miếng.

Cô gái cùng tên mập vẫn đang chờ đợi để chế giễu. Nhưng một màn tiếp theo khiến con mắt của hai người tròn tròn, giống như mấy anh nông dân thời chiến tranh thấy máy chiếu phim ấy, miệng há to không ngậm lại được.

Không có một âm thanh nào vang lên, giống như thanh đao nhỏ của Vương Thắng vừa cắt qua miếng đậu hũ vậy. Hắn chỉ dùng chút sức đã đem lưỡi của thanh trường kiếm gọt đi một miếng.

Thanh kiếm do bậc đại sư của Linh Lung Các tiêu hao mấy năm tỉ mỉ chế tạo được xung chém sắt như chém bùn, bị Vương Thắng dùng thanh đao nhỏ phá hủy, ngay cả một chút phản kháng cũng không có. Điều này chỉ chứng minh thanh đao nhỏ của Vương Thắng cũng chém sắt như bùn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thứ cần thiết nhất

Dịch: Sói già đơn độc

Vương Thắng đặt nhẹ nhàng thanh kiếm do đại sư rèn xuống bàn, tay cầm đao xoay vài vòng rồi nhét lại trong bao da, xong mới nhẹ nhàng nói: "Cứ coi như ta mua thanh kiếm này đi, nhưng vẫn còn chưa đủ!"

Cô gái cùng tên mập bây giờ tất cả tâm trí đều bị thanh đao quân dụng của Vương Thắng hấp dẫn, nhìn thấy hắn cắt đao rồi vẫn chưa hết thèm, mắt cứ chăm chăm vào túi quần Vương Thắng, giống kiểu có thể nhìn xuyên qua vậy.

Chỉ có thần binh thật sự mới có thể ẩn giấu khí tức thần thánh, không cần hoa văn phù phép, nên mới biến thành màu đen không ai chú ý. Tên mập mở to hai con mắt tí hí của hắn ra để nhớ từng chi tiết của thanh đao, hắn phát hiện chuôi đao này không phải làm bằng vàng hay gỗ. Nhiều năm buôn bán hắn đã gặp qua rất nhiều báu vật cũng như các loại nguyên liệu chế tạo vũ khí, nhưng hắn không thể phát hiện thanh bảo đao này làm bằng chất liệu gì.

Nhìn đi, đây mới thật sự là thần binh! Cái gì mà tác phẩm của đại sư? Cái gì mà Linh Lung Các? Cô gái che mặt xấu hổ hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Cứ nghĩ lấy bảo kiếm ra để khoe khoang với Vương Thắng. Ai ngờ đâu thứ mình coi như bảo bối trong mắt người ta còn không bằng rác rưởi. Còn định cười nhạo người ta sao? Cười cái rắm!

Mãi đến khi Vương Thắng mở miệng, cô gái mới phản ứng được. Sắc mặt trong nháy khuôn mặt bỗng nóng lên. Cho dù nàng có che mặt, Vương Thắng cũng tên mập quản lý cũng có thể thấy trên má nàng xuất hiện chút đỏ ửng.

"Không dám không dám!" Vương Thắng nói thanh kiếm này hẳn mua nhưng vừa bị người ta cắt như cắt đậu hũ mà còn đòi bán giá cao thì năm mơ sao? Cứ coi như cô gái da mặt đủ dày cũng không có chuyện đem tổn thất của thanh kiếm này đổ lên đầu Vương Thắng."Chúng ta kiên nhẫn chờ đợi, làm sao dám để tiên sinh gánh chịu, thật sự xấu hổ."

Tên mập quản lý bên cạnh cũng run rẩy không dám ngẩng mặt, đầu hắn cúi gần như có thể đụng tới bộ ngực, có lẽ do béo nên mới làm được độc tác kinh điển này. Hẳn quả thật không dám hé răng, người ta chỉ tùy tiện lôi ra một thanh đao nhỏ mà đã gọt được thanh bảo kiếm tự xưng thần binh của nhà mình như gọt vỏ táo, mình còn dám vênh váo trước mặt họ huyênh hoang vũ khí chém sắt như chém bùn, cái này không phải tự vả vào mặt mình sao?

Tên mập bây giờ xấu hổ đến mức không dám ngẩng mặt nhìn Vương Thắng. Cũng may tiểu thư lên tiếng phá vỡ cục diện, đầu sao cũng là một cô gái thông minh, nói năng nhẹ nhàng cũng giải quyết đơn giản.

"Là tiểu nữ làm càn!" Cô gái che mặt biết mình không thể đứng im, dù sao cũng là nàng giới thiệu thần binh này, nên chuyện thanh kiếm bây giờ có tiếc cỡ nào nàng cũng phải cắn răng mà nhận xuống."Để tiên sinh chê cười rồi."

"Không có gì, người làm ăn với nhau mà." Vương Thắng cũng không cảm thấy có chuyện gì, lúc đầu hắn chỉ muốn công pháp tu hành, bây giờ nhìn lại còn có thể có thêm nhiều món đồ tốt, trong lòng cực kì vui vẻ, sẽ không tính toán cái gì: "Tiếp tục chuyện lúc nãy đi, dù sao chúng ta vẫn chưa bàn xong giá cả."

Vương Thắng chỉ tiện tay đã lôi ra một món thần binh kinh khủng như vậy, cô gái cùng tên mập quản lý bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của hắn. Nghĩ đi, người ta lấy đại một thanh đao nhỏ ra thôi thì vũ khí của đại sư của Linh Lung Các đã bị gọt như táo vậy rồi. Nói hắn có nhiều phương pháp nâng cấp chất lượng hàng hóa, cái này còn đáng tin hơn Lucy Cung nói em chưa có người yêu nữa.

Chỉ có mấy tên đầu bị lừa đã mới bỏ qua một khách hàng tiềm năng như vậy. Đó là chưa tính hiện tại đang có một cục thịt béo ngậy ngay trước mặt. Phương pháp chế tạo Đường Surong- nắm được thứ này thì Bảo Khánh Đường sẽ lần thứ hai bước chân lên nấc thang đỉnh cao, cho nên cô gái che mặt sẽ không hề keo kiệt mà ra giá.

Suy nghĩ một lúc, trong đầu cô gái chợt lóe lên suy nghĩ, nụ cười xuất hiện trên môi, rất tự tin mở miệng nói:"Tiên sinh, lần trước tiên sinh ra ngoài có mang về một cái túi lớn cùng một cái rương, có lẽ rất quan trọng với tiên sinh." Người không thích vũ khí cũng không sao, ta không tin người có thể từ chối bảo vật này.

Vương Thắng gật đầu, ba lô cùng hộp sủng tất nhiên đối với mình vô cùng trọng yếu. Đây chính là toàn bộ trang bị còn sót lại của mình ở thế giới này. Những thứ đó nếu hết thì không thể thay thế, tất nhiên là quan trọng rồi. Chưa tính những kẻ khác ngoài mạng của hắn ra còn rất quan tâm tới những thứ trên người hắn nữa.

Nhưng cô gái này nói như vậy, chẳng lẽ có cách nào giúp mình bảo vệ những trang bị này hay sao? Vương Thắng không rõ ý nên vẫn im lặng gật đầu đợi cô gái này nói tiếp.

"Không giấu gì tiên sinh, lần trước tệ quán có vô tình mua được một cái nhẫn trữ vật vô cùng cao cấp." Nhìn Vương Thắng gật đầu nàng vui mừng nói tiếp:" Không gian rất lớn, dài sáu thước, rộng hai thước. Rất thích hợp để đựng túi đeo lưng cùng cái rương của ngài, không biết tiên sinh có thích nó hay không?"

"Nhẫn trữ vật? Pháp bảo không gian ư?" Vương Thắng không kìm chế được hỏi lại, Tên mập quản lý lập tức nói lại cho Vương Thắng nghe. Mọi người ở đây đều biết hắn là một tên người rừng, không biết nhẫn trữ vật cũng bình thường.

Nhẫn trữ vật có thể coi như một không gian thu nhỏ mang theo bên mình. Được chế tạo từ một loại nạm thạch vô cùng quý giá bên trong tự động hình thành một loại không gian, có thể chứa một vài vật lớn nhỏ khác nhau.

Không gian trong nhẫn trữ vật có to có nhỏ, tiểu nhân chỉ có loại to hơn cái đầu người chuyên đựng mấy thứ đồ linh tinh, còn loại lớn thì giống tiểu thư vừa nói, dài đến mấy thước.

Có điều, đối với Vương Thắng mà nói, dài sáu rộng hai cũng quá đủ để cất balo và rương đựng sủng rồi. Chưa kể thứ này chỉ có Nguyên Hồn của chủ nhân mới khởi động được, cái này thật giống ông trời cố ý chuẩn bị cho mình vậy.

Có cái nhẫn này, Vương Thắng không cần phải lo lắng mất trang bị nữa hay mỗi lần ra ngoài phải nghĩ xem nên mang theo thứ gì, hư hỏng thì hủy làm sao. Cái thứ này quá tuyệt vời rồi.

Lấy, nhất định phải lấy! Vương Thắng nhất quyết phải lấy được cái nạm giới này. Trong lòng đang nóng như lửa nhưng trên mặt hắn vẫn không hiện một chút ngạc nhiên nào, lạnh nhạt nói:" Cái nạm giới này cũng miễn cưỡng tạm được."

Nghe thấy Vương Thắng nói miễn cưỡng tạm được, cô gái cùng tên mập làm sao không hiểu ý cơ chứ, miễn cưỡng chính là còn thiếu chút nữa. Với người khác thì không quan trọng nhưng với Vương Thắng hiện tại thì nó vô cùng cần thiết.

Mong tiên sinh nói rõ:" Cô gái che mặt trong lòng thở dài một cái, nói đến bây giờ thì vụ làm ăn này đã thành công rồi, chỉ cần bỏ thêm một chút xíu nữa thôi thì xong ngay thôi. Ngay cả hàng cao cấp như nhẫn trữ vật còn lôi ra làm ăn thì còn cái gì quý giá nữa cơ chứ?

“Thôi thế này, các người đưa đại một bộ công pháp cơ bản cho ta đi!” Vương Thắng bây giờ chẳng cần che giấu nữa, nói thẳng mục đích của mình. Nhấn trư vật là một niềm vui bất ngờ, công pháp mới là thứ mình muốn. Xem ra làm ăn với Bảo Khánh Dur Đường quả thật không lỗ.

Nghe thấy câu này, đừng nói tên mập quản lý, ngay cả mỹ nữ che mặt cũng thờ phào nhẹ nhõm. Ngay cả hàng nóng như nhấn trư vật còn lời ra được, một quyển công pháp cơ bản là cái đỉnh gì? Chỉ cần nghĩ đến sau này lượng tiền thu về khi bán Đường Sương thôi thì quả thật vụ làm ăn này Bảo Khánh Dur Đường lời đậm rồi. (mịa, thế quái nào bên bán cũng lời mà bên mua cũng lời)

Tên mập chạy nhanh đi như một con gió, Vương Thắng không thể nào tin vào mắt mình được, làm thế quái nào cái con lợn ịch này có được tốc độ bàn thờ như thế cơ chứ? Nhoáng một cái đã quay lại, trên tay còn cầm theo một cái hộp nhỏ dâng lên trước mặt Vương Thắng. Sau đó lại chạy đi thêm một vòng nữa (ta tự hỏi sao tên béo này không đi lấy cả hai cùng lúc luôn nhì, hần tập thể dục à?), lần này mang về một cuốn sổ ghi chép tất cả các loại công pháp của toàn bộ các chi nhánh Bảo Khánh Dur Đường đang sở hữu để tùy ý Vương Thắng chọn.

Cô gái biết Vương Thắng chưa bao giờ cảm những thứ đồ này nên rất nhiệt tình hướng dẫn (khách vip phải có ưu đãi chứ hehehe), lúc đầu làm mãi không được, cuối cùng phải dùng máu của mình mới để Nguyên Hồn cùng nạp giới thành lập một tia liên hệ, khiến nạp giới nhận chủ.

Muốn sử dụng nạp giới thì cần phải có linh khí, Vương Thắng liên hệ cái bóng xám trong không gian Nguyên Hồn hỗ trợ mới thành công mở ra không gian trư vật trong nháy.

Cảm nhận được một không gian rộng lớn hình chữ nhật dài sáu thước khiến Vương Thắng vô cùng hài lòng. Tiện tay lấy chén trà trên bàn làm vật thí nghiệm lấy ra bỏ vào, cười híp mắt không thấy trời đất đâu nữa.

Cô gái che mặt cùng tên mập quản lý nhìn nhau, Nguyên Hồn của Vương Thắng quả thật quá tệ rồi. Với một cao thủ Nguyên Hồn bình thường, hay đơn giản chỉ cần đạt tới nhất tinh Nguyên Hồn, có thể tu luyện ra một chút linh khí đều có thể nhẹ nhàng liên kết nạp giới, còn tên này lúc đầu làm đủ mọi cách cũng không thể liên kết được, lại phải chơi cái trò nguyên thủy chính máu nhận chủ.

Lúc này hai người mới chính thức bỏ đi tâm tư không nên có trong lòng. Mặc dù Nguyên Hồn của Vương Thắng cấp bậc không cao cho lắm nhưng trên người đâu đâu cũng thấy báu vật, bọn họ không dám có chút tâm tư nào cả. Cũng không cần thiết, cô gái che mặt cũng từng nói, bọn họ là người làm ăn, chỉ cần có tiền, không cần quá quan tâm chuyện người khác.

Đợi một lúc để Vương Thắng làm quen với nạp giới, tên mập quản lý mới tự mình mở ra cuốn sổ ghi chép, từ từ giới thiệu các loại công pháp tu luyện để Vương Thắng chọn lựa.

Chi nhánh của Bảo Khánh Dur Đường cũng không thể nào xuất ra các loại công pháp cao cấp, tất cả cũng chỉ là công pháp cơ bản mà thôi. Nhưng công pháp cơ bản cũng có rất nhiều loại khác nhau, chia ra mấy loại lớn dựa theo chủng loại Nguyên Hồn. Loại thích hợp với cá thì chỉ có hai loại nhưng chỉ ít cũng phải nhất tinh Nguyên Hồn mới có thể tu luyện.

Bây giờ cả cô gái lẫn tên mập thật sự bối rối, họ nhớ rõ Vương Thắng sở hữu một cái Nguyên Hồn bỏ đi. Cả cái thiên hạ này đào đâu ra công pháp tu luyện cho Nguyên Hồn bắt nạp lưu? Thà bắt bọn họ dạy chó mèo nói tiếng người còn dễ hơn.

Không lẽ miếng ăn vào mồm rồi còn phải nhả ra sao? Tên mập suy nghĩ rất lâu, hần ở chi nhánh nhiều năm như vậy, hàng hóa trong này thứ nào cũng biết. Nghĩ mãi hần mới sức nhớ ra, có một loại công pháp khá phù hợp. Cái thứ này không yêu cầu điều kiện tu luyện hà khắc, cũng chẳng cần đòi hỏi cấp bậc Nguyên Hồn, đơn giản chỉ cần người nào có Nguyên Hồn thì có thể tu luyện (sao cứ có cảm giác như hàng chợ trời thế nhỉ?).

Theo lý mà nói, môn công pháp này cực kỳ thích hợp với Vương Thắng, nhưng hần cũng không thể mở miệng, cái thứ rẻ bèo này lời ra trao đổi không phải khiến mọi người cười hần thối mặt sao? Vương Thắng nhìn thấy tên mập ập ập ứng ứng liền gắng hỏi mãi hần mới ngập ngừng nói ra.

Cái món này tên là Hồn Nguyên Công, cấp bậc cực thấp. Nó thấp đến mức đám trẻ trâu à trẻ con giai đoạn mới nhập môn đều xem thường. Không những vậy, môn công pháp này thực chất chỉ có nội dung phương pháp tu luyện trụ cột căn bản, ngay cả nội dung cũng không đề cập xem dùng cho loại Nguyên Hồn nào, cứ chung chung vậy thôi.

Người chỉ cần bước chân ra đường, tùy tiện hỏi một người bình thường hay đám trẻ con đều biết danh tiếng của bộ công pháp này, còn giá trị sao? Người mang một bó rau ra đổi có khi còn được cả rổ đấy.

Vừa nghe đến đây, khuôn mặt Vương Thắng mới nở một nụ cười sáng khoái. Cái công pháp bị người ta gọi là rác rưởi này chẳng phải thứ mình đã tìm kiếm bao lâu nay hay sao?

Có thể Vương Thắng sau khi nghe xong, nhưng là khuôn mặt vui mừng. Hần hiện tại thiếu, còn không phải là loại này nhất thứ căn bản sao?

Chú thích:

- Mình từ chương sau đổi tên Đường Cát thành Đường Sương cho hợp với câu chuyện nhé hjhjhj

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hồn Nguyên Công

Dịch: Sói già đơn độc

Cuốn công pháp Hồn Nguyên Công cũng bị Vương Thắng nhét vào trong nạp giới, sau đó hắn dùng các vật dụng của Bảo Khánh Dur Đường cung cấp chế tạo lại đường cát một lần nữa trước mặt cô gái cùng tên mập quản lý ngay trong phòng khách. Sau khi kiểm tra thì xác định giống y đường cát mà Vương Thắng mang đến. Tận tình chỉ dạy phương pháp luyện chế đường cát của mình cho Bảo Khánh Dur Đường.

Ngay khi hắn vừa chuẩn bị ra về, cô gái che mặt sực nhớ đến muối trắng mà Vương Thắng nói lúc nãy, nàng làm sao chịu để miếng mồi bay đi cơ chứ. Nhưng vẫn tỉnh táo hỏi vu vơ một câu: "Tiểu nữ xin mạn phép hỏi tiên sinh! Lúc nãy tiểu nữ có nghe ngài nhắc đến một loại muối trắng như tuyết, không biết nếu so sánh với loại muối bình thường thì như thế nào?"

Vương Thắng cười cợt, hắn biết chắc cô gái này sẽ hỏi đến chuyện này nên tiện tay móc từ trên người(móc đây hehehe) một cái túi nhỏ ném cho nàng. Cô gái che mặt bất được mở ra xem, trong đó đựng một ít muối trắng tinh khiết. Quả thật là trắng như tuyết, lấp lánh như ngọc, không hề có một chút tạp chất, chưa kể từng hạt muối đều nhỏ li ti khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng yêu thích.

Đưa tay nhón mấy viên bỏ vào trong miệng thưởng thức, ánh mắt cô gái che mặt loé lên tia sáng long lanh. Vừa muốn mở miệng nói điều gì thì Vương Thắng đã lên tiếng trước:

"Chỉ tính Đường Cát thì vụ làm ăn của chúng ta đã rất lớn rồi. Bây giờ lại đòi muối tinh, bộ cô không sợ cả cái Bảo Khánh Dur Đường của cô chết lúc nào cũng không biết à?" Lúc cô gái che mặt nhắc nhở để ném thử mùi vị của muối, Vương Thắng chỉ thấy được thoáng qua một cái cảm vô cùng nể lễ cùng nửa cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Tuy không nhìn rõ dung nhan nhưng cũng không thể che đi vẻ xinh đẹp. Người con gái xinh đẹp thông minh vừa nghe lời nhắc nhở của Vương Thắng lập tức ngăn ra, nhìn muối trắng một lúc mới có phản ứng, hướng về phía Vương Thắng cúi đầu: "Đa tạ tiên sinh chỉ điểm."

Đúng như Vương Thắng nói, Bảo Khánh Dur Đường chỉ cần độc quyền buôn bán Đường Cát đã khiến vàng bạc chất thành núi rồi, nếu giờ tham lam muốn cả muối tinh thì thật không biết bị giết bao nhiêu lần nữa.

Vương Thắng mấy lần làm ăn với Bảo Khánh Dur Đường đều thuận lợi, cũng coi như quen biết cho nên mới cho bọn họ một lời cảnh cáo. Nếu không thì hơi đâu đi quản việc bọn họ tìm chết cơ chứ.

Việc đầu tiên Vương Thắng làm khi vừa trở về căn phòng nhỏ của mình chính là đem toàn bộ trang thiết bị cùng súng ống cho vào nhẫn trữ vật. Sau khi làm xong hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, coi như sau này không cần phải lo lắng an toàn cho đồ dùng nữa.

Cái nhẫn này nếu nhìn thoáng qua thì rất giống với trang sức dành cho phụ nữ. Một tên đàn ông lực lưỡng như Vương Thắng đeo trên tay cũng khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Chưa kể hình dáng cái nhẫn này lại vô cùng bắt mắt, nhìn thoáng qua thì ai cũng sẽ biết đó là một cái nhẫn trữ vật chính hiệu, nếu để người khác thấy được không phải sẽ khiến Vương Thắng mất ăn mất ngủ hơn sao? Cho nên hắn không đeo nhẫn ở ngón tay mà luôn giấu vào sợi dây chuyền đeo trên cổ.

Chưa hết, hắn còn tiêu tốn hai ngày để làm quen với nạp giới. Luyện tập nhuần nhuyễn cách cất và lấy đồ một cách nhanh hiệu quả nhất. Vương Thắng biết tu vi mình còn thấp, linh khí không đủ, nếu chẳng may gặp kẻ địch mạnh mẽ, không kịp lấy ra trang bị thì sẽ rất nguy hiểm.

Giống như ngày còn trong quân đội, hắn tốn rất lâu để luyện tập rút súng thì bây giờ lấy đồ từ trong nhẫn trữ vật cũng như vậy. Sau nhiều lần thử nghiệm, với lượng linh khí ít ỏi của mình hắn mới thành thạo sử dụng nạp giới, lúc này mới tạm dừng.

Nạp giới có một đặc điểm rất đặc biệt. Không cần biết đồ vật ngui cái nặng bao nhiêu, chỉ cần cho vào trong nhẫn thì sẽ nhẹ như không khí, không những thế tất cả đồ dùng khi cho vào nhẫn đều giữ nguyên hiện trạng, không bị chấn động bên ngoài làm ảnh hưởng.

Đây quả nhiên là đồ tốt. Không cần nói trọng lượng khiến Vương Thắng mệt mỏi khi di chuyển. Chỉ cần không bị chấn động mạnh thì súng ống cùng lựu đạn đều được bảo quản, không lo cướp cò, chỉ cần lấy ra liền có thể lập tức tấn công, tiết kiệm được rất nhiều khoảng thời gian chuẩn bị.

Sau khi bắt đầu quen tay, Vương Thắng mới chuyển sự chú ý đến Hồn Nguyên Công.

Một công pháp trụ cột rất có ý nghĩa với Vương Thắng lúc này. Sau khi đọc sơ lược từ đầu đến cuối Hồn Nguyên Công một lần, hắn liền nở một nụ cười hạnh phúc. Công pháp này giống như loại công pháp Vương Thắng từng luyện tập ở Trái Đất, nhưng đầy đủ và chi tiết hơn rất nhiều.

Nói trụ cột công pháp cho oai chứ thực chất đây chính là một bản rút tóm tắt đơn giản. Mục đích của công pháp này là muốn người tu luyện ngưng thần tĩnh khí, sau đó đem tâm thần toàn bộ đều tập trung vào Nguyên Hồn trong người, không chế Nguyên Hồn hấp thu linh khí, chỉ đơn giản như vậy.

Không trách là công pháp cơ bản, đúng là cơ sở không thể cơ sở hơn. Theo như lời ông thầy dạy mình, cái này đúng là công pháp dành cho đám trẻ con vừa mới dung hợp Nguyên Hồn tiến vào trạng thái hấp thu linh khí.

Sở dĩ Vương Thắng cười tươi như vậy, đơn giản vì hắn đã từng nhìn thấy một loại công pháp hoàn chỉnh tự xưng "Thái Cực Hồn Nguyên Công" cũng giống như Hồn Nguyên Công mà hắn mới lấy được này, đều phải thả lỏng cơ thể, tập trung tinh thần, chỉ có thêm một khái niệm về Thái Cực và không có liên quan đến Nguyên Hồn mà thôi.

Hắn từng đọc rất nhiều sách diễn tả phương pháp ngưng thần, nếu so với quyển Hồn Nguyên Công còn chi tiết hơn gấp trăm lần. Phải biết trên Trái Đất có rất nhiều chuyên gia tìm hiểu và diễn giải phương pháp này.

Trong những tháng ngày huấn luyện xạ thủ, Vương Thắng đã tìm hiểu rất nhiều cách để giúp hắn có thể trong nháy mắt tiến vào trạng thái tĩnh tâm. Yoga, ngồi thiền, tưởng tượng kính thưa các thể loại, tất nhiên trong đó cũng có cả Thái Cực Hồn Nguyên Công.

Xem hết toàn bộ cuốn bí kíp, Vương Thắng cũng không phải nhìn laun lần hai. Ngay tại giữa phòng đứng thẳng, vai và khủy tay hạ xuống, một lúc say hai tay ôm đầu, toàn thân thả lỏng, rất nhanh tiến vào trạng thái.

Con cá chép Nguyên Hồn của Vương Thắng vẫn hai màu đen trắng không thay đổi. Vương Thắng bắt đầu tưởng tượng Nguyên Hồn của mình có thể sinh ra ý thức tự động hấp thụ linh khí, đây là điều mà cuốn sách nói rõ.

Ý thức chiến đấu (Vương Thắng gọi cái bóng màu xám như vậy, dù sao nó cũng có bản năng của một sát thủ, gọi cái bóng hoài cũng kỳ cục) lúc này cũng làm một động tác y hệt Vương Thắng, giống như nó hiểu được những tinh túy của Thái Cực Hồn Nguyên Công để tu luyện vậy.

Mục tiêu của Vương Thắng là tạo ra một cái hố đen. Ý thức chiến đấu bên cạnh cũng giống như đang giúp đỡ. Không tốn quá nhiều thời gian, Vương Thắng phát hiện lượng linh khí tràn vào không gian Nguyên Hồn bắt đầu bị cái hố đen nhỏ hấp thụ, tốc độ từ từ tăng dần.

Vương Thắng nhận ra, chủ động hấp thụ có hiệu suất cao hơn rất nhiều so với hấp thụ bị động. Thời gian lâu dần, cái động kia đã bắt đầu thành hình, linh khí xung quanh chính là do lực hút từ cái động đen này kéo tới. Lúc này, lực hấp thụ linh khí đã nhanh gấp mười lần so với trước đây. Nhưng nói gì thì nói, từng này linh khí cũng không bằng do Bồi Nguyên Đan cung cấp. Như vậy thì khi nào không gian mới hoàn thành cơ chứ? Quay đi quay lại muốn đứng top thì phải nạp tiền hazzz.

Đang than thân trách phận thì bỗng nhiên Vương Thắng sực nhớ ra. Hồn Nguyên Công này còn thiếu hai chữ Thái Cực. Hắn lần thứ hai tưởng tượng, thử biến cái động đen trở thành một vòng Thái Cực Đồ xoay tròn. Cho dù có là dòng nước cũng sẽ tăng tốc độ lưu động trên diện rộng, cho dù linh khí thì cũng không ngoại lệ.

Vừa mới nghĩ tới thôi, cái bóng xám đã bắt đầu thực hiện. Nó cố gắng điều khiển linh khí bắt đầu quay vòng tròn xung quanh động đen.

Lần thay đổi này mất gần mười tiếng đồng hồ, Vương Thắng vẫn đứng tại chỗ, duy trì tư thế không nhúc nhích.

Mặc dù đã có sự hỗ trợ của ý thức chiến đấu trong vòng mười tiếng này nhưng Vương Thắng cũng chỉ miễn cưỡng hoàn thành được Thái Cực Đồ nhưng vẫn chưa khiến vòng Thái Cực này xoay tròn. Tốc độ hấp thụ linh khí bắt đầu chậm lại, hắn biết lúc này mình đã rất mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Hít thở một cách nhẹ nhàng, Vương Thắng từ từ hạ cánh tay xuống, dừng lại việc tu luyện. Kiểm một vài thứ ăn vào bổ sung thể lực, sau đó làm một vài động tác thể lực (lại hít đất chứ gì -.-) rồi mới nghỉ ngơi.

Tu luyện vốn là một công việc gian khổ lâu dài, cần phải có sự kiên trì, không phải một sớm một chiều có thể đạt được. Hắn hiểu câu dục tốc bất đạt, không nên quá vội vã. Lao động hằng say thành công sẽ đến, Vương Thắng có đủ kiên trì để hoàn thành việc này.

Nghỉ ngơi một lúc lấy lại thể lực. Hắn quan sát xung quanh, xác định không có gì thay đổi mới lại tiến nhập vào trạng thái tu luyện một lần nữa.

Vừa bắt đầu tu luyện Thái Cực Hồn Nguyên Công, cái bóng cũng chủ động hỗ trợ, Vương Thắng cũng bắt đầu đem Thái Cực Đồ trên người cá chép cố gắng xoay tròn, rồi cuộc cũng lần thứ hai xuất hiện cảm giác linh khí tràn vào giống như đang dùng Bồi Nguyên Đan. Trên người của con cá chép lập tức xuất hiện một luồng khí hình Thái Cực xoay tròn.

Hình Thái Cực lúc vừa hình thành vẫn còn xoay chậm rãi, dần dần tốc độ tăng lên cuối cùng ổn định mười giây một chu kỳ, tốc độ hấp thụ linh khí cũng đạt đến cực hạn. Dựa theo Vương Thắng tính toán, tốc độ hấp thụ linh khí bây giờ tăng lên gấp mười lần, còn nhanh hơn cả tốc độ khi dùng Bồi Nguyên Đan nữa.

Lượng linh khí hùng hồn ngay trước mặt Vương Thắng lũ lượt kéo nhau đến khiến Nguyên Hồn lần thứ hai phát sinh biến hoá. Từng sợi tơ màu hồng bắt đầu xuất hiện trên người cá chép, giống như người ta dùng mực vẽ lên, dần dần hoàn thành.

Bên trong cá chép, luồng khí vẫn xoay tròn ổn định theo hình thái cực, không cần sự điều khiển của Vương Thắng nữa, lúc này hắn mới ngưng lại.

Được một lượng lớn linh khí bao phủ khắp cơ thể, lại còn thâm thấu vào tận nội tạng khiến tinh thần Vương Thắng lúc này vô cùng thoải mái.

Dựa theo lời giáo viên từng nói, giai đoạn nhập môn, tu luyện công pháp cơ bản để hấp thụ linh lực tắm rửa da dẻ bắt thịt, sau đó mới từ từ đến nội tạng. Đợi đến khi xương cốt được tắm rửa xong thì mới coi như đã hoàn thành giai đoạn nhập môn. Đợi đến khi bản thân dự định được điều kiện thăng cấp cùng cấu trúc của Nguyên Hồn thì mới có thể xung kích cảnh giới khác.

Thế mà Vương Thắng chỉ tốn mười mấy ngày đã hoàn thành đến giai đoạn tắm rửa nội tạng. Nếu lão giáo viên biết chuyện này thì đảm bảo sẽ sợ tới trợn mắt cho xem.

Tuy thành quả này bao năm nay không có mấy thể loại thiên tài quái vật nhưng những thanh niên ưu tú cũng không phải ít. Những kẻ đó để đạt được trình độ giống Vương Thắng cũng phải tốn ba bốn tháng, chưa kể việc Vương Thắng còn phải chữa trị lại cho tàn hồn, cái này chưa bao giờ xảy ra.

Chỉ có điều Nguyên Hồn của Vương Thắng lại là bất nhập lưu, khi khai phá khiếu huyết thì cũng chỉ có một cái. Cũng vì thế nên cá chép của hắn mới bị gọi là không đủ tư cách. Thấp hơn năm khiếu huyết đã là rác rưởi, còn Vương Thắng của chúng ta lại còn thâm hơn nữa, một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Con bão Tuyệt Đường Sương

Dịch: Sói già đơn độc

Nếu như bất kỳ ai trên cái thế giới này, kể cả Tống Yên đi nữa biết mình chỉ có thể khai pháp ra một cái khiếu huyết thì nhất định sẽ từ bỏ con đường tu luyện.

Một cái khiếu huyết? Đùa sao? Chưa nói đến tốc độ hấp thu linh khí như sên (trừ cái con sên chạy như xe đua ra), sau này muốn dùng linh khí để tấn công, một khiếu huyết với bất kỳ ai cũng chính là vết thương chí mạng.

Nhưng Vương Thắng sẽ không bỏ qua. Cô gái trong mơ còn không từ bỏ, Vương Thắng đàn ông con trai chẳng lẽ không bằng sao? Cô ấy sở hữu Nguyên Hồn chim sẽ bất nhập lưu giống như mình, sau khi mình chỉ điểm chẳng phải cũng biến thành Phượng Hoàng sao?

Thông qua tri thức được học với ông giáo “tốt bụng”, nhất tinh Nguyên Hồn chính là giai đoạn nhập môn, có được bảy, tám cái khiếu huyết. Tốc độ hấp thụ linh khí cũng không bằng dùng Bồi Nguyên Đan. Đó là đã mở ra mấy cái khiếu huyết rồi đấy, nếu không thì tốc độ sẽ thảm hại hơn cả một con rùa già nữa.

Đó chính là nguyên nhân tại sao giai đoạn nhập môn này, nhiều người phải hao phí mấy tháng hoặc cả năm mới hoàn thành. Cũng đúng thôi, thời gian dài như vậy mới có thể hấp thu linh khí để tâm bồ cơ bấp và xương cốt đến mức độ hoàn mỹ nhất.

Có thể Vương Thắng chỉ có một khiếu huyết, nhưng dùng Thái Cực Đồ xoay tròn hấp thu linh khí, tốc độ đã vượt qua cả Bồi Nguyên Đan. Nếu giờ hắn còn mở thêm than khổ thì cái đám tu sĩ Nguyên Hồn trên thế giới này còn không xấu hổ quay về bú tí mẹ hay sao?

Trong khoảng thời gian này, người nhà họ Tống ở Thượng Lâm Thành cũng dần quên mất sự tồn tại của Vương Thắng, tất nhiên cũng liên quan đến việc hắn không bước chân ra khỏi cửa. Không ai để ý tên người rừng này, cũng chẳng ai nhìn thấy hắn đâu cả, bằng đi một thời gian sẽ không ai chú ý nữa.

Vương thắng cũng rất tranh thủ thời gian trong một tháng này để tu luyện. Chỉ trong vòng một tháng, bên trong không gian Nguyên Hồn của Vương Thắng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Lượng linh khí Vương Thắng hấp thu được tăng lên mạnh đã khiến con cá nhỏ mờ ảo biến thành một con cá chép đồ lừng. Toàn bộ không gian Nguyên Hồn biến thành một dòng sông Hoàng Hà tráng lệ. Nhưng vấn đề khiến hắn đau đầu nhất vẫn là toàn bộ không gian này hoàn toàn bất động, chỉ như một bức tranh đẹp mà thôi.

Nội tạng đã được linh khí tắm rửa không biết bao nhiêu lần, sức mạnh cơ bắp bây giờ thì không phải bàn cãi, chỉ có điều dường như xương cốt của hắn không được tắm rửa. Cảm giác như xương cốt không thể chống đỡ nổi sức mạnh cơ bắp này nữa rồi.

May ngày ở Trái Đất Vương thắng từng học qua một khóa huấn luyện, đồng thời cái bóng xám cũng kịp thời hỗ trợ hắn thích ứng dần với những biến hóa này. Nếu không có lẽ hắn sẽ là người đầu tiên trên thế giới này gãy xương do cơ bắp phát triển.

Ngay khi Vương Thắng cảm nhận được cỗ linh khí đầu tiên tiến nhập vào xương cốt của mình, toàn bộ không gian Nguyên Hồn vốn như một đoạn video tạm dừng được người ta ấn nút play vậy, đột nhiên hoạt động không hề báo trước.

Cửu Khúc Hoàng Hà trong chớp mắt sôi trào, nước sông đồ ào ào khiến từng bọt nước văng lên tung tóe. Trong đầu Vương Thắng thậm chí còn nghe được cả tiếng nước chảy. Con cá chép đồ lúc đầu cũng bất động, ngay lúc này bỗng nhiên vẩy đuôi, trong dòng sông bắt đầu những động tác cứng nhắc chậm chạp.

Vừa bắt đầu cá chép động tác còn rất chậm chậm, giống như chưa kịp làm quen môi trường, phải một lúc sau tốc độ mới nhanh dần, cử động trở nên tự nhiên.

Một khiếu huyết có hình thái cực âm dương đang xoay tròn chậm rãi trên người cá chép, lúc này theo tốc độ bơi của con cá cũng từ từ thoát khỏi trên người, nhập vào bên trong cơ thể Nguyên Thắng. Hắn theo bản năng không chế khiếu huyết từ từ đi chuyển đến vị trí đan điền.

Vừa đặt cố định khiếu xoay tròn của huyết vào vị trí, Vương Thắng có thể cảm giác được tốc độ xoay tròn của Thái Cực Đồ hơi tăng lên một chút, còn tốc độ hấp thụ linh khí tăng lên mấy lần.

Chỉ bơi một lúc, vẩy trên người con cá chép bắt đầu xuất hiện một tia màu vàng. Cùng lúc đó ở trên khu vực đầu nguồn sông Hoàng Hà xuất hiện một cánh cửa sừng sững to lớn. Mặc dù mới chỉ là những đường nét phác họa nhưng vẫn có thể nhìn rõ trên cửa khắc hai chữ Hán to lớn: “Long Môn”

Đây chính là niềm tin cùng sự hi vọng để Nguyên Hồn thay đổi. Người của thế giới này không tin cá chép có thể thăng cấp, cho nên mới nghĩ Nguyên Hồn cá chép là đồ bỏ đi. Nhưng Vương Thắng thì khác. Trong đầu hắn có vô số câu truyện truyền thuyết thần kỳ, cá chép vượt Long Môn, cá chép hóa rồng bây giờ không còn là chuyện viễn vông nữa.

Nói cho cùng thì vẫn phải có lòng tin vào sức mạnh của bản thân. Không phân biệt bất kỳ ai, nam nhi đại trượng phu luôn phải cố gắng vươn lên khó khăn. Vương Thắng luôn tin vậy. Nhớ năm đó ngày mới nhập ngũ, hắn cũng chỉ là một tên lính quen gầy gò ốm yếu, trời gà không chặt. Có thể trở thành xạ thủ chuyên nghiệp như bây giờ hoàn toàn dựa vào niềm tin cùng sự nỗ lực của bản thân.

Trái Đất đã từng làm được một lần, bước đến thế giới này thì không có lý do gì khiến hắn chùn chân được.

Cùng với lúc Long Môn xuất hiện trong không gian nguyên hồn của Vương Thắng, bên ngoài lúc này không khí đang sôi trào hơn bao giờ hết. Nguyên nhân tại vì Bảo Khánh Dư Đường tại kinh đô xuất hiện một sản phẩm mới có tên Tuyết Đường Sương (đường cát thì nói đại đi, màu mè quá). Không những vậy, nếu như một yến tiệc nào có sự xuất hiện của loại đường quý hiếm do Bảo Khánh Dư Đường cung cấp này thì sẽ vô cùng long trọng.

Nghे nói loại Đường quý hiếm này do chủ nhân của bảo Khánh Dư Đường sau một lần đi tuần coi chi nhánh trở về mới tung ra. Trong các yến tiệc linh đình, Tuyết Đường Sương lấy sự tinh khiết, vị ngon khó cưỡng chinh phục tất cả các đại nhân vật khó tính nhất. Nếu so sánh tuyết phẩm Tuyết Đường Sương này với mấy loại kẹo hôi đường đồ gì gì đó họ từng ăn thì quả thật lâu nay bọn họ ăn rác rồi.

Cũng chỉ có loại Đường trắng như tuyết như ngọc này mới xứng đáng đặt trong mâm ngọc của hoàng cung, mới hợp với bàn ăn của các đại thần chức cao vọng trọng, mới xứng để dùng làm món điểm tâm mỹ vị cho các quý phu nhân sắc xảo. Tuyết Đường Sương vừa mới được tung ra thị trường một hôm, sang ngày thứ hai Bảo Khánh Dư Đường tuyên bố đã bán hết hàng.

Phải biết Tuyết Đường Sương này so với đường đỏ bán đại trà quý giá gấp mười lần, giá cả thế này, các đại nhân vật nhìn thấy đến chớp mắt cũng chẳng có. Họ chỉ quan tâm làm sao mua được nhiều nhất có thể, bán bao nhiêu mua hết bấy nhiêu. Chỉ trong vòng một ngày, Bảo Khánh Dư Đường chỉ bán mỗi Đường Sương đã kiếm lời hơn trăm kim tệ. Đó còn do thiếu hàng, nếu đầy đủ cung ứng thì một ngày lời vài vạn kim tệ là chuyện chắc chắn.

Tất cả các cửa hàng của Bảo Khánh Dư Đường trong mấy ngày này cũng vô cùng vất vả. Vừa tiếp đãi các vị khách mới lại phải trấn an cho các vị khách cũ, vị nào cũng đức cao vọng trọng nên tiếp đãi cũng rất vất vả. Không biết phải tốn bao nhiêu xe nước bọt để thúc giục xưởng chế tạo bí mật cho ra lô hàng mới, cuối cùng vài ngày sau mới có một đợt hàng thứ hai xuất xưởng.

Tổng quản lý phải tự thân xuất mã, đem hàng giao đến tận nhà của các vị khách quý lần trước chưa mua được Tuyết Đường Sương mới khiến họ nguôi giận. Cũng vì như vậy chỉ trong vòng vài ngày, tin tức về Tuyết Đường Sương của Bảo Khánh Dư Đường đã lan truyền khắp thiên hạ, ngay cả xa xôi hẻo lánh như Thượng Lâm thành cũng biết.

Càng làm cho người bên trong Thượng Lâm Thành điên cuồng hơn chính là chi nhánh của Bảo Khánh Dư Đường nơi này cũng nhận được một ít Tuyết Đường Sương, tuy chỉ có khoảng hai mươi cân nhưng cũng đủ để xoa dịu cơn giận của nhóm đại nhân vật nơi này.

Những kẻ có tâm đã nhận ra. Chỉ cần Bảo Khánh Dư Đường dựa vào một mặt hàng Tuyết Đường Sương này, trong một năm nay cũng đủ để đem quy mô khuếch trương lớn gấp hai lần. Lợi nhuận từ Tuyết Đường Sương này quá lớn.

Độc nhất buôn bán, muốn kẻ khác không mơ đến là chuyện không bao giờ xảy ra. Lòng tham con người vốn không đáy. Chưa đến mười ngày, không biết đã có bao nhiêu thương hiệu buôn bán phái ra gián điệp bao vây Bảo Khánh Dư Đường, không những trụ sở chính mà còn ở tất cả các chi nhánh và phân xưởng nhưng thủy chung không thể có được phương pháp chế tạo Tuyết Đường Sương.

Bảo Khánh Dư Đường còn thu mua số lượng lớn đường đỏ của các cửa hàng buôn bán khác. Lúc đầu bọn họ nghĩ vớ phải lèo thom, không những vui về bán sạch còn có ý trả lại chiết khấu. Năm mơ cũng không nghĩ ra Tuyết Đường Sương vừa xuất hiện giống như cơn bão quét ngang thiên hạ. Khiến những kẻ khác chỉ biết trơ mắt nhìn, không kịp trở tay.

Sự xuất hiện của Đường Sương rất đột ngột, kẻ thông minh liền biết tất cả do người phụ nữ cầm đầu của Bảo Khánh Dư Đường đem về. Họ liền bắt đầu thuê mật thám theo dõi và nghiên cứu về nàng. Tìm hiểu quãng đường di chuyển trong lần đi kiểm tra chi nhánh, nơi nào nàng dừng lại lâu nhất. Tin tưởng rằng dưới hàng vật con mắt xăm soi, bí mật này không dấu được bao lâu.

Nhưng cho dù có tìm được địa phương nàng có được công nghệ thì đã làm sao? Phương pháp chế tạo vẫn được Bảo Khánh Dư Đường bảo vệ rất tốt.

Mẹ nói không sai, phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm. Nữ chủ nhân của Bảo Khánh Dư Đường cũng không hi vọng tất cả áp lực đều do họ gánh vác, cho nên nhân lúc Vương Thắng còn chưa biết đầu đuôi ra sao, tên mập quản lý của chi nhánh Bảo Khánh Dư Đường tại Thượng Lâm Thành đã ngay lúc cả thành điên cuồng tranh giành hai mươi cân đường ít ỏi, tự mình tuyên bố sẽ mang một nửa đưa đến phủ của Vương Thắng.

Đây có ý gì? Những kẻ tò mò ở Thượng Lâm Thành căn bản không rõ ràng dụng ý của quản lý Bảo Khánh Dư Đường. Vị hôn phu của Yên tiểu thư bất quá cũng chỉ là một tên người rừng sở hữu Nguyên Hồn bắt nhập lưu mà thôi, hắn làm gì xứng đáng để Bảo Khánh Dư Đường đối đãi như thế? Cũng vấn đề đó được thốt ra từ miệng Vương Thắng, bọn họ muốn làm gì đây?

"Tiểu thư bảo ta nhắn cho ngài, nếu lúc nào ngài không có chỗ nào để đi, có thể đến bất kỳ chi nhánh nào của Bảo Khánh Dư Đường. Chỉ cần lấy ra vật này, tất cả Bảo Khánh Dư Đường đều cung kính đón tiếp!" Mập mập vừa nói vừa lấy ra một ngọc bài, cung kính hai tay đưa đến trước mặt Vương Thắng, cùng với mười cân Đường Sương thả xuống cùng chỗ.

"Đây là ngọc bài cao quý nhất của Bảo Khánh Dư Đường dành tặng khách hàng, chỉ cần nắm ngọc bài trong tay, ngài có thể tùy tiện lấy đi bất kỳ một

món hàng hoặc tiền tệ từ mười ngàn kim tệ trở xuống của Bảo Khánh Dur Đường.” Tên mập giới thiệu rất chi tiết ý nghĩa và công dụng của ngọc bài này. Không thể không nói, Bảo Khánh Dur Đường rất coi trọng Vương Thắng.

Nhìn ngọc bài này Vương Thắng nở nụ cười.”Đừng nói các người sợ ta không chịu nổi áp lực đem phương pháp chế tạo Đường Sương bán cho người khác đó chứ?”

“Thực ra đây cũng là giúp cho tiên sinh giảm bớt áp lực.” Tên mập cười theo nói.”Có nhiều người sẽ biết được sự quan trọng của các đồ vật trên người tiên sinh nên họ sẽ vô cùng cung kính, cho dù tiên sinh không chịu nổi áp lực, ngài vẫn còn cả vạn phương pháp chế tạo khác còn gì?”

Mập quản lý đi rồi, Vương Thắng mới nở nụ cười. Có gái che mặt kia quả thật đủ độc, trò này không phải cố ý chơi sỏ hấn hay sao? Cho hấn lệnh bài cao quý đã tương đương việc đi khoe cả thiên hạ Vương thắng đang nắm giữ phương pháp luyện chế Đường Sương. Chỉ cần đến khi Vương Thắng không chịu nổi áp lực hấn sẽ phải đưa ra hai lựa chọn, khuất phục nộp ra phương pháp chế tạo hoặc đi đến Bảo Khánh Dur Đường lãnh nạn. Chỉ cần Vương Thắng thông minh thì chắc chắn sẽ chọn phương án sau, thế thì Bảo Khánh Dur Đường sẽ có được Vương Thắng cùng kiến thức của hấn. Học toán khá lắm, tính đến mức này thì không chế vào đâu được.

Thượng Lâm Thành này lớn bao nhiêu cơ chứ? Chưa kể tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hướng đi của tên mập quản lý. Chỉ chưa đến nửa tiếng sau, tin tức này gần như đã len lỏi trong mọi ngóc ngách của Thượng Lâm Thành.

"Người nói cái gì? Bảo Khánh Dur Đường rất có thể đã mua được phương pháp luyện chế Tuyết Đường Sương từ tên người rừng kia hay sao?" Thượng Lâm Thành Tổng gia chủ vừa nghe được tin tức đã không thể kiềm chế tức giận cùng sợ hãi lập tức đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gia chủ phần nộ

Dịch: Sói già đơn độc

Tin tức chưa được xác nhận nhưng gần như chuyện đã rõ mười mươi. Bảo Khánh Dur Đường chắc chắn sẽ không thừa nhận nếu không sẽ khiến Vương Thắng bạo động, lúc đó không thể bù đắp tổn thất gây ra. Bọn họ muốn Vương Thắng dưới áp lực dư luận tạo ra phải thỏa hiệp chứ không muốn khiến Vương Thắng trở thành kẻ thù của mình. Tuy bề ngoài họ làm nhưng mục đích chỉ có như vậy.

Chuyến viếng thăm này Bảo Khánh Dur Đường không hề ẩn dấu, đối với người bên ngoài chỉ nói tặng cho Vương Thắng một ngọc bài khách quý cao cấp của Bảo Khánh Dur Đường thôi mà. Khách quý thôi, vác theo một nửa Tuyết Đường Sương được cấp cho Thượng Lâm Thành làm lễ vật, quý hóa quá.

Lời này nói ra có người tin ư? Tin cái rắm ấy! Một tên người rừng từ trên trời rơi xuống, bước chân vào Bảo Khánh Dur Đường nhà các người còn chưa quá năm đầu ngón tay đã được tôn vinh làm khách quý. Con mẹ nó, thời gian lâu từ vào Bảo Khánh Dur Đường còn nhiều hơn nhân tín với Niệm Di nữa, nói hấn không bán một vài tin tức đáng giá cho các người thì có quỷ mới tin.

Tính toán thời gian xuất hiện của Tuyết Đường Sương thì chỉ cần để ý chút sẽ biết được Vương Thắng đến Bảo Khánh Dur Đường bàn chuyện làm ăn gì. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ánh mắt cả thành đã chuyển lên người Vương thắng.

Gia chủ Tổng gia cũng nhận được tin tức liền phái người bắt tay vào cuộc điều tra. Đùa à? Tin tức về Tuyết Đường Sương lớn như vậy, làm sao có thể xem thường? Chưa tới năm ngày đã điều tra toàn bộ. Trừ nội dung giao dịch của Vương Thắng cùng Bảo Khánh Dur Đường ra, còn lại những thứ khác một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót.

Từ việc quản gia sắp xếp chỗ ở cho Vương Thắng, bị giáo viên của lớp học võ lòng tổng cổ ra ngoài không thương tiếc, cha con Tổng Thiên Trạch gây chuyện hay dám trêu trêu đánh lên Vương Thắng đều được bày ra tỳ mị không sót tí gì. Mặc dù chỉ là một chi của Tổng gia tại Thượng Lâm Thành nhưng vẫn có thể hô phong hoán vũ, mấy chuyện vặt này không thể thoát khỏi ánh mắt của hấn.

Trong một căn phòng tại Tổng gia, có mấy kẻ đang quỳ gối. Nhìn kỹ thì toàn những gương mặt thân quen cả. Lúc này chúng không có dáng vẻ ngênh ngang như lúc bắt nạt Vương Thắng nữa, thay vào đó cả người run rẩy, mặt tái mét, không răng hé răng, nên thờ còn không dám thờ mạnh. Gia chủ đã điều tra tất cả thông tin, bọn chúng có gan gan hùm cũng không dám cãi lại dù chỉ một câu.

"Lão Lâm, người cũng được coi là trưởng lão trong nhà, chẳng lẽ lại không biết những chuyện này? Tên người rừng kia là vị hôn phu của Tổng Yên, không biết đúng hay sai nhưng người cũng coi như đồng ý sắp xếp chỗ ở cho hấn ở lại, hấn cũng tặng cho người một vài thứ tốt, người như thế nào lại làm lo hấn cơ chứ?"

Người đang nói trước mặt lão quản gia này chính là gia chủ Tổng gia. Tuổi tác có vẻ cũng lớn nhưng gương ăm tỳ vẫn vô cùng hòa ái, giọng nói cũng chỉ như đang nói chuyện phiếm với bạn bè mà thôi, nhưng nội dung lời nói lại khiến lão quản lý sợ hãi như rơi xuống hầm băng.

"Từ lúc hấn đến đây ở, tới bây giờ đã hơn hai tháng. Ngay cả ổ bánh mì người cũng chưa từng cho hấn, không trách hấn mới đem phương pháp thần kì

đó bán cho Báo Khánh Đur Đường. Không bán thì lấy gì sống, cạp đất ăn à?” Lời nói gia chủ nhẹ nhàng êm dịu nhưng rơi vào tai quán gia lại lạnh lẽo tê cóng, cơ thể hắn run càng mạnh hơn, miệng như bị tê cứng, chỉ biết đập đầu.

“Nếu chỉ như vậy thì thôi đi. Dù sao cũng chỉ là người ngoài thôi, không có phải họ Tổng thì không có tài nguyên.” Gia chủ bỗng nhiên cười híp mắt, ý tứ trong câu nói dường như có chút thay đổi: “Nhưng tiểu Yên vẫn là người nhà họ Tổng đúng không? Cho dù chỉ là họ hàng xa thì vẫn mang họ Tổng cơ mà. Tại sao tài nguyên tu luyện của tiểu Yên cũng tự nhiên chui vào túi tiền của ngươi thế? Còn khiến con bé mỗi ngày phải bôn ba săn giết yêu thú kiếm tiền, không biết ngươi có ý gì?”

Quán gia chỉ biết ngậm miệng không dám cãi, cũng không dám nhận lỗi. Việc hắn tham ô đã bị gia chủ phái người đi điều tra kỹ càng, bây giờ trừ việc cầu xin tha thứ thì không có lời khác để nói.

“Niệm tình ngươi đã cực khổ vì nhà họ Tổng nhiều năm qua, không có công lao cũng có khổ lao, hôm nay ta phá lệ tha mạng cho ngươi.” Gia chủ nói chuyện không còn uy nghiêm nữa, nhẹ nhàng trừng phạt: “Lưu lại chín phần mười tài sản, mang theo vợ con rời đi, đừng bao giờ để ta thấy mặt nữa.”

Quán gia như được đại xá, ánh mắt u buồn bỗng lóe lên tia sáng, hướng về phía gia chủ đập đầu mấy cái, ngoan ngoãn nằm úp bò lùi ra khỏi phòng khách, chạy thẳng về nhà thu dọn đồ đạc. Lão gia đã tha mạng cho hắn, bây giờ mà không đi nhanh lão gia đổi ý thì không biết chết sẽ thảm như thế nào. Hắn theo lão gia mấy chục năm, không ai hiểu tính khí của lão gia hơn hắn.

Xử lý xong quán gia, gia chủ mới đi đến trước mặt ông thầy giáo đáng thương. Lúc này ông thầy sợ đến mức chân đứng không vững rồi, thở cũng cảm thấy khó khăn, im lặng chờ bị xử lý.

“Ngươi thì sao? Lúc đầu Vương Thắng tìm ngươi, không phải ngươi hung hăng chửi bới tổng cổ hắn ra ngoài à? Thế quái nào lần thứ hai hắn đến, khi vào thì ngươi ngạo mạn, khi ra thì cung kính, còn tiền hãy đến tận cửa, ngươi diễn kịch cho ai xem?” Gia chủ biết mặc dù giáo viên cũng đắc tội qua Vương thắng nhưng không biết lần thứ hai Vương thắng làm cách nào khiến ông giáo này cung kính nghe lời như vậy nên mới phải hỏi cho rõ.

“Hồi bẩm gia chủ.” Dù sao cũng là một giáo viên có kinh nghiệm, hắn biết lần này mình mặc dù đắc tội với Vương Thắng nhưng cũng không thể so sánh với quán gia, chưa kể mình cũng đã đền bù sai lầm nên không đến mức phải lo lắng: “Nguyên Hồn của hắn chỉ là tàn hồn bất nhập lưu, lúc đầu tiểu nhân vô cùng coi thường nên mới mắng hắn. Nhưng khi hắn đến lần thứ hai, trực tiếp lấy ra bảy cái lệnh bài sát thủ Vô Ưu Thành, còn hỏi tiểu nhân muốn lấy gì để trao đổi tính mạng, tiểu nhân sợ qua nên mới...”

“Bảy cái lệnh bài sát thủ?” Đừng nói gia chủ, ngay cả mấy người khác đang quỳ cũng giật nảy mình. Lệnh bài sát thủ rơi vào tay người khác có ý nghĩa như thế nào thì trẻ con cũng biết, coi như Vương thắng cũng là sát thủ của Vô Ưu Thành thì ít nhất cũng sáu tên chết trong tay hắn.

“Đúng, tiểu nhân không nhìn lầm, trong đó còn có một tấm màu bạc.” Giáo viên biết mình có qua được cửa này hay không phải phụ thuộc vào lời nói của mình có đủ chi tiết hay không, cho nên nói rất nhanh.

“Nếu như sau khi nhìn thấy lệnh bài mà ngươi vẫn dám tổng cổ hắn ra ngoài thì ta có thể coi trọng ngươi một chút.” Gia chủ nhìn tên giáo viên này một chút, nhìn không được mới cho hắn một cước vào mông, sút tung đứt thẳng con bay từ trong phòng ra cửa: “Cút về đi! Sau này mua tobiacom về mà nhô mắt, mắt nhắm mắt mở gây chuyện với người ta chết lúc nào cũng không biết.”

Giáo viên nháy mắt trở nên vui mừng, một sút vừa rồi của gia chủ nhìn thì rất nặng nhưng nó chỉ đau như vùng thịt bên ngoài, chủ yếu chứng minh mình bị gia chủ trừng phạt, không cần lo lắng về tội tình này nữa.

Ba thằng trẻ trâu lúc này cũng không biết rõ tình hình, mặc dù trước mặt gia chủ thì rất sợ sệt nhưng không cảm thấy mình có bao nhiêu tội lỗi, chẳng phải muốn đi dạy dỗ người ta mà bị người ta dạy lại thôi hay sao? Chuyện này có gì to cơ chứ?

Quả nhiên gia chủ trước mặt bọn họ cũng không phải trách tội mà chỉ hỏi: “Ba người, kể cả tên cầm đầu, chuẩn bị đầy đủ đi giáo huấn người ta, đã không được còn bị người ta dạy ngược lại.” Gia chủ vẫn mỉm cười, nhưng không có chút khí thế áp bức nào, thay vào đó là sự tức giận ganh đua: “Các ngươi chẳng lẽ không biết tiểu tử kia sở hữu một Nguyên Hồn bất nhập lưu, lại còn tàn hồn nữa?”

“Ba người các ngươi, còn có cả nhất tinh Nguyên Hồn, ba đầu một không chốt cũng què, đằng này ngay cả mặt của đối thủ còn chưa thấy đã bị đánh cho ba má nhận không ra.”

Ánh mắt gia chủ bỗng trở nên ác liệt: “Các ngươi còn không biết xấu hổ ngày ngày vênh váo? Ta còn thấy mắt mặt thay cho các ngươi.”

Nghe tới đây, cả ba người chỉ mong có cái hố nào nhét đầu vào. Cãi cũng không cãi được, quá nhục nhã. Ở Thượng Lâm Thành này ai cũng biết Vương Thắng sở hữu một cái tàn hồn bất nhập lưu. Ba tên tu luyện lâu năm trong đó còn có tiểu Cao đạt tầng một sơ kỳ thể mà còn bị Vương Thắng hành hạ, nhục.

“Ba tên đàn các ngươi chuyển khẩu đến hàn đàm nửa năm đi!” Gia chủ nhìn ba người, thấy còn biết tí liêm sỉ cuối đầu xấu hổ, lắc đầu nói: “Đến đó tập thể dục nửa năm có thể giúp các ngươi tỉnh táo, đầu óc suy nghĩ thông minh hơn, giúp các ngươi có phương hướng để tu luyện.”

Ba người vừa nghe xong mặt hoàn toàn biến sắc. Hàn đàm vốn là chỗ để trừng phạt các đệ tử của Tổng gia khi phạm sai lầm, đầm nước lạnh như băng, ngày thường ngâm một tí thôi đã lạnh teo ... à thấu xương, đằng này lại bắt ngâm nước nửa năm, chẳng phải biến thành tảng băng luôn hay sao? Nhưng mệnh lệnh của gia chủ ai dám cãi cơ chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù nói hàn đàm là nơi trừng phạt nhưng không phải không có lợi. Bên trong hàn đàm luôn luôn lạnh lẽo nên bắt buộc người ta bất kì lúc nào cũng phải vận công dùng linh khí để chống lạnh. Chỉ cần có thể kiên trì liên tục, tu vi sẽ tiến bộ cực nhanh. Gia chủ thấy bọn họ

lười biếng tu luyện nên mới từng phạt như vậy chỉ mong thực lực có thể tăng lên.

Lúc này cả đại sảnh chỉ còn lại hai cha con nhà Tổng Thiên Trạch, mặc dù nhìn thấy mấy người trước được bi qua nhẹ nhàng nhưng trong lòng hai cha con càng thêm sợ hãi, lúc này cảm giác sắp chịu không nổi lăn ra ngất đi bất kỳ lúc nào.

“Không phải người mạnh mẽ nói người ta rửa sạch cổ chờ hay sao?” Gia chủ từ từ bước đến trước mặt Tổng Thiên Trạch, bình tĩnh hỏi: “Vừa ngủ đây, mồm còn chưa kịp ngáp đã phát hiện người ta đặt giấy trên cổ mình thì có cảm giác thế nào?”

“Biết khả năng mình không thắng được liền bỏ tiền thuê sát thủ Vô Ưu Thành làm thịt hân.” gia chủ đã biết tất cả chuyện này nên nói tiếp: “Ta chỉ tò mò, Vương thắng hình như không có thù oán gì với người thì phải. Giết cha người à? Cha người còn sống sờ sờ cơ mà. Thù cướp vợ? Vị hôn thê của người và hân khác nhau, cũng không nghe ai muốn từ hôn vậy người lấy lý do gì muốn giết hân?”

Nói thẳng ra Tổng Thiên Trạch thấy gái đẹp liền nổi máu dê, Muốn chiếm lấy Tổng Yên nhưng không nói cái lý do này ra được. Dù sao Tổng Yên cũng là người nhà họ Tổng, chẳng lẽ lại có ý đồ với người trong nhà? Cái này là tội kỵ. Đừng xem mấy vị trưởng lão của nhà họ Tổng lâu nay đấu đá với nhau mà lầm tưởng. Họ không bao giờ lấy giết chóc để giải quyết mâu thuẫn với nhau.

“Thằng con nghịch ngợm không nói. Người làm cha hân, chẳng lẽ cũng muốn chơi lớn à?” Gia chủ đi từ từ đến trước mặt cha của Tổng Thiên Trạch nói: “Con trai phạm lỗi, người không cố gắng dạy bảo cho đàng hoàng, lại còn cùng nó tìm sát thủ Vô Ưu Thành để giết người. Cha con các người khá lắm, hay lắm! Nếu ta là tên tiểu tử kia, bị Tổng gia hết lần này đến lần khác tính kế ám sát, ta có đồ gì tốt cũng không tới lượt nhà họ Tổng.”

“Lấy thân phận vị hôn phu của tiểu Yên, hân đã một nửa trở thành người của nhà họ Tổng, đồ trên tay hân sau này cũng sẽ trở thành đồ của chúng ta.” Gia chủ trở về chỗ ngồi, cúi đầu nhìn hai cha con Tổng Thiên Trạch nói: “Ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới hai cha con các người đem vụ làm ăn đáng giá mấy trăm ngàn kim tệ đi tặng cho người khác, không biết ta nên xử lý các người như thế nào đây?”

Cha con Tổng Thiên ở Thượng Lâm Thành thế lực to thế nào đi nữa, đứng trước lời trách phạt của gia chủ Tổng gia, đối mặt với câu hỏi mấy trăm ngàn kim tệ, bọn họ biết gánh không nổi trách nhiệm này. Gia chủ nói chuyện càng nhẹ nhàng, bọn họ lại càng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đới tứ gia

Dịch: Sói già đơn độc

Lúc này gia chủ đã vô cùng tức giận nhưng không biết phải biểu đạt như thế nào, hân lúc này thật sự muốn giết người. Mấy trăm ngàn kim tệ, cả Thượng Lâm Tổng gia một năm thu nhập có được một nửa hay không còn chưa biết. Mớ tiền chắc chắn nằm trong túi của nhà họ Tổng lại bị chính người trong nhà ném ra ngoài cửa.

Nếu như vì một vụ làm ăn khác có lợi nhuận hơn thì còn chấp nhận được. Đằng này lại vì tên quân gia tham lam một tháng mười mấy kim tệ, Tổng Thiên Trạch thì cần ớt cay quá nên húp tạm bình dấm chua.

Nhìn cái mớ tiền lời do Đường Surong mang lại, gia chủ hiện tại đứng nói giết người, đến thịt người cũng dám ăn. Chỉ cần nhìn thấy bản mặt của hai cha con Tổng Thiên Trạch thôi cũng khiến hân hận không thể lột da róc thịt.

"Hai cha con nhà người không thích ai thì sẽ giết người đó ư?" Gia chủ tức giận nhưng rốt cuộc cũng ra lệnh xử phạt: "Giúp ta giết chết một nhà. Nếu các người giết được bọn chúng, chuyện này ta sẽ không nhắc lại nữa. Nếu các người không giết được thì sẽ bị bọn chúng giết chết, coi như sự trừng phạt dành cho các người, có phục hay không?"

"Đa tạ gia chủ khai ân!" Phụ thân Tổng Thiên Trạch dù sao cũng có kinh nghiệm lâu năm, vừa nghe thấy yêu cầu của gia chủ cũng biết là cơ hội chuộc lỗi, lập tức hướng về phía gia chủ dập đầu lia lịa.

Chờ đến khi phụ thân dập đầu ba lần, Tổng Thiên Trạch mới hoàn hồn trở lại, vội vàng dập đầu theo cha rồi mới ngẩng đầu lên.

Cái này đâu phải trừng phạt, rõ ràng cấp cho cha con mình một bậc thang đi xuống. Giết người thôi mà, nếu mình không làm được chẳng lẽ còn không biết thuê sát thủ của Vô Ưu Thành ra tay hay sao? Cùng lắm thì tốn nhiều kim tệ hơn mà thôi. Lỗi lớn như vậy chỉ bị phạt kim tệ, gia chủ quả thật vẫn vô cùng bao che khuyết điểm cho nhà họ Tổng.

Hai cha con Tổng Thiên Trạch mừng rỡ rời đi, lập tức an bài nhân thủ, dựa theo tin tức gia chủ nói cho để hành động. Hai người thậm chí đã nghỉ sau khi hoàn thành nhiệm vụ này sẽ trở về thành đóng cửa ngừng chiến, tĩnh tâm một khoảng thời gian.

Đội hai người rời đi, gia chủ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, một lão già bước ra từ căn phòng bên cạnh, khom người chờ đợi mệnh lệnh của gia chủ.

“Đội gia đình của quân gia rời đi, đem hành tung của họ báo cho cha con Tổng Thiên Trạch.” Gia chủ rất nhẹ nhàng ra lệnh, giống như không nhớ được

chính bản thân mình mới mười mấy phút trước đã tha chết cho tất cả mọi người. Tận thể bồi thêm một câu: “Mặt khác cũng nói tin tức của cha con Tống Thiên Trạch cho quân gia để bọn chúng tự sinh tự diệt.”

“Đội bọn chúng lưỡng bại câu thương, người đi thu dọn tàn cuộc.” Gia chủ ra một mệnh lệnh cuối cùng: “Diệt cỏ tận gốc, cả hai phe người không được tha cho bất kì ai. Sau khi xử lý xong, số lượng của cải còn lại thì dọn dẹp cho sạch sẽ một tí.”

Người đàn ông này dạ một tiếng rồi rời đi. Gia chủ có vẻ vô cùng tin tưởng người này, hẳn theo mình rất nhiều năm, làm việc cẩn thận không một lỗ hỏng. Trong vòng hai ngày, gia đình quân gia cùng cha con Tống Thiên Trạch đột nhiên biến mất không có tung tích. Một tháng sau, toàn bộ của cải của hai nhà đều được chuyển thành kim tệ chui vào kho hàng của Tống gia.

Xử lý mấy người này không tốn quá nhiều đầu óc. Phiền phức duy nhất chính là Vương Thắng. Lấy được phương pháp chế tạo Đường Sương hẳn đã bán cho Bảo Khánh Dur Đường, đó mới là vấn đề lớn.

Ở Thượng Lâm Thành này, Thượng Lâm Tống gia cũng thuộc loại có số có má. Nhưng vấn đề ở chỗ Bảo Khánh Dur Đường cũng không có ăn chay. Vương Thắng mới đến có thể không biết, nhưng nhà họ Tống đã cấm dùi tại đây bao nhiêu năm chẳng lẽ không rõ?

Trên thế giới này, có đủ tiền và thế lực mở chi nhánh ngay tại Vô Ưu Thành cũng chỉ có hai nhà, một trong số đó chính là Bảo Khánh Dur Đường. Cứ tưởng tượng, chỉ cần thành thị nào lớn, có tên tuổi thì sẽ xuất hiện chi nhánh của Bảo Khánh Dur Đường. Thượng Lâm Tống gia nếu so sánh với họ thì chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi.

Vì thế dù có chèn ép Vương thắng cũng không thể quá phận, lỡ như hấn tức giận đầu quân cho Bảo Khánh Dur Đường, nhà họ Tống sợ rằng đến xương cũng không có mà ăn. Ý định của tên mập quản lý Bảo Khánh Dur Đường khi tặng cho Vương Thắng ngọc bài khách quý có gì chẳng lẽ gia chủ không biết?

Tình hình hiện tại cũng chỉ có thể nhờ danh phận vị hôn phu của Tống Yên mới làm dịu được Vương Thắng. Đội Tống Yên trở về sẽ làm lung lay ý chí của nàng, rồi mới từ từ khiến nàng kéo Vương Thắng qua đây, vậy mới ổn thỏa nhất.

Tới lúc đó còn không được thì đem Tống Yên gả quách cho tên người rừng, lúc đó sẽ không sợ hấn bỏ đi nữa. Dù Tống Yên chỉ là một người họ hàng xa tới đây ở nhờ nhưng tới lúc cần thiết cũng phải hi sinh thân mình lấy đại cuộc làm trọng.

Bên này Thượng Lâm Tống gia biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhà họ Đới cũng bạo động không kém. Nhưng nguyên nhân không phải vì nhà mình làm roi vạ làm ăn lớn mà vì cái chết của Đới Hoan.

Không thể không nói, trước khi chết Đới Hoan vẫn bày ra được một nước cờ cao tay. Hấn phái bảy thiết vệ cùng một vị luyện hồn sư hộ tống Cửu Tinh Nguyên Hồn từ cấm địa của Tống gia về nhà họ Đới.

Thực lực của tám người này nếu cộng lại, ở cái chi nhỏ xa xôi của nhà họ Tống thật sự không thể ngăn cản. Gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật. Đặc biệt tên luyện hồn sư khi phát hiện mình có vinh dự bắt được một Cửu tinh Nguyên Hồn, hấn tung ra toàn bộ sức mạnh, sát phạt quyết đoán. Ngoài hấn ra ra, không cho phép kẻ khác có được vinh dự hộ tống thứ này về Đới gia.

Dọc theo đường đi không biết đã bao nhiêu lần bị cao thủ tứ phương vây công đuổi giết, đội tới khi các cao thủ chân chính của nhà họ Tống đuổi tới thì hấn cùng bảy thiết vệ đã bước chân vào địa bàn của Đới gia. Cái giá phải trả cũng không nhỏ, Bảy thiết vệ chết bốn, ba người còn lại trọng thương. Người duy nhất hoàn hảo không bị thương chính là tay luyện hồn sư này.

Cao thủ nhà họ Tống không hề có ý định giảng hòa, trực tiếp đuổi vào trong địa bàn Đới gia. Hai bên lén lút trao đổi qua lại, luyện hồn sư cuối cùng dưới ự bảo vệ của Đới gia mang Cửu tinh Nguyên Hồn về tới nơi. Cao thủ của Tống gia cũng chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, hậm hực đi về.

Cho dù bên trong Tống gia có mấy vị trưởng lão thông đồng với nhà họ Đới nhưng khi đối mặt với Cửu tinh Nguyên Hồn thì ước định mỏng manh lập tức bị xé nát.

Cao tầng của nhà họ Đới mong chờ bao lâu cuối cùng cũng đạt được ước mơ sở hữu Cửu Tinh Nguyên Hồn. Phái đi bao nhiêu cao thủ, cuối cùng cũng chỉ có vị luyện hồn sư lành lặn trở về. Thiếu chủ Đới Hoan, bảy thiết vệ cùng lính gác chết sạch sành sanh. Nhưng đối với cao tầng họ Đới, vạ làm ăn này tuyệt đối đáng giá.

Chết một tên Đới Hoan đã là cái gì? Bên ngoài tuyên bố hấn là thiếu chủ, chẳng lẽ hấn thật sự coi mình thành thiếu chủ hay sao? Cho dù hấn còn sống, Cửu Tinh Nguyên Hồn này cũng không đến lượt của hấn. Tên đang thương này cho đến khi chết cũng không biết địa vị chân chính của bản thân.

Cao tầng có thể không để ý nhưng trong Đới gia vẫn có người đau đớn tuyệt vọng. Đới tứ gia chính là người trong đó. Hấn bây giờ đầu tóc rũ rượi, mắt mũi đỏ kè, giống như một con trâu động đực.

Đới tứ gia trong Đới gia cũng tuyệt đối là cao thủ có danh tiếng. Thất tinh Nguyên Hồn, mới ngoài ba mươi tuổi đã đạt đến tầng bốn đỉnh phong, so với bên ngoài cũng thuộc loại thiên tài hiếm có. Đới tứ gia cùng Đới Hoan tuổi tác không hơn kém nhau bao nhiêu, từ nhỏ đã vô cùng yêu mến nên khi vừa nghe tin Đới Hoan bị giết chết đã gần như phát điên.

"Hoan nhi chết như thế nào?" Đới tứ gia trầm mặt hỏi tên thuộc hạ đang quỳ gối thông báo tin tức thu được trước mặt mình.

“Thuộc hạ cùng mới mặt thám trong tổng gia đã liên hệ với nhau, cũng đã tận mặt chứng kiến thi thể của Hoan thiếu gia.” Tên thuộc hạ đang quỳ biết tâm trạng của Tứ gia lúc này rất tệ, không dám vô lễ nên vội vàng bẩm báo: “Hoan thiếu gia bị một ám khí kì lạ phát ra khí từ phong ấn đánh thẳng vào trong

đầu chết. Âm khí này tốc độ rất nhanh, lực phá hoại cũng cực mạnh.”

Vừa nói tên thuộc hạ vừa đem một viên kim loại kỳ quái giống một hạt nhỏ dâng lên trước mặt Đới tứ gia. Nếu Vương Thắng ở đây có thể nhận ra, đó chính là đầu đạn 9x19 milimét chuyên dụng của khẩu Glock 17. Bởi vì bắn xuyên qua sườn sọ của Đới Hoan nên nó hơi bị biến dạng.

Đới tứ gia cầm đầu đạn trên tay, chớp mắt đã bình tĩnh lại. Hẳn tức giận không phải giả nhưng cũng không phải hạ người sẽ bị con giận che mờ đi lý trí, luôn phải giữ một cái đầu lạnh thì mới chân chính không chế được tất cả mọi chuyện.

Dùng tay vuốt nhẹ lên từng điểm nhỏ của đầu đạn, cảm nhận sức mạnh khiến đầu đạn này biến dạng. Đới tứ gia có chút nghi ngờ, cái thứ âm khí kỳ quái như vậy làm sao có thể dùng để giết người?

Đem đầu đạn kẹp ở giữa ngón cái cùng ngón giữa, Đới tứ gia hướng về một người gỗ đang đứng ở phía bên ngoài dùng sức phóng đi, đầu đạn kêu lên một tiếng động kì dị bay ra ngoài hướng về giữa đầu của người gỗ.

Ầm, một tiếng vang nhỏ phát ra, viên đạn trực tiếp xuyên qua cái đầu gỗ cứng rắn, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại tiếp tục bắn thẳng về tường đá phía sau. Ầm thêm một tiếng, đầu đạn lúc này mới khảm chặt vào trên tường đá.

Vật liệu chế tạo đầu của người gỗ cứng hơn đầu của người thật, chỉ là lần này Đới tứ gia đã phán đoán được thực lực của đối phương. Cho dù hấn không nương tay, giới lâm trình độ cũng chỉ đạt đến tầng ba hậu kỳ. Một kẻ như vậy còn chưa xứng để Đới tứ gia tự mình ra tay.

“Người tự mình mang theo mấy tên hộ vệ, đem đầu của tên đã giết chết Đới Hoan về đây cho ta.” Đới tứ gia lạnh lùng hướng về phía thuộc hạ ra lệnh, sau đó xoay người rồi đi không nói thêm một lời.

Tên thuộc hạ đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng rời đi. Lúc này mồ hôi đã ướt hết áo. Áp lực khi đứng trước mặt Đới tứ gia quá lớn. Hấn thà lao ra chiến trường chém giết với kẻ thù còn hơn đối mặt với Đới tứ gia đang tức giận.

Tất cả những chuyện này Vương Thắng không hề hay biết. Thứ duy nhất hấn quan tâm là từ khi mình đến thế giới xa lạ này, bất kể muốn giết chết hay cứu sống cô gái trong mơ kia cũng cần phải có thực lực cường đại mới làm được. Súng ống của mình được trang bị số lượng có hạn, đạn cũng sắp hết rồi, nếu không đẩy nhanh tốc độ tăng cấp thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cho nên những ngày này, Vương Thắng không ngừng tu luyện, từ lúc tên mập quản lý đưa ngọc bài cho hấn đến giờ hấn vẫn chưa bước chân ra khỏi nhà, chỉ đóng cửa tu luyện. Không ước mơ gì nhiều, chỉ mong trong thời gian sớm nhất nhanh chóng hoàn thành cấu trúc của Long Môn, thử xem nếu Nguyên Hồn cá chép nhảy qua Long Môn sẽ có biến hóa gì.

Sau khi bù đắp Thái Cực hồn Nguyên Công, Vương thắng tu luyện không nghỉ. Bây giờ không giống lúc trước chơi thuốc, cần phải nghỉ ngơi hồi lại. Giờ hấn bất kỳ lúc nào cũng có thể ngồi xuống tu luyện, chỉ cần linh khí bên ngoài không khô cạn, Vương Thắng sẽ không bị gián đoạn chuyện tu hành.

Nhưng Vương Thắng vẫn hiểu chuyện tu hành không thể vội vàng, dục tốc bất đạt, hấn không có liều mạng tu luyện. Chưa kể ngày nào hấn cũng phải vận động cơ thể để thích ứng với cơ thể được linh khí bồi bổ. Lợi dụng các huấn luyện trong quân đội để đạt cơ thể chắc chắn giúp tăng cao thực lực.

Sau nửa tháng tu hành vất vả, cuối cùng Long Môn cũng hấp thu linh khí đầy đủ để hiện nguyên hình. Lúc này Vương Thắng lại một lần nữa gặp lại Tổng Yên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Không nên đánh

Dịch: Sói già đơn độc

Tổng Yên đi một phát gần hai tháng, sau đó còn muốn ba tháng sau nhờ Vương Thắng hỗ trợ. Hấn chỉ biết nàng muốn hấn giúp nàng tiêu diệt một con yêu thú, nhưng cụ thể là loại gì thì nàng hoàn toàn không nói.

Tổng yên chỉ vừa đến cửa, Vương Thắng đã biết rồi. Trắc giác của hấn rất nhạy bén, đây cũng là bản lĩnh khi còn ở Trái Đất. Dù sao cũng là một tay bắn tỉa chuyên nghiệp, nếu ngày cả một vài mục tiêu ưu tiên cũng không nhớ được chẳng phải sẽ bị cười thối mặt hay sao?

Nhưng Tổng Yên không nói thì Vương thắng cũng không hỏi làm gì. Giữa hai người dù sao cũng là hợp tác, chỉ cần cảnh giới đạt đến tầng một, Vươn Thắng sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

tổng Yên cũng không phải đến một mình, người bên cạnh nàng hấn cũng nhận fra, chính là lão già đã dùng một đấm đánh nát xương sống cổ của một cao thủ, cái tên nghe rất dễ nhớ: “Lão Ngư thúc.”

Tổng Yên đến nơi này không hề tự coi bản thân mình là người ngoài giống như chủ nhà vậy. Lão Ngư thúc cũng như vậy, không nhiều lời gặt đầu với

Vương Thắng, hần đi thẳng xuống nhà bếp, một lúc sau bê lên một túi đường trắng cùng một bao muối để trước mặt Vương táhtung và Tống Yên.

“Đây là cái gì?” Tống Yên đã sớm biết những động tĩnh Vương Thắng gây ra nhưngx ngày nàg không có ở đây, lúc đó vẫn còn chưa tin. Nhưng bây giờ nhìn đồng đường trắng cùng một loại bột phần tinh tế mà bé giờ nàg cũng chưa từng thấy qua thì cũng chỉ biết im lặng.

“Muối.” Vương Thắng nghiêm túc trả lời một tiếng. Hần tự chế tạo riêng để ăn. Hần không thể nấu ăn bằng cái mớ muối hột bán đại trà ngoài chợ được, đồ mình cho mình ăn thì phải ngon và tinh tế hơn chứ.

Tống yên trực tiếp trợn tròn hai con mắt, đây là muối sao? Mặc dù nàg thân phận chỉ là một vị tiểu thư của Thượng Lâm Tống gia nhưng kiến thức căn bản vẫn phải có. Cái thứ trắng như tuyết, từng hạt tròn nhỏ mịn màng này so với loại muối nhà mình dùng còn cao cấp hơn rất nhiều. Tuyết Đường Sương là một vụ làm ăn to lớn, nếu như có thêm thứ muối này xuất hiện thì chẳng phải đại loạn hay sao?

“Người bán thân là con rể của nhà họ Tống, tại sao lại có thể đem Tuyết Đường Sương bán cho người ngoài?” Trái ngược với sự rụt rè của Tống Yên, Lão Ngư thúc nói chuyện thẳng thắn trực tiếp hơn, thậm chí còn mang giọng điệu tức giận của trưởng bối chất vấn.

“Nếu tiểu Yên đã là vợ của ta, vậy tại sao người không bảo nhà họ Tống mang vàng bạc châu báu chuyển đến đây?” Vương Thắng không thích nghe những lời nói của này của Tống Lão Ngư một chút nào. Tay còn chưa cho cầm, hôn cũng chẳng cho hôn, chưa biết mình có đồng ý hay không mà đã lên mặt dạy đời, với lại có cái lý do gì để mình đem đồ bán cho bọn họ?

Tống Lão Ngư nhất thời ghen hòng, đúng là hần từng nghĩ đến một vài chuyện nhưng không tiện nói ra. Lúc này bị Vương thắng hỏi ngược lại một câu, lão Tống nhất thời không thể chống đỡ.

Đúng như những gì Vương Thắng giải thích, con gái khi đã lập gia đình thì phải theo chồng, xuất giá tòng phu. Vương Thắng cũng không phải ở rể, dựa vào cái gì được làm người nhà họ Tống?

Trên thực tế cũng không phải chỉ có Tống Lão Ngư, hầu như hết thảy trên dưới cao tầng nhà họ Tống đều có một suy nghĩ giống nhau. Luôn tìm trăm phương ngàn kế để Tống Yên lung lya ý chí của Vương Thắng, khiến hần tự tay dâng phương pháp luyện chế Tuyết Đường Sương cho Tống gia.

Nhưng Tống Yên sau khi thấy muối tinh của Vương Thắng đã có một suy nghĩ khác. Đường Sương chủ yếu chỉ có những nhà khá giả mới có thể sử dụng, bình dân nhà nghèo không thể có đủ điều kiện để thưởng thức. Nhưng muối thì không giống như vậy, chủ cần là người thì ngày nào cũng phải dùng. Nếu bắt tay làm muối tinh số lượng lớn, lợi nhuận thu lại được có thể lớn hơn Đường Sương không chỉ gấp mười lần.

“Xin lỗi! Lão Ngư thúc chỉ nhất thời xúc động” Tống Yên lập tức áy náy lên tiếng, không phải vì bản thân mình mà vì Lão Ngư Thúc xin lỗi. Đừng nghĩ Lão Ngư thúc chủ là người hâu, tính ra ông ấy cũng gần như trưởng bối của nàg, tính khí quật cường, tuyệt đối không chịu hạ lời xin lỗi.

“Không có gì!” Vương Thắng không để ý, mình cùng Tống Yên cũng chỉ như bèo nước gặp nhau, hơn được cái là có giao lưu qua lại (hehehe), muốn Vương Thắng vì chuyện nhỏ này phải đem Tống Yên thật sự trở thành vị hôn thê của mình. Vương Thắng đâu có ngu? Rõ ràng nàg chỉ coi hần làm bia đỡ đạn thôi.

“Không biết người có muốn bàn chuyện làm ăn về muối trắng này với Tống gia không?” Tống Yên biết Vương Thắng không để ý, chẳng cần vòng vèo liền đi thẳng vào vấn đề chính.

"

"Ta đạt được lợi ích gì?" Tống Yên trực tiếp, Vương Thắng càng thực tế hơn. Nếu để một người ngoài nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ không tin hai người là vị hôn phu, họa chẳng chỉ như mấy kẻ làm ăn lời qua tiếng lại mà thôi.

“Không giao ra người đừng có mơ thoát khỏi Thượng Lâm Thành.” Tống Lão Ngư ngắt lời, trực tiếp uy hiếp trắng trợn, đứng lên nói: “Đừng tưởng xử lý được mấy tên tiểu lâu la của Vô Ưu Thành thì đã nghĩ mình ghê gớm”

Mấy tên sát thủ cấp ba của Vô Ưu Thành quả thật nếu đối mặt với một kẻ kinh khủng như Lão Ngư Thúc thì cũng chỉ như bọn trẻ con. Thực lực chính là đạo lý ở thế giới này. Vương Thắng từ cách nói chuyện của lão ấy lại biết được chuyện khác, Tống gia chắc chắn đã biết việc mình giết sát thủ của Vô Ưu Thành.

Vương Thắng biết giáo viên trong lớp học võ lòng sẽ giấu diếm cho mình được bao lâu. Nếu ngay cả chuyện này Tống gia còn không biết được thì cũng uổng công xưng bá lâu này. Vương Thắng chỉ không thể nào nghĩ ra, nô bộc của một vị tiểu thư mang danh bà con xa với Tống gia sao lại biết, không lẽ chuyện này đã đồn đầy ngoài đường sao?

“Giết mấy tên tiểu quỷ quả thật không có gì ghê gớm” Vương Thắng khẽ mỉm cười một cái, hướng về phía Tống Lão Ngư trả lời: “Nhưng ở Thượng Lâm Thành này, ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không có gì khó khăn cả.”

“Khẩu khí thật ngông cuồng!” Lão Ngư Thúc thật sự nổi giận. Nếu như đối mặt với mấy tên phế vật của Tống gia, Vương Thắng nói muốn đi muốn ở không ai cản được thì còn dễ nghe. Nhưng hần nói trước mặt một cao thủ tắng ba đỉnh phong như mình, thế này thật không coi ai ra gì rồi?

Một tên tiểu tử Nguyên Hồn bất nhập lưu, cả cuộc đời cũng không thể đạt được cảnh giới thứ nhất, lại dám đứng trước mặt hần khoáng loác không biết ngưng? Nếu không cho tên này một bài học thì không biết hần sẽ láo toét lên mặt như thế nào nữa.

Nói động thủ liền động thủ, Tống Lão Ngư không có chút nào do dự, cũng không có chút nào nhắc nhở. Mặc kệ tiểu thư đang đứng bên cạnh, Tống

Lão Ngư cũng phải hảo hảo dạy dỗ tên này, để hần sau này còn biết tôn trọng mình với tiểu thư.

Hô, Tổng Lão Ngư một quyền hướng về Vương Thắng đập tới, tất nhiên hần không sử dụng linh khí. Tiểu thư còn muốn thu thập tên này, không thể đánh chết được.

Vừa nhìn thấy Tổng Lão Ngư động thủ, Vương Thắng đang ngồi bỗng nhiên giống như một cái lò xo, đột ngột nảy lên. Ánh mắt lóe ra một tia sáng khác thường, duỗi tay hướng về cổ của Tổng Lão Ngư đẩy một cái.

Lúc giết Đới Hoan, Vương Thắng đã được nhìn thấy thân thủ kinh khủng của Tổng Lão Ngư. Hần biết dù mình có liều mạng cũng không phải đối thủ của Tổng Lão Ngư. Nhưng trên thế giới này chắc chắn vẫn chưa có khái niệm Đạo Gia lấy nhu khắc cương Thái Cực Quyền pháp, nếu lấy ra độ sức với Tổng Lão Ngư cũng không phải không được.

Khi đang tu luyện Hỗn Nguyên Công thì Vương Thắng mới nhớ khái niệm Thái Cực, tiện thể nghĩ ngay đến Thái Cực Quyền. Ở thế giới này chỉ cần tập trung tinh thần đánh ra Thái Cực Quyền trên địa cầu, tuyệt đối sẽ tạo thành hình thái Thái Cực Hỗn Nguyên công, đây là hai hợp thành một, Vương Thắng làm sao có thể quên?

Vừa nghĩ tới chuyện này, ý thức chiến đấu trong không gian Nguyên Hỗn lại không ngừng thôi diễn quá trình. Vương Thắng nhớ không ít chiêu thức của Thái Cực Quyền, từng chiêu đều tưởng tượng qua trong đầu, tính đến lúc này cũng đã được khoảng hai tháng. Lúc này chiến đấu cùng Tổng Lão Ngư cũng chính là cho các chiêu thức Thái Cực Quyền được thôi diễn trong đầu có cơ hội thực chiến.

Tổng Yên nhìn Tổng Lão Ngư động thủ cũng chỉ yếu ớt kêu một tiếng lão Ngư thúc chứ không có ý định ngăn cản. Vương Thắng biết rõ tiếng gọi Lão Ngư thúc của nàng cũng chỉ để Tổng Lão Ngư hạ thủ lưu tình chứ không muốn lão ấy ngừng tay, trong lòng nàng chắc chắn cũng có ý định muốn giáo huấn Vương Thắng. (Thế gian này chỉ có mẹ mới tốt, còn phụ nữ thiên hạ thật nam hiểm thâm độc)

Có sự hỗ trợ của cái bóng xám, Vương Thắng đã rất chuẩn xác đẩy cổ tay của Tổng Lão Ngư lên, cổ tay kéo theo cả cánh tay dôi đi hướng khác, vô tình khiến cú đâm này đánh hụt.

Tổng Lão Ngư giật mình, đây là chiêu thức gì vậy? Một quyền của mình lực lượng mạnh như vậy, cho dù có thu lại chút lực thì cũng đủ làm cho tiểu tử này đo ván, hần làm cách nào có thể nhẹ nhàng đẩy ra hướng khác, chuyện này là sao?

Tổng lão Ngư giật mình, Vương Thắng cũng sợ hãi không kém. Phải dùng bao nhiêu sức mới có thể đẩy được cánh tay của Tổng Lão Ngư, Vương Thắng biết rõ. Mới một đám mà gần như phải dùng toàn lực mới ứng phó được, đó là đã tu luyện Hỗn Nguyên Công hai tháng nay. Nếu như còn trên Trái Đất, nếu ăn một đám này của Tổng Lão Ngư thì cũng bị văng đi mấy mét.

Nhân lúc đối phương còn ngờ ngác, Vương Thắng liền chớp lấy thời cơ, cả người nhanh chóng áp sát thân thể Tổng Lão Ngư. Với khoảng cách gần như vậy, Tổng Lão Ngư đã quen với các chiêu số hoa mỹ. Chưa kể vừa mới ra chiêu, trong khoảng thời gian ngắn Lão Ngư không thể tiếp tục phát lực, gặp phải đối thủ muốn đánh giáp lá cà quả thật đã bị luống cuống tay chân.

Vương Thắng thì không lo lắng về tình trạng này. Trên Trái Đất hần từng học qua rất nhiều loại võ khác nhau trong nước lẫn ngoài nước: karate, judo, Thái cực, bát cực, kính thừa các thể loại võ.

Tấn công tầm gần vốn không đủ khoảng cách để phát lực. Ngoài thái cực, Vịnh Xuân quyền hay Triệt Quyền đạo các loại còn có cách gì thích hợp hơn sao?

Chưa kể Vương Thắng có nhiều món đồ chơi chết người, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, còn có cái phần mềm hack chiêu Ý thức chiến đấu nữa. Chỉ cần đánh tay đôi, cho dù không có các loại quyền pháp tinh túy học được trên Trái Đất đi nữa nhưng để đập bỏ một tên chưa bao giờ cận chiến tay không thế này thì có tám chín phần chiến thắng. Vương Thắng lúc này đã cảm thấy cực kỳ hài lòng, hai tháng này quả thật không uổng phí.

Những pha hành động đỉnh cao, tình tiết gay cấn, hấp dẫn, những chiêu thức tinh tế hoa mỹ được hai đối thủ Vương Thắng và Tổng Lão Ngư tung ra khiến người xem Tổng Yên không thể rời mắt.

Lúc đầu còn đang mong đợi Lão Ngư thúc dạy dỗ Vương Thắng, để hần biết thế nào là trời cao đất rộng, sau đó sẽ cùng Vương Thắng bàn luận điều kiện, đoạt được phương pháp chế tạo muối tinh. Kế hoạch hoàn mỹ tỷ tỷ mỹ là thế nhưng một màn tiếp theo lại giống như một vở kịch vô cùng đặc sắc mà nàng không thể quên.

Đúng vậy, chuyện này đã nằm ngoài dự tính của Tổng Yên, cho tới lúc nàng hoàn hồn lại mới hoảng sợ đứng thẳng dậy hét lớn: "Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại! Không nên đánh! Không nên đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gọi ta là Vương Thắng

Dịch: Sói già đơn độc

Đối với Tống Lão Nư lúc này, hắn không còn coi đây là hài kịch nữa mà đã biến thành bi kịch. Lúc đầu hắn nghĩ chuyện bôn hành cho Vương Thắng rất đơn giản nên chỉ dùng ba phần thực lực vì nghĩ đơn giản, chỉ cần ba phần mười sức mạnh của mình cũng dạy dỗ được tên người rừng ngu dốt không biết trời cao đất rộng, cũng khiến hắn biết tôn trọng tiểu thư cùng mình.

Nhưng lần này hắn tính sai rồi. Bắt đầu từ quyền thứ nhất bị Vương Thắng dùng thủ đoạn kỳ lạ đẩy đi đến lúc bị áp sát người, Tống Lão Nư đã hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Vương Thắng ra tay quá nhanh, ngay cả cách ra quyền thế nào Tống Lão Nư cũng không nhìn rõ. Quyền pháp nhanh đến mức hắn chỉ cảm giác đã trúng quyền nhưng còn chưa đau đã trúng chỗ khác. Trong vòng một giây đã ăn ít nhất bảy đấm, né thế quái nào được.

Những ngày còn được huấn luyện làm lính đặc chủng, Vương Tả Hưng đã được học qua giải phẫu thân thể. Những khu vực nào yếu ớt, đau đớn hay thịt béo da dày đều được y học hiện đại tổng hợp kết luận cả.

Những vị trí mà Tống Lão Nư trúng đòn chính xác là những vùng đau đớn nhất. Sức mạnh của Tống Lão Nư rất kinh khủng, Vương Thắng chưa chắc có thể giết chết đối phương nhưng chỉ cần để xông vài giây thôi, Tống Lão Nư sẽ giết ngược lại, đó mới là bi kịch. Cho nên Vương Thắng mới không thể đánh câu giờ mà chơi quyết quán tả Hưng nhanh rút gọn.

Dạ dày, gan, lá lách, Vương Tả Hưng cứ dè dặt chỗ hiểm mà nện khiến Tống Lão Nư ỏi mưa không đều. Với khoảng cách gần như vậy, Tống Lão Nư không thể phát huy lực đạo tối đa, cho dù chân tay của chính mình vừa mới có động tác cũng đã bị Vương Thắng phản kích kèm chặt.

Tay vừa dơ lên chưa được một gang đã bị chặn ngang, lực đạo không bị đẩy lệch thì cũng dẫn dắt chạy loạn xạ. Bắp đùi vừa dơ lên chân còn chưa co lại đã bị Vương Thắng nện cho một cái đầu gối vào. Đừng nói phát lực, cứ ăn mấy phát vào cơ thể này không bị chuột rút cũng hơi phí.

Thực ra Tống Lão Nư nghĩ mấy động tác này của Vương Thắng chỉ gây cho mình chút khó chịu chứ không hề có lực công kích nên mặt hơi nhăn lại. Ấy thế mà cái thẳng chết bầm này tưởng mình ra chiêu mới, nó xích lại gần vai mình nghiêng một chút, sau đó nhảy lên một cái, sợ quá nên lực lượng vừa tích tụ đã bị tiêu tán, hai chân tự nhiên mất cân bằng, có cảm giác cả người bị ai ném đi.

Vừa đình ngừng đầu lên lại bị Vương Thắng lấy hai đầu gối kẹp lại, hai chân bắc qua vai, một trận mưa đấm đổ ầm ầm lên khuôn mặt già nua đáng thương. Đối với Tống Lão Nư chuyện này không thể xảy nhưng với Vương Thắng thì chỉ tái hiện lại một trận chiến kinh điển trong phim mà thôi. (hình như trong Diệt Ván thì phải)

Vắt và giăng co một hồi, hai bên xương sườn đã bị dính đòn nghiêm trọng. Sau gáy thì bị người ta chém vào mấy lần liên tiếp, đến cả huyết Thái Dương cũng không thoát cảnh bầm dập. Lực đấm mạnh mẽ này khiến Tống Lão Nư mấy lần muốn ngất đi. Cũng may khả năng chịu đòn của hắn cũng rất kinh người, ăn nhiều đấm như vậy cũng chỉ khiến đầu óc hơi choáng váng, không đến mức mất đi tri giác.

Hai phút đồng hồ, cơ thể già nua của Tống Lão Nư đã ăn không dưới hai trăm đấm, miễn cưỡng bị người ta ném như túi rác bốn lần, bị đầu gối kẹp cổ ba lần, cảm giác khuôn mặt giao lưu với móng hai lần, tất cả huyết đạo trên mặt đều được sờ đến, kể rằng cũng có từng tia máu chảy ra.

Vị Tống Lão Nư của chúng ta, người chỉ dùng hai đấm đã đập nát đầu và đánh lòi xương sống cổ của hai vị cao thủ Nguyên Hồn tầng hai, oai phong dũng mãnh lúc này so sánh với một cái bao cát rách nát lâu năm cũng không bằng. Miệng mũi chảy máu không nói, con mắt sưng húp cố gắng làm mới mở ra được.

Tống Lão Nư năm nay đã ngoài năm mươi, chưa bao giờ gặp cái trường hợp nào như vậy. Từ xưa tới nay chỉ có kiểu người ra một chiêu, ta ra một chiêu, xem ai có công lực cao hơn. Cái trò đấm đá này không phải phương pháp truyền thống sao? Áp sát đánh giáp lá cà là thế loại gì? Mụ nội nó, người cút ra đường trao đổi chiêu thức với mấy con mụ chanh chua đi. À không, người còn chưa đủ trình thách đấu với mấy bà hàng chợ, cút xuống đồng đoàn đánh với bọn trẻ trâu đi.

Khốn nạn ở chỗ người muốn đánh thì đánh luôn đi, lại còn bày đặt che mắt ta lại rồi mới đấm. Bàn tay mở ra, ngón tay xoẹt qua con mắt ta để làm gì? Mắt ta bây giờ còn nóng hừng hực đau mờ không nổi đây này. Mắt còn lại bị đánh cho chảy ra máu, nhóp nhúa có nhìn thấy quái gì đâu.

Vắt và lăm mới đá trúng được một cái, tuy rằng chỉ khua đại chứ không đánh thật nhưng cũng khiến tiểu tử này ngã ra đất. Nhưng vấn đề là người ngã xuống mà gục luôn đi, đằng này ngã xuống thuận thế bay lên một cước đập thẳng vào cằm ta, có cần đề tiện vậy không?

Một đạp này suýt chút nữa khiến Tống Lão Nư ngất đi. Nguyên bản lực chân đã mạnh, Vương Thắng còn đeo thêm cả cái ủng chiến đấu của hắn nữa (mà cái loại này thì biết rồi, từ trong ra ngoài toàn bọc sắt không, nó sút đá còn muốn nát nữa là). Ăn một đá này cơ thể Tống Lão Nư đã loạn choạng, lại bị Vương Thắng kéo vào tiết tấu tiếp tục đánh như vũ bão.

Mỗi lần bị đánh trúng không phải đau đến tận xương tủy thì cũng là khiến tâm lý Tống Lão Nư hỗn loạn, thân thể phản ứng chậm lại, ngay cả tay cũng không biết nên làm gì. Chỉ cần Tống Lão Nư biểu hiện muốn tấn công, Vương Thắng ngay lập tức sẽ đánh gãy. Cái tâm lý tràn đầy năng lượng muốn dạy dỗ một thằng trẻ con chưa hiểu sự đời của Tống Lão Nư lúc này đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là sự đau đớn, ức chế buồn bực muốn chết.

Tống Lão Nư lúc này thật sự khó chịu, có cảm giác rất khuất nhục, chỉ có Vương Thắng càng đánh càng hăng, cũng một phần vì ý thức chiến đấu trong Nguyên Hồn đang hưng phấn.

Lúc trước trong đầu Vương Thắng chỉ muốn thử mối Thái Cực quyền để cái bóng xám trong Nguyên Hồn đắm chìm bên trong thủ pháp Thái Cực. Nhưng đến lúc bắt đầu chiến đấu, Vương Thắng vận dụng ra Vịnh Xuân quyền, bát cực hay Triệt quyền đạo gì gì đó thì cái bóng xám này lại hứng phần

rõ rệt.

Hắn có thể cảm giác được rõ cái bóng xám bên trong không gian Nguyên Hồn vừa mô phỏng cách chiến đấu của Vương thắng, trợ giúp tối ưu hóa góc độ sức mạnh, vừa run rẩy. Cảm giác này hắn hiểu rất rõ, chính là biểu hiện của sừng hưng phấn không thể kiềm chế.

Cái bóng xám này được Vương Thắng mệnh danh là ý thức chiến đấu bởi vì chỉ cần dính đến tu luyện chiến đấu sẽ biểu hiện sự hưng phấn. Còn lúc bình thường nó chỉ làm một cái bóng xám tô điểm cho không gian Nguyên Hồn mà thôi.

Phát hiện chiến ý sôi sục của cái bóng, dù không thể cảm thấy được ý thức của nó nhưng từ sâu trong linh hồn vẫn có cảm giác cộng hưởng khiến Vương thắng càng đánh càng thoải mái.

Rất nhiều chiêu thức Vương Thắng không dự theo nguyên bản để phát lực mà cứ cảm thấy cái gì hợp lý thì đánh theo, thấy thứ tự đúng thì làm. Ý thức chiến đấu cũng vô cùng phối hợp, mặc kệ bản gốc của các động tác võ thuật, cứ làm sao thấy thuận lợi cùng hiệu suất công kích cao nhất thì làm.

Liên tiếp những động tác tấn công, cộng thêm sức mạnh, tốc độ cùng khả năng chịu đựng những ngày này của Vương Thắng tăng lên, dù mỗi một quyền hay một cước cũng cảm giác được khả năng đàn hồi của thân thể Tổng Lão Ngư, có lẽ cũng làm lão ấy đau nhưng trong lòng Vương Thắng chỉ có hưng phấn và vui vẻ. (Đập chảy máu mồm như vậy mà kêu có lẽ cũng đau, thằng ác ma này)

Tổng Lão Ngư lúc này đã bắt đầu mất kiên nhẫn. Hắn đường đường là cao thủ tầng ba đỉnh phong, ấy thế mà solo daxua với một tên tiểu tử bắt nhập lưu lại uất ức như vậy, hắn muốn dừng cuộc chiến này lại.

Nghe thấy tiểu thư nhà mình tự nhiên nóng nảy gấp rút hô dừng lại, một chút cũng không muốn đánh nữa, Tổng lão Ngư đã thật sự tức giận. Hắn biết rõ tiểu thư không phải nói mình dừng lại mà đang bảo tên tiểu tử kia ngưng tay.

Lẽ nào lại vậy, chẳng lẽ vì mình xem nhường hắn là một tên mọi rợ sở hữu Nguyên Hồn bắt nhập lưu nên không thêm dùng linh khí tấn công? Còn đến giờ phút này, Tổng Lão Ngư đã chẳng còn quan tâm gì nữa, nếu cứ đánh như vậy, thanh danh của mình nhất định sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

A! Tổng Lão Ngư quát to một tiếng, không thêm quan tâm nguyên tắc khi đấu với Vương Thắng nữa, trực tiếp thúc giục linh khí trong cơ thể để sử dụng.

Ầm, một quyền của Vương Thắng vừa hung hăng đánh vào phần thịt mềm trên xương sườn của Tổng Lão Ngư đã bị một luồng sức mạnh khổng lồ giữ lại.

Vương Thắng hiểu được, Tổng Lão Ngư đã hạ quyết tâm vận dụng linh khí. Chỉ cần hắn sử dụng thì Vương Thắng chắc chắn không phải đối thủ. Không cần nói những thứ khác, chỉ với tu vi cấp ba đỉnh phong, nếu vận dụng linh khí hộ thể, cho dù đứng im không cử động cũng đủ để Vương Thắng đánh đến mệt lử.

Vương Thắng không những là Chiến sĩ, hắn còn là một Chiến Sĩ ưu tú nhất, chắc chắn sẽ không có chuyện chưa đánh đã sợ. Lúc đầu Tổng Lão Ngư không sử dụng linh khí cho nên hắn cũng không dùng vũ khí. Nhưng nếu Tổng Lão Ngư đã có ý thắng tay thì cũng đừng trách hắn không khách khí.

Cơ thể bị Tổng Lão Ngư đánh bay nhưng Vương Thắng vẫn lợi dụng thời gian bắt được khuỷu tay của lão. Thấy lão ta giãy dụa, Vương Thắng liền mượn lực lượng từ cánh tay của Tổng Lão Ngư bật lên, thân thể lập tức vòng ra sau lưng lão ấy.

Thủ pháp này không phải lần đầu tiên Tổng Lão Ngư nhìn thấy, có linh khí làm hậu thuẫn, cơ bắp sau lưng co rút lại, đang muốn lách mạnh để thân thể Vương Thắng buông ra nhưng ngay lúc này, Tổng Lão Ngư đình chỉ tất cả động tác, đứng im tại chỗ, mặc kệ Vương Thắng nằm trên lưng mình.

“Tiểu Man tử, chúng ta chỉ động thủ luận bàn, không cần thiết phải làm như vậy chứ?” Đây là lần đầu tiên Tổng Lão Ngư dùng giọng điệu thương lượng để nói chuyện với Vương Thắng kể từ khi hắn đến đây. Lúc trước lão ấy luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng, giống như người bề trên nói chuyện với một đám tiểu bối nhưng lúc này lại dùng cách nói chuyện bình đẳng để đàm phán.

Tất cả sự biến hóa này cũng đều nhờ một thanh đao nhỏ, chính là thanh đao quân dụng ăn nằm với Vương Thắng bao lâu này. Lúc này thanh đao đang chìa mũi nhọn vào phía dưới cổ của Tổng Lão Ngư, mũi sao sắc bén đã rạch ra một phần nhỏ da thịt, một tia máu nhỏ đang từ miệng vết thương từ từ chảy xuống.

Tổng Yên lúc này đã hoàn toàn chết lặng. Nàng không bao giờ nghĩ đến trận chiến giữa hai người sẽ có kết quả như vậy. Đừng nói nàng, cho dù bất kỳ ai được chiêm ngưỡng trận đấu này cũng không thể tin được, một cao thủ tầng ba lại phải hạ giọng nói chuyện với một người bình thường – lưỡng bại câu thương.

Nhất định nếu đánh tiếp cả hai sẽ cùng chết, chỉ cần Vương Thắng muốn, hắn có thể một đao cắt đứt cổ Tổng Lão Ngư. Tất nhiên, Tổng Lão Ngư trước khi chết cũng sẽ phản kháng thậm chí giết ngược lại Vương Thắng, nhưng để một cao thủ tầng ba như Tổng Lão Ngư đồng quy vu tận với tên người rừng Nguyên Hồn bắt nhập lưu thì hắn không có gan như vậy.

Tổng Lão Ngư tin tưởng nếu như những người bình thường khác gác một đao lên cổ mình thì cũng chưa chắc có thể giste chết hắn, linh khí bảo vệ xuất hiện dưới cổ, một con dao muốn cắt cũng khó khăn. Nhưng có thể thanh đao trong tay Vương Thắng không phải phàm vật, lúc cắt xuyên qua linh khí phòng thân cũng đủ để biết sự sắc bén, chưa kể trên người Vương Thắng lúc này phát ra một luồng sát khí kinh khủng, Tổng Lão Ngư liền không dám mạnh động, chỉ có thể nói thương lượng.

"Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động thủ!" Tổng Yên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, hướng về phía Vương Thắng nói: "Chuyện gì cũng có thể thương

lượng mà.”

Nếu Lão Ngư thúc ở nơi này xảy ra chuyện gì, Tống Yên không biết sẽ mang đến hậu quả bi thảm như thế nào.

"Tên ta là Vương Thắng!" Vương Thắng cuối cùng mới mở miệng, từ sau lưng Tống Lão Ngư chậm rãi đi ra trước, nhìn thẳng vào mắt Tống Lão Ngư, buông đao xuống nói: "Đừng gọi ta là tên người rừng!"

"Được! Vương Thắng! Ta nhớ kỹ rồi." Tống Lão Ngư lui về phía sau hai bước, dùng một cách nói chuyện khác biệt để nói với Vương Thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.